

ЛИНДА ТЕЙЛЪР ДА ЗАПОЧНЕШ НА ЧИСТО

Превод от английски: Пенка Стефанова, 2003

chitanka.info

Изразявам признателност на Алън Браун и всичките студенти, с които се запознах в Хортън-Стъдли, защото ме вдъхновяваха с топлотата и въодушевлението си, и особено на Джон, който ме взеше така, че ми секваше дъхът. На всички от агенция „Дарли Андерсън“ и издателство „Хайнеман“ за упорития им труд. Специални благодарности на Елизабет Райт за подкрепата, на Лин Дру, защото правеше всичко да изглежда толкова лесно, и на Томас Уилсон, за енергичните усилия зад кулисите. Също на Кейт Елтън, Кейт Макуенъл, Рон Биърд, Майк Бродерик и Марк Маккалъм за всичко, което направиха. Изказвам любовта и признателността си на моето семейство и приятели. Бяхте чудесни.

На Джеф

*„Всичко трябва да се опростява
максимално, но не повече от това.“*

Алберт Айнщайн

ПЪРВА ГЛАВА

Беше циганско лято. Дърветата, които ограждаха моравата пред колежа, бяха изпъстрени с оранжево, но слънцето през целия ден изливаше ярка светлина, неспирано от никакви облаци — от светложълтия блясък на утрото до златистото сияние на залеза.

Ела прехвърли тежестта си върху лопатата и погледна към Мат, който се намираше в другия край на моравата. По челото ѝ избиха капки пот, а кожата на главата ѝ беше сгорещена и влажна. Тя се изправи сковано, оставяйки дръжката на лопатата да се опре върху бедрото ѝ, намери в джоба на дънките си едно усукано ластиче и прибра косата си на опашка. От нея се изплъзнаха гъсти кестеняви къдрици, които погъделичкаха страните ѝ. Тя ги отметна, избърса чело с опакото на ръката си и отново спря да си поеме дъх. Беше завързала ненужната жилетка около кръста си, за да могат голите ѝ, загорели ръце да поглъщат слънчевите лъчи. Когато беше малка, майка ѝ я изпращаше навсякъде с допълнително пуловерче „за всеки случай“. Вероятно затова бе прекарала по-голямата част от живота си като несполучливо копие на съдия по крикет.

Днес бе най-горещият септемврийски ден, който си спомняше. Тя примижа към оскъдните парцаливи облачета по синия небесен купол.

Двадесет и деветият септември в живота ѝ. Не беше сигурна дали трябва да се чувства доволна, или ужасена.

Пиер се поизправи ничком с парче връв в ръка и вдигна поглед към нея.

— Искаш ли вече да се сменим?

Ела го погледна. Нямаше повече от двадесет и една. Дори косата му изглеждаше по-буйна от нейната. Тази мисъл я мобилизира и тя поклати глава.

— Не, добре съм. Просто изхвърлям натрупаните токсини. Ти мери, аз ще копая.

Пиер кимна с разсеяна усмивка и отново се зае да очертава съвършената решетка, която тя трябваше да изкопае върху торфа. В залата, преди да излязат и упражнят уменията си на опитното поле, Мат нарисова на черната дъска огромен квадрат и го защрихова с уверени движения. Даде им и размерите, които Ела попи мислено, но забеляза, че седналият до нея Пиер старателно копира плана на листа си с подострен молив, линия и транспортир. Ела гледаше на градинарството по-скоро като на борба със земята, отколкото като на геометрия, но предполагаше, че при всеки е различно. Докато повечето курсисти идваха облечени в стари дънки и тениски и стоварваха на пода зад столовете си найлонови пликосе с гащеризони и туристически обувки с железни налчета, Пиер влизаше тихо и възпитано, оправяше си реверите, по навик си изтриваше обувките в пренебрегваната от всички останали възголемичка изтривалка, усмихваше им се, очевидно доволен, че е там, и се заемаше да подрежда на масата лъскавото съдържание на кутията си за моливи.

След малко Ела спря да отдъхне и се огледа. Пиер бе може би най-младият в тази разнородна тайфа. Беше французин, последвал приятелката си англичанка, и сега работеше почасово в хотела замък „Катр Сезон“, не много далеч от колежа. Към градинарството подходеше с усърдието на невръстен гимназист. За разлика от Джон например, който вече пет години стоеше безработен — в курса го бе пратил някакъв ентузиазизиран служител от бюрото по труда. Или Нев, който работеше на половин ден за общинския отдел „Паркове“ и в дните, когато имаше курс, го освобождаваха, за да усъвършенства уменията си. Или пък Вальри, която изглеждаше поне на петдесет, но очевидно се радваше на всички материални блага, които една жена би могла да желае — тя посещаваше курса, за да може да се справи с огромната градина в задния двор на къщата си. После идваха Кати и Ема, които се познаваха от преди и винаги работеха в екип. Имаше и други, но още не ги бе опознала много добре, всичко на всичко около петнадесет души. И Мат, разбира се, техният преподавател.

Ела се загледа в изправения недалече от тях Мат. Беше застанал до Джон, който размахваше лопатата с огромна сила и мятеше в количката правилни квадрати торф, без нито за момент да прекъсне коментарите си за това какво мисли той, какво смята, че мислят другите, и че в крайна сметка си е чиста загуба на време, при

положение че би могъл да си седи вкъщи и да си кърка. Мат стоеше до него, подпрял нехайно ръце на хълбоци, и изказваше съгласието или несъгласието си всеки път, когато успяваше да вметне по някоя дума. Не притежаваше бликащата енергия на Джон. Неговата бе спокойна, сякаш склонността му да се заяжда и подкача бе облагородена от физическия труд — приличаше на загладен от природните стихии камък с митична вътрешна сила.

Тя въздъхна едва чуто. Фигурата му изглеждаше съвършена в гръб, но и отпред гледката не бе разочароваща. Чу го да се смее весело на репликата на Джон: „Казваш го само защото съм черен“. Това накара и другите да вдигнат глави.

Ела срещна погледа на Кати, която сви рамене и се зае деловито с последното си квадратче торф. Ела се сети за своята решетка. Вече се беше изравнила с Пиер, който размотаваше тънко клъбце връв, за да се увери, че следва плътно правата линия. Бяха свършили едва половината от участъка си. Погледа го известно време. Той работеше съсредоточено, показвал връхчето на езика си. Не й се искаше да го пришпорва. Бяха съседни в клас, за това винаги работеха в екип, макар че разликата в подхода им започваше да бие на очи и желанието да му кресне: „За бога, размърдай се малко!“ ставаше все по-непреодолимо.

— Виж какво, ще ида да изпразня количката. Така, като се върна, ти ще си направил още няколко квадрата, нали, Пиер?

Той й се усмихна щастливо. Как можеше да му се разсърди човек? Нищо, че Мат вече вървеше с равномерни крачки към тях, подхвърляйки пътом по някой и друг коментар на другите. Никак не й се искаше да я сметне за некадърница, въпреки че лопатата й засядаше при всяко усилие да я плъзне под чима.

Мат се приближи до количката едновременно с Ела, вдигна едно квадратче торф, обърна го и направи гримаса, като видя колко пръст е останала от другата страна.

— Виж, трябва да плъзгаш лопатата, нали разбираш?

— Да, ти ни показва — съгласи се напрегнато тя.

— Дай да направя едно.

За частица от секундата очите им се срещнаха и Ела отново усети онова привличане. Коленете й омекнаха, но успя да се окопити, преди да залитне в обятията му. Вместо това отстъпи назад и като си наложи сериозна физиономия, впери поглед в мускулите на гърба му,

които играеха под тънката тениска. Той плъзна с лекота лопатата под чима и го хвърли в количката. Чимът прелетя току покрай носа ѝ и се приземи точно на върха на купчинката. Можеше да се обзаложи, че е факир в мятането на палачинки.

— Разбрах — рече Ела и кимна, като полагаше всички усилия да изглежда интелигентна.

Мат се изправи, облегна се на лопатата и я погледна. Умееше да го прави, без лицето му да издава абсолютно нищо. В стомаха ѝ се надигна топлина и тя подръпна стеснително влажната си тениска.

— Не си започнала да съжбяваш, нали? — попита той и ѝ се усмихна неловко.

— О, не. Ни най-малко. Просто трябва да натрупам малко мускули. Седенето зад бюро и продаването на акции очевидно не са се отразили много добре на бицепсите ми.

— Да, май е така.

Опита се да си даде вид, сякаш я разбира. Всъщност мисълта, че може да прекарва дните си — както и повечето вечери — затворен в душната банка, му бе толкова чужда, колкото и че може да забрави да полее цветята, усети безпогрешно Ела.

— Налага се да вляза във форма. И преди изгарях доста калории, но физическият труд е нещо съвсем друго. — Тя се заигра умислено с колана си. — А и вече не съм толкова млада. Предполагам, че с годините човек става по-ленив.

— Е, не може да се каже, че си на средна възраст, нали? — попита шеговито той и сините му очи проблеснаха, уловили за миг един слънчев лъч. Личеше му, че говори искрено.

Ела потръпна от удоволствие.

— На двадесет и девет съм.

— Мислех, че си на двадесет и осем.

— Днес имам рожден ден.

Каза го по-тихо, за да не разбере цялата група. Това се бе появило малко след като навърши двадесетте — желанието да обявява възрастта си пред нищо неподозиращи хора и да наблюдава реакцията им. Сякаш си просеше комплиментите. Едва сега започна да разбира старите дами, които възклицаваха: „Аз съм на осемдесет и пет!“, и очакваха отговора с неприкрита агресивност. Навярно им се искаше някой да каже: „О, ами изглеждате чудесно!“.

— Днес ли? — попита Мат и повдигна учудено светлокестенявите си вежди. — Значи довечера ще празнуваш?

— Ами...

Ела се вкопчи в катарамата на колана си, докато не забеляза, че я е разкопчала. Побърза да я закопчее, без да сваля очи от Мат. Подсъзнанието ѝ вземаше надмощие. Още малко и едва ли не щеше да запретне тениската си. Изведнъж усети, че сигурно ѝ личи колко си пада по него. Но той като че ли нямаше нищо против. Даже напоследък ѝ се струваше, че това все повече му харесва. Беше любезен с групата и отделяше време за всеки поотделно, но с нея винаги се спираше да поговори за други неща, не само за семена и най-подходящата пръст за саксии. И сега Ела се чудеше защо не му бе казала по-рано за празненството по случай рождения си ден. Винаги съществуваше възможност да се измъкне от другите си ангажименти, ако имаше такива, и да дойде. Тя се покашля, за да могат следващите ѝ думи да прозвучат нехайно.

— Ще идем с неколцина приятели в „Ралото“. Аз и двете момичета, с които живея, може би още един-двама. Не съм сигурна колко ще бъдем. Няма да е голямо събитие.

Успя да млъкне, преди да е добавила: „И вероятно ще е адски скучно“.

— Звучи много интригуващо — усмихна се той.

Ела приседна на ръба на количката, като се стараеше да не изглежда прекалено обнадеждена.

— Днес е твоят р-хожден ден?

Да му се не види! Беше забравила, че Пиер е коленичил наблизко с връвта и чертожните си инструменти. Тя погледна към него и видя, че напълно е забравил да чертае. Иначе по връвта не беше останало нито едно възелче.

— Не е голяма работа, Пиер. Все пак не ставам на тридесет.

— А, но ние трябва да дойдем да го отпразнуваме.

— Чудесно — усмихна му се лъчезарно тя.

— А ти ще дойдеш, нали, Мат? — попита въодушевено Пиер. — И съпругата ти ще дойде да се запознае с нас? Бих искал да видя тази именита личност. Природата и изкуството са толкова близки, не мислиш ли?

Ела въздъхна дълбоко, вперила очи в проблясващата златна халка на загорелия безименен пръст на Мат. Знаеше, че е женен, разбира се. Знаеше също, че жена му е известна художничка. Но това си беше негова работа. Изобщо не я засягаше дали си спомня за семейното си положение, докато я гледа с този блеснал поглед. Все пак нямаше да ѝ е особено приятно, ако жената на Мат се изтърси довчера на купона в местната кръчма. Щеше да се наложи през цялото време да ѝ прави комплименти за нейната художествена визия. Сякаш не ѝ бе достатъчно, че във фойето на заведението бяха окачили един неин акварел, който още с влизането направо блъсваше човека в лицето. Ела признаваше пред себе си, че е добър, но нямаше никакво намерение да стига по-далеч. Сега всеки път, когато влизаше в кръчмата, се промъкваше покрай картината със сведени очи, за да не ѝ се възхищава. Мат отново се засмя, подаде лопатата на Ела и си погледна часовника.

— Време е за обяд. Значи ще си прекарате хубаво довчера, а?

— Прилича на хероин. Откъде го взе? — викна Миранда от кухнята.

Ела чу как отваря и затваря хладилника, а след това издърпва тапата на преполовената бутилка вино. Малко след това Миранда се появи в полезрението ѝ, облегната небрежно на вратата. Въпреки найлоновата шапка на главата и пурпурните капки „Полунощна магента“ по челото, тя приличаше на произведение на изкуството, което Микеланджело бе изваял в свободното си време. Ела си наложи да не бъде груба. Сама беше избрала Миранда за наемателка и нямаше никакво основание да ѝ се сърди, че изглежда пленителна във всичко, което успее да докопа, било то копринена блуза или найлонова шапка. Ела погледна отново към разтворения станиолов пакет, който Фейт демонстративно бе поставила върху масичката, и отново се намръщи.

— Намерих го.

Фейт се обърна на креслото и изгледа Миранда над облегалката. Очилата ѝ проблеснаха на светлината на лампата. Лицето на Миранда се изопна. Ела погледна първо едната, после другата и ѝ хрумна нелепата идея да кресне на Фейт: „Не мърдай! Зрението ѝ улавя само движещи се обекти!“. Но въпреки това си замълча. Не можеше да се

разпорежда с всички и всичко около себе си. От време на време трябваше да оставя природата да си каже думата, а очевидното желание на Миранда да издере очите на Фейт бе едно от нещата, над които Ела нямаше власт.

— Вдигнах капака на една от кофите за боклук да изхвърля пликчето от чипса — обясни Фейт. — И го видях. Съвсем нов пакет. Просто си стоеше.

Фейт почеса с кутре бенката на горната си устна и Ела трябваше да си припомни, че и нея също сама си я избра за наемателка. Фейт бе родена тук и на нея можеше да се разчита, макар че за пръв път живееше отделно от родителите си. Беше невзрачна на вид. До нея Ела се чувстваше почти красавица, въпреки че не си го признаваше. Докато се мъчеше да формулира някакво изречение, Миранда отново се обади:

— Коя кофа? — И вдигна едната си пурпурна вежда.

— Има ли значение?

— Може и да има.

— Зелената.

— А погледна ли в другата?

— Аха. Там беше само торбата с боклук, която хвърлихме тази сутрин.

— Хм.

Миранда отпи глътка вино и се загледа разсеяно в другия край на стаята. Ела се почеса по главата и зачака. Миранда се канеше да обясни всичко. Почти винаги го правеше.

— Хм.

Тя подсмръкна, почеса си главата през найлоновата торба и се понесе към затворената врата, която водеше към малкото антре и стълбището.

— По-добре оправете тази бъркотия, преди да съм казала на госпожа Слокоум. И няма ли най-сетне да започнете да се приготвяте? Доколкото виждам, имате доста работа.

Каза го шеговито, с престорено ужасен поглед към шлифера на Фейт и засъхналите петна кал по крачолите на Ела, които стигаха чак до дебелиите ѝ чорапи. Калта не се подчиняваше на никакви правила. Тя се просмукваше в дрехите, ноктите и косата. Ела разроши бретона си и от него се вдигна облак прах.

— Водата във ваната е гореща, Ела. Защо не се окъпеш сега? До половин час трябва да сме тръгнали.

— Миранда!

Ела направи опит да стане от мекото канапе. Не беше лесно. Това канапе имаше свойството да поглъща хората без остатък. Миранда се показа до половината в антрето и проточи врат.

— Виж се какво правиш, оплеска всичко с твоята магента! — Фейт скочи, извади смачкана салфетка от джоба си и се зае да бърше ръба на вратата. — Съжалявам, Ела. Ти толкова се стара да я боядисаш!

— Не се притеснявай, Фейт. — Въпреки всичко Ела се усмихна. Поне Фейт забелязваше тези неща. Миранда цъкна нетърпеливо с език, докато наблюдаваше старанията на Фейт. — Миранда, само един малък въпрос, преди да си изчезнала. На масичката все още има пакет чист наркотик. Какво, по дяволите, да правим с него?

Миранда се намръщи, сякаш не очакваше този въпрос. Сетне помисли малко, наклонила глава на една страна.

— Върни го обратно — каза накрая, без да й мигне окото.

— Какво? — възкликна Фейт, отстъпи назад със салфетката в ръка и отворът на устата ѝ се окръгли от изненада.

— Чу ме. Да пусна ли ваната да се пълни, Ела? Или смяташ да се появиш, приличайки на Раб Незбит? Така няма да станеш по-привлекателна за мъжете, нали?

Ела стана и се олюля, когато канапето я пусна от хватката си.

— Не съм в настроение да привличам никого. Днес ставам на двадесет и девет и единственият подарък, който съм получила досега, е пакет наркотици.

— Е, да, но човек никога не знае, нали? „Бъди подготвен!“ — това е моят девиз. И след като си дойдохме на темата, ще ти трябва ли кондоми?

Главата на Ела се замая, фантазиите за наркопласъори отстъпиха пред фантазиите ѝ за предстоящата вечер. Разбира се, кондомите можеха да се ползват за много цели, не само за очевидната. Или поне така беше чувала.

— Намират ми се няколко, в случай че ти излезе късметът. А сега ще ти напълня ваната и ти ще се пъхнеш в нея. По всичко личи, че трябва да тръгна преди вас, за да предупредя останалите, че ще

закъснеете. Не, сериозно, Ела. — Лицето на Миранда доби строго изражение под найлоновата шапка. — Днес е *твоят* рожден ден и всички полагат големи старания в твоя чест. Може би ще е добре да се понагласиш.

— Виж, никого за нищо не съм молила. Стига ми бутилка с нещо пенливо и „Фрейзър“.

— Не започвай пак. — Миранда вдигна ръката си с чашата. — Бъди поне малко благодарна. Аз на твоє място щях да бъда. На моя двадесет и девети рожден ден никой не си мръдна пръста за мен. Имах полет до Дъблин и през цялото време един парализиран депутат ми шляпаше ластика на бикините. Правим каквото ни е по силите и най-малкото, с което можеш да ни се отблагодариш, е да се забавляваш.

— Очаквах го с нетърпение, преди Фейт да дойде и да ми подари една каруца хероин тъкмо когато си пилех ноктите.

Миранда хвърли един поглед към ръцете ѝ. Ела направи същото. Не, не си беше пилила ноктите и това си личеше. Все още бяха пълни с кал. Трябваше да ги накисне във ваната. Дано цялата мръсотия си излезе сама. Тя сви пръстите си в юмруци.

— А откъде все пак *знаеш*, че е хероин? — попита Фейт Миранда и затаи дъх.

Миранда завъртя отегчено очи, върна се в стаята, пъкна пръст в прашеца, засмука го и затвори очи за момент. Фейт погледна ужасено Ела.

— Да, хероин е.

— Но откъде *знаеш*? — настоя Фейт със сбърчено чело.

Миранда цъкна още по-звучно с език.

— Ходила съм в Бененден. Върни го там, откъдето си го взела.

Този път Миранда изглеждаше твърдо решена да излезе, Фейт я последва във фойето и викна след нея нагоре по витите стълби:

— Какво, просто така?

— Просто така — чу се заглъхващият глас на Миранда, която явно си отиваше в спалнята.

— Но защо? — кресна Фейт.

Последва кратка пауза.

— Защото... — започна да обяснява Миранда като на малоумен. По гласа ѝ личеше, че се е надвесила над перилата. Изведнъж Ела с ужас си представи как пурпурни капки се спускат във въздуха и се

приземяват върху новия кремавожълт вълнен мокет в антрето. — ... Ако не го върнеш, онзи, който го е оставил там, ще се чуди къде е, нали?

— Да? — Фейт дори мислеше на глас.

— И ако реши, че ти си го задигнала, вероятно ще иска да си го вземе от теб, така ли е?

Фейт мълчеше.

— Та ако искаш това да се случи, значи ти е бедно въображението. Дори още по-бедно, отколкото си мислех. Върни го и не казвай никому, че си го намерила. Вероятно следващия път, когато погледнеш в кофата, пакетът ще е изчезнал.

— Разбира се — прозвуча вече по-ясно гласът на Фейт. — Боклукчиите ще го вдигнат.

— Не, Фейт. Ще го вземе пласьорът, на когото е казано да си го прибере от зелената кофа пред тази къщурка. Схвана ли? А сега ми кажи смяташ ли да си оправиш косата, или не? Приличаш на Олив от „По автобусите“.

После се чу как Миранда влиза в банята и затваря вратата с ритник. Ела виждаше през отворената врата Фейт, която стоеше в антрето и зяпаше мястото, на което допреди малко се намираше Миранда. И двете бяха твърде слисани, за да помръднат, камо ли да се измъкнат тайно, за да изхвърлят един господ знае колко хиляди лири в собствената си кофа за боклук.

Фейт се върна пребледняла в стаята, погледна Ела и внимателно затвори вратата след себе си.

— Не мисля, че трябва да го връщаме там — прошепна тя.

Сърцето на Ела затупа тежко и нехайно, нахвърленият от Миранда сценарий започна да се разиграва в главата ѝ.

— Не знам какво друго ни остава — прошепна в отговор тя.

— Просто не мога повече! Не ми стига другото — поклати глава Фейт, — ами трябва да свикна с мисълта, че някакви престъпници ще се ровят в кофата за боклук пред къщата ни. А спалните ни са отпред, Ела. Изобщо няма да можем да спим от страх.

— Какво искаш да кажеш с това „не ми стига другото“? — намръщи се Ела.

— А, да! Пристигна новият ветеринар.

— И как е? — попита Ела и си позволи да потръпне в приятно очакване.

Фейт отново се почеса по носа.

— Тъпак.

— По дяволите! Някоя тлъстюга?

Фейт не отговори. Ела се запита с неудобство дали не е трябвало да уточни, че има предвид ветеринаря, а не наемателката си. Втренчи се изпитателно в лицето ѝ, но Фейт вече гледаше мрачно увития във фолио пакет.

— Не можем да го върнем, Ела. Не можем и да съобщим на полицията. По-лошо ще стане, ако се забъркаме в това. Наркопласъорите правят ужасни неща с доносниците.

Ела преглътна мъчително. Изводите на Фейт може да се основаваха единствено на видяното по филмите, но звучаха доста правдоподобно. Тя се помъчи да обмисли положението разумно, както подобава на човек, приближаващ тридесетте.

— Боже мили! — разтрепери се Фейт. — Ами ако решат да прекарват всичките си доставки оттук? Ами ако вземат постоянно да се навъртат наоколо и да крият наркотици навсякъде? По кофите? В градинката отпред? В задния двор? В къщата?

— Няма — увери я Ела, въпреки че едва не се задави.

— Ами ако полицията въпреки всичко научи? Ще си помислят, че сме ние. — Фейт изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Ела я заведе до канапето и я бутна да седне. Възглавниците мигом погълнаха Фейт и тя вирна крака. Едната от практичните ѝ обувки с равна подметка падна на земята. Ела коленичи и ѝ я нахлузи. Някой трябваше да овладее положението. Нямаше да допусне кофата им за боклук да се използва за такива неща. Ами ако им станеше навик? Трябваше да изхвърлят наркотиците колкото се може по-далеч от дома си.

— Слушай — каза Ела и извади една по-чиста салфетка от джоба на дънките си, понеже носът на Фейт беше протекъл, Фейт я взе и си избърса очите. — Ти се изкъпи първа, а аз през това време ще изляза с колата да хвърля пакета. Когато се върна, ще отидем заедно в кръчмата. Как ти звучи?

Фейт кимна неуверено.

— Ето, няма нужда да се притесняваш. Ще се справим. Само дето трябва да си мълчим. Това да си остане между нас двете. Става ли?

Фейт отново кимна и вдигна поглед. Ела се взря изпитателно в очите ѝ през стъклата на очилата. Не за пръв път забелязваше красивия им зелен оттенък, но очилата никак не подхождаха на лицето ѝ. С тях приличаше на Елтън Джон. Въпреки това не казваше нищо, когато Миранда подхващаше някоя от безмилостните си атаки в този дух. Чувстваше се задължена да поддържа дружелюбна атмосфера в къщата.

— Тази вечер ме изпълва с ужас — каза глухо Фейт и облиза устни. Явно усети, че носът ѝ е протекъл, защото побърза да притисне салфетката до лицето си. — Хич ме няма по купоните.

Ела я потупа утешително по коляното.

— Щеше ми се да е нещо по-скромно, само няколко бири и малко билиард. Но Миранда си търси претекст за купон, така че ще трябва просто да се примирим.

— Трябва ли?

— Да — отвърна Ела вече малко по-решително. Разчиташе, че Фейт ще се навие да дойде с тях в кръчмата. Миранда беше прекалено общителна. Толкова общителна, че до нея Ела изглеждаше като Марсел Марсо. А Фейт беше добра компания, когато се поотпуснеше. Само дето мисълта за това я хвърляше в паника.

— Много е властна, нали? — рече Фейт, като понижи глас и очите ѝ проблеснаха заговорнически. „О, не!“, помисли си бързо Ела. Трите живееха в една къща. За съзаклятия и дума не можеше да става.

— Властна е, но затова пък е доста забавна. Помисли само колко скучно би било без нея. Аз ще си бръщюлева за моите дървета, а ти за твоите животни. Ще се отегчим една друга до смърт. Миранда ни е нужна, за да прибавя малко блясък в живота ни. Погледни на нещата по този начин.

Фейт кимна и наведе очи. Ела хвърли поглед към полуотворения пакет на масичката за кафе.

— Добре тогава.

Тя се наведе решително над пакета и уви хубаво съдържанието със станиола.

— Къде смяташ да го отнесеш? — погледна я ококорено Фейт.

— Ако не знаеш нещо, не могат да го измъкнат от теб, дори да те изтезават — отвърна Ела и ѝ намигна дяволито, но като видя как очите на Фейт потъмняха разтревожено, побърза да добави: — Недей да мислиш повече за това. Считай го за свършено.

Фейт се изправи нерешително.

— Ако си сигурна...

— Разбира се, че съм сигурна. Хайде, изчезвай сега.

— Но...

— Изчезвай оттук, Фейт! — кресна Ела, изоставяйки всякаква сдържаност. Това ѝ се отрази неочаквано добре.

Да си вземе наемателки беше логично решение. Не че някоя от идеите, които я бяха подтикнали да си купи къща в това разхвърляно по баирите село — по-скоро предградие, отколкото селце от пощенските картички — в покрайнините на Оксфорд, би могла да се нарече смислена. Но на нея ѝ се струваше напълно разумно.

Защото цели десет години тя драпа със зъби и нокти, лавира и си проправя път с лакти, за да направи кариера в международното банково дело. Имаше добро образование зад гърба си, чудесен старт в една от най-реномираните банки и никакви ангажименти. Беше корава точно колкото трябва. Предупрежденията, че това е царството на половата дискриминация, се бяха оказали верни. Но тя въртя писалката между пръстите си, блъска по клавиатурата и скоро се научи да борави с дванадесет телефона не по-зле от най-добрите. Изведнъж на двадесет и осем тя се видя с толкова много пари, че не знаеше какво да прави с тях, както и със силно нервно изтощение. С очите си виждаше какво става. Млади момчета с всеки изминал ден посивяваха, получаваха тъмни кръгове под очите, изнервяха се и ръцете им започваха да треперят, когато надигаха първата халба за вечерта. Имаше заплата, за каквата дори не бе мечтала, но никакво време да я харчи. Можеше да си позволи екзотични ваканции, но нямаше време да отиде. Притежаваше БМВ кабрио, но нямаше време да го кара, и луксозен апартамент в Докландс с кожен диван, на който нямаше време да седи. И докато банковата ѝ сметка нарастваше, а светът ѝ ставаше все по-зависим от изкуството на финансовите машинации, тя започна да копнее за природата и накрая този копнеж се превърна в мания.

Неочаквано дойде моментът, когато се каза „Стига!“ и излезе, зарязвайки недокоснат сандвича със съомга и сирене крема, а също и пълна стая с удивени лица. Но след като тръшна вратата зад гърба си, тя разбра, че отчаянието ѝ се е трупало от години.

Продаде апартамента, колата и всички луксозни играчки, от които можа да се отърве, и в крайна сметка се озова в един колеж по градинарство в Оксфордшир. Не може да се каже, че изборът ѝ бе случаен. Беше израснала по тези места, наистина по-близо до Рединг, отколкото до Оксфорд, но и тук се чувстваше у дома си. След като плати първата вноска за една запусната хижичка на три мили от колежа, тя се зае да я направи по-елегантна и удобна.

През юли, когато се нанесе в къщата, пусна в местната преса обява, че търси две наемателки. Така щеше да си помогне с ипотеката. След като проведе събеседване с кандидатките, реши, че ще е по-добре да живее с жени, които са коренно различни от нея, както и една от друга. Така поне никоя нямаше да навлиза в чужди територии. Погрижи се само да подчертае, че разумният наем включва задължението да участват в подобренията на къщата. Миранда и Фейт се нанесоха при нея и ето че вече бе септември. Досега не бяха имали никакви сериозни свади, сръдни и театрални одобрявания. Курсът се оказа фантастичен, курсовият ръководител — още повече, а тя отново контролираше живота си. Всичко вървеше по план, ако не се смятаха тези бог знае откъде появили се наркотици. Но те бяха само временна сянка, облаче в живота ѝ.

— Хайде, проклета таратайко! — изръмжа Ела и натисна скърцащия скоростен лост, за да принуди колата да изкачи хълма. Този ръждилник втора ръка бе необходима икономия, но вършеше работа. А само това имаше значение.

Тази вечер уличките бяха прекрасни. Едва-едва ръмеше и въздухът бе натежал от сладкото ухание на влажна трева. Когато Ела стигна до склона на любимия си хълм, от прасковения залез бе останало само виолетово сияние. Тя отби в едно разширение на пътя, където често спираше да се полюбува на закътаната долина. Изглеждаше мека и спокойна в отмиращата светлина и само уличните лампи на съседното село трептяха в падналия здрач. Ела отвори вратата, слезе и вдиша дълбоко прохладния въздух.

Обожаваше това място. Всеки път, когато дойдеше тук да погледа пейзажа, ѝ идеше да се награди с някакъв трофей за блестящото решение. Удоволствието, което изпитваше тук, не можеше да се сравни с вълнението от успешна финансова сделка. Намираше се далеч от всякакъв град, сред великолепна есен, под ноктите ѝ имаше кал, вятърът шибаше лицето ѝ и усещането бе фантастично. Нямаше по-добро време и място да преживее един рожден ден. Тук се чувстваше на свобода. Беше сама с нивите, няколко крави в далечината и собствените си мисли.

— Добър вечер.

Гласът я стресна. Когато се обърна, самотният човек, който разхождаше кучето си, вече минаваше покрай нея, вдигайки яката на палтото си. Отправи се надолу по склона, към съседното село. Откъде можеше да знае, че тя държи цяла торба с хероин в жабката на колата си?

— Да, хубава вечер, нали?

Гласът ѝ отлетя след него надолу по хълма, но мъжът вървеше бързо, а краката на кучето направо не се виждаха. Скоро двамата изчезнаха в тъмнината.

Ела погледна с присвити очи часовника си — един грубоват „Аргос“, който замени изящния „Картие“ от дните ѝ в Ситито. Навярно по това време разхождаха кучетата. Реши, че трябва да се отърве от наркотиците колкото е възможно по-бързо и да се маха, докато не е пристигнал още някой. А и Миранда сигурно вече потропваше нетърпеливо с красиво оформените си нокти по бара. Трябваше да действа.

Ела пропълзя в колата и измъкна от жабката торбата от „Сейнсбърис“. След това се изправи наред пътя и задъвка нерешително долната си устна. До пътя имаше порта от преплетени клони, която водеше към малка котловина с форма на обърнат купол. Беше оградена с буен жив плет от шипки и някакви растения с тъмни зърнести плодове. Шубраците в основата му бяха достатъчно гъсти.

— Точно така.

Тя прескочи портичката, приземи се ловко от другата страна и запълзя към живия плет. Спря едва когато стигна до един гъсталак от дива папрат. Там бързо си разчисти място и направи дупка с размерите

на пакета, пъхна го вътре и го покри с къпинаци и изсъхнала трева. Чак тогава се изправи и отупа ръце в дънките си.

— Готово. Край на историята.

Чу вой на автомобилен двигател и инстинктивно се сниши в тревата. Колата сякаш забави ход, но пък и пътят се стесняваше. Ела притаи дъх и надникна през една дупка в живия плет. Не, колата беше отминала. Тя отново се изправи и хукна обратно покрай живия плет.

Прескочи портата и изведнъж я напуши смях. Усети как стомахът ѝ потръпва от прилива на адреналин. Тя се качи в колата, затръшна вратата и едва когато запали двигателя, изпусна дълго сдържания въздух. Това вече беше настроение като за рожден ден. И какво, ако ставаше на тридесет? Да, вероятно щеше да ѝ е трудно да ходи на ваканции с хора на възраст между осемнадесет и тридесет години, но това също си имаше своя чар. Животът започваше да ѝ се струва все по-хубав. Въодушевена, тя включи на скорост и потегли. По лицето ѝ се разля широка усмивка.

Все пак „Ралото“ бе интересно място. Никога не се знаеше кой може да цъфне там.

ВТОРА ГЛАВА

„Рол Оувър Бетовен“, която гърмеше от джубокса, показваше, че Фейт е някъде в кръчмата. Ела мина покрай акварела във фойето с наведени очи и влезе в бара.

Когато се прибра, завари къщата празна. Отначало си помисли, че Миранда е извлякла навън Фейт, без да се церемони с нея, нямаше да се трогне дори ако не си е свалила ролките или е по сутиен и бикини. Миранда мразеше да излиза сама, макар че имаше навика да се освобождава от женската компания веднага след като пристигнеха в кръчмата. Ела вече беше прекарала няколко вечери, наблюдавайки съсредоточено разпръснатите по масата подложки за халби, докато Миранда хвърчеше насам-натам в преследване на тестостерона. Втората ѝ мисъл бе, че Фейт е успяла да се скрие, за да не излезе, но един бърз преглед на спалнята ѝ опроверга това предположение. Сетне Ела реши, че наркопласъорите са пристигнали, заварили са Фейт сама в къщата, отвлекли са я и сега я измъчват, като я карат да гледа „Спасяване на домашни любимци“, за да им каже къде са наркотиците. Накрая все пак разсъди и първата мисъл ѝ се видя най-правдоподобна.

Изкъпа се набързо, после се гримира и остана доста доволна от резултата. Разреса си косата, така че да изглежда по-бухнала, очерта тъмните си очи с черна линия и нахлузи една черна рокля от времето, когато посещаваше луксозни заведения. Изглеждаше елегантна, но без готически привкус, което беше добре. Накрая прибави за контраст две алени обеци с клипс, грабна си палтото и се запъти към кръчмата.

Кевин и Андреа стояха зад бара. Андреа беше студентка, но изглеждаше като топмодел. Кевин пък беше барман, но приличаше на жокей. Когато Ела влезеше в кръчмата, той вечно сервираше и вечно бе влюбен. В момента чувствата му бяха насочени към Андреа. Дерек, съдържателят, чието изражение винаги подсказваше, че надушва нещо неприятно, се бе появил сред гостите. Какофонията от разговори и смях едва се чуваше от „ЕЛО“^[1], които гърмяха от тонколониите. Ела знаеше, че само един човек може да сложи „ЕЛО“ в джубокса — и това

бе Фейт. Тя си проправи път до бара. Реши първо да си вземе нещо за пиене и чак след това да види кого е домъкнала Миранда на рождения ѝ ден.

— Здравсти, грахче! — Кевин се наведе към нея през бара, като балансираше с четири пълни халби. — Чувам, че днес си била рожденичка.

Когато отнесе бирите и отново се обърна към нея, тя изстена:

— Само не ми напомняй!

— Голямото „три-нула“ се промъква към теб! — подкачи я той с дяволито намигване.

Двама мъже по на двадесет и няколко се обърнаха и я огледаха заинтригувано.

— Много ти благодаря, Кевин. Защо не вземем просто да го напишем на един плакат и да го окачим на вратата?

— Няма нужда. Миранда се зае с рекламата.

Ела се хвана за бара. Когато зърна изражението ѝ, Кевин се разсмя.

— Мислех, че ще се зарадваш. На тридесет жените са в разцвета си, а на теб ти остава цяла година дотогава. Не помня къде го четох.

Двамата мъже я огледаха още по-внимателно и Ела направи гримаса.

— Аз пък съм чела, че е в средата на тридесетте. Но във всеки случай това не спира мъжете да точат лиги след осемнадесетгодишните, нали? — И го погледна многозначително, когато Андреа мина покрай тях, величествена като фигурата на носа на военен кораб, а Кевин едва не си изкриви врата подир нея.

— Тц, това са глупости — обади се един от мъжете от лявата ѝ страна с палав блясък в очите. — Мен ако питаш, предпочитам някоя сладка зряла женичка.

— О, сладка ли? — усмихна му се Ела през рамо. — Значи не попадам в категорията.

— Какво ще пиеш? Първото е от мен. — Кевин я погледна закачливо. — Нещо порядъчно силно.

Ела кимна. Наистина беше в настроение за нещо силно. Настроеният за флирт мъж до нея нави докрай ръкавите на тениската си, за да покаже мускули, и прошепна нещо в смисъл, че е достатъчно силен. Ела предпочете да не му обръща внимание.

— Да бъде голяма водка с тоник. И недей да пестиш лимоните.

— Дадено.

— Значи, ако жените са в разцвета си в средата на тридесетте — продължи усърдно мъжът с бицепсите, когато Кевин тръгна да изпълни поръчката ѝ, — ти имаш още шест години да се упражняваш, нали така?

Ела се обърна и го измери от глава до пети. Не изглеждаше зле.

— И?

— Ако си търсиш с кого да се упражняваш... — подхвърли мъжът и избухна в груб смях.

— Ами — отвърна замислено тя. — Ако имаш по-малък брат, можеш да му подшушнеш нещичко за мен. Мъжете достигат разцвета си на осемнадесет. И това го четох някъде.

— А? Аз не съм бил в разцвета си на осемнадесет!

— Бил си — отвърна съчувствено Ела. — Макар че може и да си го пропуснал.

Сподави кикота си и се обърна към Кевин, който бе пристигнал с поръчката ѝ. От лявата ѝ страна се чу разтревожено мърморене:

— Това не е вярно, нали, Дейв? Чувал ли си такова нещо?

— Тц, трябва да се майтапи.

— Благодаря за питието, Кевин. Ще се видим по-късно.

Той веднага тръгна към Андреа в другия край на бара. Ела се обърна да огледа залата, като се чудеше къде ли може да са се заврели Миранда и Фейт. Започна да си проправя път към отсрещния ъгъл, като остави двамата мъже да ръкомахат разпалено на бара. По някое време зърна лъскавите къдрици на Миранда. „Полунощната магента“ бе добавила плътни червени оттенъци към кестенявата ѝ коса. Сега цветът ѝ бе по-скоро като на конски кестен. Когато съзря Ела, тя стана и замаха лудо с ръка.

— Ето те най-сетне! Къде беше, по дяволите? Фейт каза, че си забравила нещо в колежа и е трябвало да се върнеш.

Ела стигна до масата и се огледа с колеблива усмивка.

— Да, извинявай. Здравсти на всички.

— Какво толкова забрави, че се наложи да се върнеш?

— Ами... нали се сещаш. Едни разсади.

— Разсади?

— Да, нуждаеха се от още малко... течен тор.

— И си се върнала само за да подхраниш растенията?

Ела я изгледа свирепо. Никак не ѝ харесваше, че Миранда я кара да изглежда като смахната невротичка.

— Просто исках да бъда сигурна, че разсадите ми ще оживеят до утре.

След това си наложи да се усмихне и огледа лицата около масата, Фейт седеше точно между масата и джубокса. Изглеждаше така, сякаш е яла боровинки, и Ела се досети, че Миранда сигурно я е накарала да си сложи от нейното червило. До нея стоеше една жена с широки устни и вирнато носле. Сламенорусата ѝ коса беше подстригана на практична къса черта, Фейт се беше наклонила на другата страна, сякаш искаше да се отдалечи от нея, но може би просто се стараеше да долепи ухо до джубокса, да не би да изпусне някоя нота от „ЕЛО“. Имаше двама непознати мъже, които хвърляха жарки погледи към Миранда, и за най-голямо удоволствие на Ела, трима от курса — Валъри, Джон и Пиер — си бяха направили труда да дойдат. Тя им махна радостно с ръка и седна.

— Благодаря ти, че настоя да го направим, Миранда.

— Не са дошли всички — отвърна разсеяно Миранда и надникна над рамото ѝ към групата. — Очаквам още няколко души.

— Честит р-хожден ден.

Пиер се наведе през масата и ѝ подаде златен станиолов плик. Ела се изчерви от удоволствие, когато се появиха още няколко плика.

— Веднага изпий това — заповяда Миранда и бутна една чашка под носа ѝ. — Поръчахме го за теб. А и имаш да наваксваш.

Ела отпи голяма глътка и продължи по-умерено, вече от своята чаша. Всички отново се връщаха към прекъснатите разговори. Русата жена с вирнатото носле ѝ протегна ръка през масата.

— Не се познаваме, нали? Аз съм Сюзън, една от лекарките във ветеринарната клиника.

Ела повдигна вежди и едва се сдържа да не изтърси: „А, значи *ти* си Сюзън!“. Докато поемаше учтиво протегнатата ѝ ръка, погледна крадешком към Фейт. Фейт беше извърнала очи встрани. През последния месец, месец и нещо Ела бе слушала доста неща за колегите ѝ. Службата се ръководеше от един по-възрастен ветеринар, когото явно всички обичаха. Доколкото ставаше ясно, Сюзън бе следващата в йерархията, но от коментарите на Фейт Ела си бе изградила представа

за някаква възрастна, скучна и напориста лелка. Сюзън ѝ изглеждаше твърде крехка, за да вдига крави за копитата, но последвалото яко ръкостискане я накара да трепне. Когато се пуснаха, побърза да размачка пръстите си.

— Радвам се да се запознаем — едва успя да продума. — Аз живея в една къща с Фейт.

— Да, знам — отвърна Сюзън с непроницаемо лице. Ела я изчака да подхвърли някаква шега, но напразно.

— Така значи, доколкото чувам, вече е пристигнал новият ветеринар? — продължи неуверено Ела.

— О, да, Джайлс — отговори Сюзън и погледът ѝ като че ли се оживи. Ела се премести към ръба на пейката.

— Както изглежда... — окуражи я с повдигнати вежди. Сухите обноси на Сюзън не я отблъскваха. И тя в миналото не бе имала приятелки, затова сега искаше да живее с други жени. Може би Сюзън се нуждаеше от малко момичешки приказки? Затова продължи настойчиво: — Фейт каза, че е...

Поколеба се, преди да е изрекла „тъпак“. Всъщност не помнеше Фейт да е казала нещо друго. Тя си напъна мозъка.

— Той е направо страхотен, ако това имаш предвид — отвърна Сюзън и устните ѝ потрепнаха.

Ела нарочно повдигна едната си вежда.

— И?...

— Неженен.

Двете вежди се повдигнаха почти до корените на косата ѝ.

— И?...

— И е истински тъпак — довърши Фейт, преди Сюзън да е отворила уста. После се изправи рязко. — Някой да иска още нещо?

Отдалечи се, без да дочака отговор. Ела цъкна с език след нея.

— Явно не е успял да спечели сърцето на Фейт. Да не би да я е обидил с нещо?

Сюзън гледаше замислено отдалечаващата се фигура на Фейт.

— Ще се оправи — отвърна с неочаквано разбиране. — Просто Джайлс е малко нетактичен. Така става с по-чувствителните натури, Фейт се привързва прекалено. Влюбва се във всички безпризорни животни. Изненадана съм, че още не те е убедила да вземете някое. Докато живееше с родителите си, прибираще по едно всяка седмица.

— Сериозно?

— Мисля, че именно това накара майка ѝ да я изхвърли. Имаха нужда от стаята ѝ за козите.

Ела отпи глътка водка и се замисли. Не бяха живели достатъчно дълго заедно, за да я опознае. Вероятно на Фейт ѝ се искаше да вземат някакво животно. Всъщност Ела нямаше нищо против, стига да беше малко. И само едно. И да не умреше внезапно тъкмо когато всички са се привързали към него. Фейт сигурно тъгуваше за своите питомци и това можеше да я поживи. От момента, в който се запознаха, досега нито веднъж не бе я виждала щастлива.

— Ще ѝ кажа, че може да вземе някаква животинка.

— Добро решение — кимна Сюзън. — А, ето го и Джайлс.

Ела преглътна шумно водката, която току-що беше отпила. Джайлс? Джайлс, този страхотен ветеринар, също щеше да дойде на нейния рожден ден? Май започваше да става интересно. Тя изправи рамене, прокара ръка през гъстата си коса и уж случайно се обърна да го погледне.

Не изглеждаше никак зле. Имаше руса коса и загоряла кожа, а когато се приближи с халба в ръка, Ела видя чифт удивителни тъмнокафяви очи. Струваше ѝ се, че ще пламне от страст още щом ги насочи към нея, но той срещна погледа на Сюзън и по лицето му се разля топла усмивка.

Не приятелска, нито дори безцелно флиртуваща, а истински топла, сякаш беше бил целия път само за да я види. Ела завъртя чашата между пръстите си и едва не се нацупи, когато Сюзън отвърна на усмивката му със същата топлота.

Така значи. Едва пристигнал в селото, и Сюзън вече го беше обсебила. Макар че дори и в пристъп на най-голямо великодушие не можеше да се нарече красавица. Очевидно го привличаше единствено с личността си. Всъщност една обикновена крава, това бе Сюзън!

— О-о, кой е този? — прошепна напрегнато Миранда в ухото ѝ.

— Тъпакът — измънка Ела с ъгълчето на устата си, преди Джайлс да се е приближил достатъчно.

Когато дойде, той остави халбата на масата, прокара пръсти през косата си и огледа насядалите около масата. Ела изви очи към Миранда. До този момент тя бе подмятала къдри между единствените двама мъже, които ставаха за нещо, очевидно затруднявайки се в

избора си. Сега беше извила тялото си в невъзможно „S“, гладеше с пръсти дългата си чаша и гледаше Джайлс с премрежен поглед. Дори Валъри, която Ела се изненадваше да види в шумна кръчма като „Ралото“, се беше навела напред, за да го вижда по-добре.

Сюзън го представи на всички на масата. Така Ела узна, че двамата мъже срещу Миранда се казват Оливър и Майк. Джайлс се повъртя нерешително, търсейки къде да седне.

— Какво ще кажеш да дойда до теб, Сюзи?

Този път погледите на Ела и Миранда се срещнаха. Ела побърза да извърне очи, сподавяйки усмивката си. Сюзи, а? Наистина можеше да се нарече бърза работа. Едва ли бе успял да си извади чорапите от куфара, а Сюзън вече го бе свалила. Вероятно над пинцетите и тампоните. И някой полузащит мопс с набръчкано лице на име Наполеон.

— Ще трябва да се сместим — предложи Сюзън и погледна другите на пейката.

Оливър, Майк и останалата в края Валъри се помъчиха да направят още място. Валъри залитна и щеше да се изтърси на земята, но Джон протегна ръка и я хвана. Тя се изкикоти, Фейт се върна на масата и изгледа Джайлс. Беше седнал на мястото ѝ.

— Браво — рече неприветливо тя.

— О, здрасти, Фейт — каза Джайлс и побърза да се изправи. — Искаш ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не съм жадна — отвърна тя с каменно лице.

— Ако ти обещаая, че няма повече да разказвам вицове за трикраки котки, ще седнеш ли до мен? — усмихна ѝ се подкупващо той.

Всички очи се обърнаха към Фейт, но тя остана невъзмутима, с враждебен поглед. От желязо ли беше тази жена? Защо още не се бе хвърлила в скута му?

— Всъщност — рече тя, като гаврътна чашата си на един дъх и я остави на масата — вече трябва да си вървя. Благодаря за предложението.

— Фейт? — възкликна Ела и я улови за лакътя. — Не искаш ли да седнеш до мен?

— Фейт! — почти изкрещя Миранда, от което Ела подскочи стреснато. — Не можеш да си тръгнеш сега. Просто не можеш!

— Защо?

— Защото така!

Миранда сякаш се опитваше да ѝ каже нещо с очи. Фейт подсмъркна.

— Виж — обади се Ела, като стана. — И без това трябва да отида до бара. Ела да ми помогнеш с питиетата. — После, без да дочака отговор, я сграбчи за лакътя и я поведе пред себе си между групичките правостоящи. Когато се отдалечиха достатъчно от масата, спря и стисна ръката ѝ. — Виж, отивам да ти поръчам още едно. Искам тази вечер да те виждам усмихната.

Сърцето ѝ се сви, когато видя зелените очи на Фейт да се наливат със сълзи. Още на събеседването беше научила, че Фейт е на двадесет и шест и до този момент е живяла с родителите си. Твърде късно бе да става самостоятелна. Не че се беше отдалечила кой знае колко от дома — майка ѝ и баща ѝ живееха на другия край на селото. Но у Фейт имаше нещо детско. По всичко личеше, че ѝ е трудно да се оправя в света. Понякога на Ела ѝ идеше да я цапардоса, друг път изпитваше нелепото желание да я пази. Тази вечер искаше просто да я види весела.

— Мразя оживените кръчми — рече Фейт и направи гримаса, когато някой я блъсна. — Предпочитам „Розата и короната“. Там никой не ходи.

— Добре, другия път ще идем там, но тази вечер няма да мърдаш никъде. Е, ще опиташ ли въпреки всичко да се повеселиш? Петък вечер е, момиче!

— Онова у дома здравата ме притесни — подхвърли с разширени очи Фейт и почти притисна устни до ухото на Ела. — Успя ли да се отървеш от него?

Ела се засмя.

— Само това ли те тревожи?

— И Джайлс — добави Фейт, сякаш не ѝ се искаше да сложи точка на списъка.

Ела кимна. В погледа на Фейт имаше още нещо, сякаш се сърдеше. Е, в това нямаше нищо чудно. Един невероятен мъж щеше да работи всеки ден в службата, под носа ѝ, и вероятно никога нямаше да ѝ обърне внимание. А Сюзън явно не си бе губила времето. Ела прехапа устни, мислейки трескаво.

— Поприказвах си със Сюзън — рече накрая, като полека я насочваше към бара. Фейт очевидно беше забравила, че е била ядосана и се е канела да си тръгне.

— О, така ли? — каза тя и сви устни.

— Да — настоя Ела, но забеляза ледената реакция и си направи съответния извод. Фейт просто ревнуваше от Сюзън. — За животни.

Бяха стигнали бара. Ела кимна на Фейт, която явно нищо не разбираше.

— Нали се сещаш, болни животни.

— Да? — рече озадачено Фейт все още без да схваща.

Ела си пое дъх и продължи:

— Питам се дали не искаш да вземеш някое у дома.

Фейт се почеса по брадичката.

— Как, което си искам ли?

— Е, без крави или пилета, но някое пухкавелче ще ни се отрази добре. Смятам, че за повече нямаме условия. Бихме могли да бъдем приемни родители на някое от онези котенца, за които все ни разправяш, поне докато си намерят истински дом.

— Котенца ли? Та ние в момента нямаме котенца.

— Е, каквото и да е. — Ела опря лакът на бара и започна да рови в портмонето си, а Кевин мина покрай тях и им махна с ръка. — Хамстер или нещо подобно.

— Хората не изоставят хамстери. Не ги изхвърлят в чували като котките и кучетата.

Ела я погледна лукаво, като си мислеше, че е доловила сарказъм, но Фейт изглеждаше напълно сериозна.

— Добре, каквото решиш. Не знам. Какво имате?

Фейт се замисли дълбоко, а Ела повика Кевин и поръча питиетата, като му направи знак джинът с портокалов сок на Фейт да бъде голям. След това се обърна оживено към нея.

— Е, реши ли?

— Предполагам, че няма да искаш водна костенурка?

— Тя пухкава ли е?

— Явно не знаеш нищо за животните, а? — подхвърли важно Фейт.

Ела реши да насочи вниманието си към Кевин, понеже поръчаните питиета пристигаха едно по едно.

— Направо ги разби ония двамата — ухили й се той. — Сега са тръгнали да правят проучване из кръчмата. До тук е постигнат консенсус за двадесет и пет.

— Двадесет и пет какво? — попита недоумяващо Ела.

— Възрастта, на която мъжете са най-активни в сексуално отношение — обясни търпеливо Кевин, докато прибираше парите й.

— Аха. А ти кога беше най-активен сексуално, Кевин?

— На четиринадесети февруари хиляда деветстотин осемдесет и пета.

— Змии не обичаш, нали? — обади се Фейт.

— Кой? Аз ли? — попита сепнато Кевин, който тъкмо се канеше да хукне обратно към чекмеджето с парите.

— Не — каза Фейт. — Ела питам.

— Разбира се! — плесна се по челото Кевин, намигна още веднъж на Ела и изчезна.

— Има един стар питон, който се нуждае от дом. Не можем да го държим в службата.

Ела направи усилие да сподави усмивката си. Предполагаше, че именно на питона, колкото и стар да беше, се дължеше липсата на хамстери и котенца.

— Не. Змии категорично не. Ето, дръж това. — И й подаде две халби бира.

— Ами в такъв случай... — Фейт замръзна по средата на изречението.

— Хайде, носи тези, аз ще взема останалите.

Но очите на Фейт останаха вперени някъде в далечината зад Ела. Устата й се беше отворила, а в очите й имаше ужас.

— Фейт! Какво ти става, момиче?

— Олеле, боже! — промърмори Фейт.

Ела се обърна.

— Какво става?

— Старият Бил!

— Какво? — попита само с устни Ела, като огледа набързо тълпата, обърна се отново към Фейт и се помъчи да проследи погледа й. Едва тогава забеляза полицейската каска, която се открояваше сред множеството. Като че ли се придвижваше към ъгъла, където беше тяхната компания.

— Стана тя, каквато стана. Загазихме! — изскимтя Фейт.

Ела поспря за секунда да прецени ситуацията. В кръчмата имаше полицаи. Определено се беше отправил към ъгъла. Когато се надигна на пръсти, той вече говореше с Миранда. Нямаше начин да разбере какво, но всички на масата бяха млъкнали и го гледаха. За момент Ела изпадна в паника, но бързо се съвзе и каза на Фейт:

— Слушай, не сме направили нищо лошо! Сега ще се върнем на масата с питиетата, сякаш нищо не се е случило.

— Ние сме съучастници! — рече сломено Фейт. — Укрехме доказателства!

— Да, но никой не го знае, освен ти и аз — каза твърдо Ела, като я гледаше с нетрепващ поглед. — Освен това не сме знаели какво правим, така че не сме виновни.

— Непознаването на закона не е оправдание — отвърна едва чуто Фейт. Ела се запита колко ли адвокатски сериали е изгледала, докато е живяла при родителите си. Лицето ѝ бе бяло като тебешир, ако не се смятаха оцветените с боровинковото червило устни.

— Хайде — нареди Ела, взе останалите чаши и се запромъкна през тълпата към тяхната маса.

Когато наближи, преглътна и си пое дълбоко дъх, но усмивката ѝ се получи малко неестествена.

— Ето ни и нас! Питиета за всички!

— Ела! — рече Миранда и се покашля. Беше си наложила маска на спокойствие. Всички около масата седяха в очакване.

— Да? — пропя Ела, сякаш не забелязваше присъствието на полицаия отстрани.

Миранда кимна към него.

— Тук има един човек, който иска да говори с теб.

— О, така ли? — каза оживено Ела. Сърцето вече блъскаше в ушите ѝ. — Да не би да съм забравила да му купя питие или нещо подобно? — Сетне се изкикоти и отпи на бързо голяма глътка водка. — Чакай, ще позная: иска да ме пита дали наистина е вярно, че мъжете са най-активни сексуално на осемнадесет години? Това е само едно мнение. Едва ли е незаконно да имаш мнение. — Срецна няколко объркани погледа и като скръсти предизвикателно ръце на гърдите си, най-сетне се обърна към полицаия.

— Е, какво има? — изстреля тя към младото му лице. Всъщност бе невероятно младо, може би малко над двадесетте. Това я озадачи.

— Ела Нортън? — каза младежът и бръкна в джобчето си за тефтера.

Ела огледа униформата му с присвити очи. Като че ли в нея имаше нещо нередно. Беше твърде опъната на гърдите, на раменете му нямаше никакви знаци и май липсваше радиостанцията. Пък и копчетата не приличаха съвсем на копчета. Сякаш бяха декоративни, а униформата се държеше на... Изведнъж се чу рязък пращящ звук.

Бинго.

Коленете ѝ най-сетне поддадоха и тя се отпусна на пейката.

— Обвинена сте в навършване на двадесет и девет години — произнесе той, разкопча куртката си с един замах, разтвори я и отдолу се показаха мускулести гърди.

— Милостиви боже! — възкликна Ела и закри лицето си с ръце. — Не е възможно да сте ми погодили такъв номер!

Надникна между пръстите си. Младежът беше извадил отнякъде шишенце бебешко олио и ѝ го подаваше, а с другата ръка се галеше по гладките гърди. Очевидно я приканваше да последва примера му. Някой издърпа ръката ѝ и изсипа върху дланта ѝ локвичка студено олио. Когато стриптийзърът свали с едно движение панталоните си и отдолу се показаха черни найлонови прашки, се чу колективно „Оооо!“.

— Ще те убия, Миранда, само да се приберем у дома! — изсъска Ела.

— Честит рожден ден! — отвърна ѝ само с устни Миранда.

Не биваше да разочарова тълпата. Дори Валъри се беше качила на пейката зад масата, за да вижда по-добре. Ела колебливо сложи ръка върху гърдите му и раздвижи пръсти. Стори ѝ се приятно. Тя хвърли кос поглед към ветеринаря Джайлс. Дали неговите бяха космати? Или гладки? Или може би със съвсем малко косъмчета? Тя се обърна развеселена към подаръка си и изведнъж замръзна от ужас. Черните найлонови прашки полетяха, описаха парабола над масата и се приземиха върху чашата на Валъри. Валъри ги вдигна очарована.

— О, много благодаря!

— Вижте сега! — започна Ела, но се оказа, че както е седнала, говори точно срещу най-важния орган на стриптийзъра. Младежът

започна да се полюлява в такт с музиката. Ела вдигна ръка да го спре, отдръпвайки се максимално назад, и изписка, когато пръстите ѝ опряха в топлата, нежна плът.

— Ела? — чу се един глас от разстояние.

Ела дръпна ужасено ръката си, но Мат вече си беше проправил път през тълпата, появи се с несигурна усмивка и я видя как държи някакъв гол мъж за онази работа. Стриптийзърът изскимтя.

— О, боже, Мат! Не мислех, че ще дойдеш!

Ела вдигна изтерзан поглед към него. Не такава сцена трябваше да завари Мат при пристигането си. Беше си се представяла как, чувствено облегната с лакът на масата, разговаря с приятелите си за изискани неща. Трябваше да бъде впечатлен.

Цялото ѝ тяло се напрегна. Стриптийзърът нададе още един гърлен стон.

— Можете вече да го пуснете! — рече той, като завъртя страдалчески очи.

— О, извинете!

Ела разтвори пръстите си и момчето залитна назад към съдържателя Дерек, който крачеше към тях с мораво лице, смачкал салфетка за чай в ръката си.

— Не в моята кръчма! Махай се отгук, мръсник такъв!

Когато задните части на младежа докоснаха престилката му, Дерек го бутна силно и той отново политна напред. Миранда го подхвана ловко и веднага го придърпа в скута си.

— Няма нужда да се палиш, Дерек. Просто се забавляваме. Ела има рожден ден.

— Забавлявайте се, ама не тука! — сопна се той. — Кажи му да си взима дрехите и да се омиа.

— Добре, добре, успокой се. — Младият стриптийзър се изправи и започна да си събира дрехите с някакво подобие на достойнство. — Някой да ми е виждал прашките?

Ела погледна към Валъри, която извърна равнодушно очи.

— Хей, гащите ми, някой да ги е виждал? Много са скъпи, не мога да си купувам всеки път нови. — Сетне поклати глава и цъкна с език, докато нахлузваше униформата без прашките. — Все така става. Губя по два чифта седмично.

— Ох, горкичкият! — рече Миранда, изправи се и го потупа по главата. — Хайде, ще те изпратя до входа.

Ела се подкрепи с още малко водка, а Миранда помогна на стриптийзъора да навлече и останалата част от костюма, сложи му шлема и го отведе. Подаръкът не беше от най-удачните, но важното бе, че са се сетили. Ела потърка бузите си, за да върне цвета им, забравяйки, че ръцете ѝ още са оплескани с бебешко олио. След това се обърна към Мат с приветлива усмивка и лъснало лице.

— И така, Мат, значи си дошъл само заради мен. Трогната съм.

Инстинктивно се отмести, за да му направи място на пейката. Той седна и се обърна към нея. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Мат я погледна с проблясващите си сини очи и прошепна едва чуто:

— Жена ми ще отсъства за почивните дни.

— Така ли? — пророни тя със свито гърло.

— Да — измърмори Мат. — В такъв случай се запитах дали не бих могъл да правя любов с теб.

[1] ELO (Electric Light Orchestra) (англ.) — Рок група, основана през 1971 г. в Бирмингам. Характерно за стила ѝ е класическата оркестрация на песните в стила на късните „Бийтълс“. Често използват струнни инструменти с изпълнители от Лондонската филхармония. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Ела пожела Мат от първия момент, в който го зърна. Беше дошла от Лондон в началото на лятото, за да поговори с него за курса. Тогава все още бе издокарана по последната мода в Ситито. Осъзна колко неподходящ е деловият костюм с къса пола и високи токчета за подобно събеседване чак когато сви към двора на колежа. Трябваше да мине по асфалтирана алея, осяяна с кравешки тор и кал, заобиколена от опитни участъци, преди да си намери място за паркиране до една постройка, която подозрително наподобяваше обор. Сетне тръгна към административната сграда — малко бунгало сред трактори, дизелови косачки и хлапета с високи до коленете ботуши и дрипави пуловери. Пред входа спря за малко, колкото да почисти токчетата си от калта. Вътре се мотаеха неколцина служители, но вниманието ѝ моментално бе привлечено от един мъж, който стискаше някакви книжа под мишница. В същия момент мъжът ритна здраво копирната машина с грубите си обувки и се разсмя високо.

Определено излъчваше нещо. Заразителна енергия, свеж въздух, добро настроение и чувственост. Ела го гледаше от вратата и се надяваше никой да не я види, за да може да му се полюбува още малко. Вероятно гонеше четиридесетте, беше невероятно висок, над метър и деветдесет, със здрава и мускулиста фигура. Денят бе топъл и облеклото му се състоеше от обикновена бяла тениска — порядъчно износена, а не от модерните, с нарочно направени гънки — и тесни избелели дънки „Ливайс“. Имаше рошава кестенява коса и кожа, загоряла от работа на открито. Ела се облегна на вратата в малко неудобна поза, за да зърне очите му, но той изведнъж вдигна глава и я погледна. Ела едва сдържа възхитената си усмивка. Сини очи, ярки и пълни с живот. Той я измери от глава до пети — костюма, фините чорапи, италианската чанта — и повдигна развеселено едната си вежда.

— Ти просто *трябва* да си Ела. Ако не, значи си от Би Би Си. Най-сетне са решили да ми предложат собствено предаване.

— Аз съм Ела — осведоми го тя.

Отиде със ситни крачки до него, ръкуваха се и се усмихнаха един на друг. Когато се докоснаха, сякаш нещо сложи феромоните ѝ в буркан от сладко, затвори ги херметически и му ги даде да си ги хапва с препечени филийки на закуска.

И без това искаше да се запише в курса. Страшно ѝ бе харесало да обикаля по селските улички, докато намери колежа. Бе очарована от гледката на машинарии, курсисти и добитък, който мирно пасеше до тях. Навярно бе имала нужда от един последен тласък, който да бутне разклатената стена на предишния ѝ живот. И Мат ѝ го осигури. От този момент нататък тя бе готова да се запише в курса му, дори ако се наложеше да прибегне до подкупи, изнудване или убийство. Докато седяха в тесния му кабинет, отрупан с папки, градинарски сечива и непромокаеми дрехи, тя откри, че не е нужно да бъде дълго убеждавана. Мат изглеждаше развеселен, заинтригуван от решението ѝ да промени изцяло живота си и поласкан от желанието ѝ да се запише при него. После Ела си отиде, обвита в облак от еуфория, и пое по шосе М40 с надута до дупка уредба. Това беше съдба. Всичко в нея крещеше, че постъпва правилно.

Едва когато започна курса, научи, че е женен.

— Нали не се каниш да направиш каквото си мисля? — попита Фейт в кухнята, като я сграбчи за лакътя, докато Ела отваряше поредната бутилка вино.

Мат седеше, видимо притеснен, в дневната, Миранда беше довела Оливър и Майк от кръчмата, очевидно възнамерявайки да направи избора си в последната минута, а Фейт се мотаеше наоколо в напразни опити да намери къде да седне и да прикрие смущението си от присъствието на толкова много хора в къщата. Сюзън и Джайлс бяха изчезнали по някое време при последните поръчки, което доста обезпокои Миранда, а другите се бяха разотишли с колите или пеш. Тяхната група се придвижи до къщичката, залитайки и отклонявайки се от пътя на окъснелите коли. Сега Ела започваше да се чуди как ще се измъкне дискретно с Мат в спалнята пред очите на другите. От дневната долиташе оживен разговор. Не можеха да седят и да пият

цяла нощ в очакване другите да изпопадат. Но вероятно щеше да им се наложи.

— Какво искаш да кажеш, Фейт?

— Искам да кажа — прошепна още по-тихо тя, — нали няма да го сваляш?

— Кого? — попита я Ела, като едва се сдържа да не прихне.

— Спалнята ти е до моята. А и както сама каза, той е женен.

Ела дръпна една чиста чаша от лавицата и ливна в нея малко вино. Имаха чаши оттагък, но разговорът с Фейт налагаше да се подкрепи. Предложи чашата първо на нея, но когато получи отказ, отпи голяма глътка.

— Днес имам рожден ден. Мога да правя каквото си искам, нали?

— Каза ми, че той има жена — направи гримаса Фейт. — А от вкуса ти към женени мъже и онзи противен гол тип в кръчмата направо ми се повдига.

— Фейт! — Ела я изгледа със старомодно възмущение и като пренебрегна забележката за женените мъже, се облегна на мивката, за да не ѝ личи как се олюлява. — Голите мъже не са противни. Какво точно имаш предвид?

— Гадно ми беше, като го гледах как се люлее.

Ела едва не се изкикоти, Фейт изглеждаше искрено смутена. Отпи глътка вино и се опита да се съсредоточи. Фейт имаше много хубави очи, дори Миранда го бе отбелязала веднъж. Само дете обичаше да се крие под пластове дрехи и по всичко личеше, че не полага никакви усилия да изглежда привлекателна. Вероятно нямаше никакъв опит с мъжете — без разлика дали са голи, или облечени. Ела протегна ръка и перна краищата на кестенявата ѝ коса. Фейт се стресна.

— Какво правиш?

— Имаш нужда от цялостна промяна. Защо не ни позволиш да се позанимаваме с теб с Миранда?

Фейт доби още по-уплашен вид.

— Малко грим — обясни Ела. — Просто да видим дали ще ти хареса. Искам да кажа, че Миранда ги разбира тези неща, нали е стюардеса. Прави се страхотно, нали? А и умее да подстригва. Тя ми го каза. Можем да те направим толкова готина, че мъжете да си

припадат само при мисълта за теб. — После се наведе към нея с потайна усмивка. — Дори Джайлс.

— Пфу, боже, не! — Фейт грабна друга чаша, взе бутилката от ръката на Ела и си наля малко вино. — Не мога да го понасям. Толкова е самовлюбен!

— Е — отвърна замислено Ела. — Какъв тип мъже ти харесват тогава? Искам да кажа, по какви си падаш обикновено? Например, ако трябва да избираш между Оливър и Майк? Миранда не може да има и двамата. Всъщност може, но дори аз не бих се съгласила на такова нещо. Къщата е много малка. Стените са тухлени, но не и звукоизолирани. Все пак двамата са много сладки, нали? — настоя тя и леко обърквана, прибави: — Които и да са.

— Аз ги познавам. Бяхме съученици.

— Така ли?

— Аха. Затова не ми обръщат внимание. Много добре ме познават. Знаят, че баща ми продаваше зеленчуци с микробуса. Някога разправяха, че съм миришела на ряпа.

— О, колко гадно!

Ела отпи още една глътка. От съседната стая се чуваше как Миранда и Мат си бърборят нещо. Това беше добре, но не биваше да ги изпуска от поглед. Не можеше да се разчита на Миранда, че знае кога един мъж е забранена зона.

— Виж, все трябва да има тип мъже, които да харесваш. Например някой от телевизията?

Фейт се загърна с якето си. Всъщност то приличаше по-скоро на анорак и Ела беше забелязала, че докато всички други нахвърляха връхните си дрехи на куп в антрето, Фейт беше останала с якето си. Сякаш можеше да й осигури още някаква защита. Но защита от какво?

— Никога не съм... — пророни Фейт и пламна. После повъртя чашата между пръстите си и отпи глътка вино.

— Никога не съм... Нали се сецаш.

— Искаш да кажеш, че си?... — отвърна Ела, като кимна окуражително.

— Никога не съм...

— Можеш да го кажеш. Девствена си.

— ... имала приятел — довърши Фейт.

— Какво си шушукате вие двете? Всички умираме от жажда, а на вас хич не ви пука! — Миранда беше отворила вратата на кухнята, надникна вътре и огледа първо Фейт, после Ела и накрая пак Фейт. — Добре ли чух?

— Шшт! — изшътка Ела и сложи пръст на устните си.

— Мамка му! Девственица на двадесет и шест?

Ела я огледа намръщено. Къдриците ѝ изглеждаха доста унило, а очите ѝ не фокусираха особено добре. И явно не усещаше, че крещи.

— Мили боже! На двадесет и шест вече бях стигнала до трицифрено число — продължи Миранда.

Ела не знаеше дали преувеличава. Нямахше да се учуди, ако бе истина. Въпреки че Миранда е била омъжена в продължение на... колко беше казала, четири години? Ела не вярваше, че дори и тогава е успяла да се запази моногамна.

— Виж, просто вземи бутилката и налей на всички — рече ѝ тя и бутна шишето в ръцете на Миранда. Но Миранда продължаваше да зяпа Фейт, сякаш току-що бе слязла от летяща чиния.

— Как изобщо *успяваш*? Аз не бих могла. Щеше да ми стане нещо. Може би щях да ослепея.

Фейт сведе поглед към чашата си, изчервена като рак.

— Хайде, Миранда, разкарай се! — заповяда ѝ Ела. — Ей сега идвам. Просто искам да си побъбрим насаме с Фейт.

— Не, добре съм! — Фейт отметна коса, бутна очилата си понагоре и вдигна гордо глава. — Не е нужно да ме третираш като дете. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Да, знам, че можеш, просто...

— Не се дръж снизходително с мен! — викна Фейт и стовари чашата си върху плота.

Ела подскочи. Миранда също трепна, удари си главата в ръба на вратата и изруга.

— Дявол да го вземе, успокой се! — После потърка удареното.

— Аз съм напълно спокойна. И ако знаех, че тази къща ще се превърне в свърталище на порока, щях добре да си помисля дали да се нанесе при вас.

Ела и Миранда я зяпнаха недоумяващо.

— Няма нужда да ми се правите на невинни! — повиши глас Фейт и си пое дълбоко дъх. — Прелъстяване на женен мъж, тройка в

леглото, освен това подушвам марихуана, затова не се преструвайте, че не разбирате.

Ела си пое дълбоко дъх.

— Божичко, права е! Предпочитам да не го правят, Миранда. Би ли им го казала?

— Аз извадих цигарата. — Миранда се изправи предизвикателно, после потърка отново главата си и направи крачка към кухнята. — Виж какво, Фейт. Тук всички сме възрастни. Това не ти е проклетият училищен салон. Обиколила съм почти целия свят и просто не разбирам защо една пораснала гимназистка трябва да ми чете лекции по добро поведение.

— Кротко, Миранда! — каза тихо Ела.

Донякъде и на нея ѝ се искаше да се сопне и да изрече същите думи, освен това наистина се притесняваше от налагането на непредвидени ограничения. Наблюдаваше лицето на Фейт, разтреперено от вълнение, но също така си даваше сметка, че Миранда бе много пияна. Утре пак щеше да им се наложи да живеят заедно. Все още можеха да намерят начин да възстановят правилата.

— Е, майната ти! — възкликна Миранда.

Ела вече чуваше плах шепот от дневната. Тримата мъже пиеха вино (очевидно подавайки си цигарата с марихуана) и вероятно си разменяха учудени погледи, докато те се караха в кухнята. Не такова впечатление искаше да остави у Мат за къщата и начина, по който организираше живота си.

— Майната ти и на теб! — Фейт се вкопчи в яката на анорака си. — Мислиш, че всички си падат по теб, и сваляш мъжете като някаква разгонена тийнейджърка, но си на тридесет и пет! И някой трябва да ти го каже!

— Не съм на тридесет и пет! — викна Миранда.

— На толкова си! — кресна пронизително Фейт. — Не може да си на по-малко, понеже каза, че си се омъжила, когато си била на двадесет и осем, бракът ти е продължил четири години, а от две години си разведена. Така че направих сметка. — Тя вирна нападателно брадичка. — Най-обикновена аритметика!

— Крава такава! — кипна Миранда.

— Вижте, стига толкова! — рече Ела и протегна ръце към тях. — Обидите няма да ни доведат доникъде.

— Ако тук не ти изнася — подхвърли Миранда, като сложи ръце на хълбоците си и изгледа свирепо Фейт, — се върни при вашите. Стой си всяка вечер у дома с мазна коса и си гледай сапунените сериали, щом толкова искаш. Остави ни да живеем на спокойствие.

— Никъде няма да ходя — изпъчи се Фейт. — Имам си нотариално заверен договор и смятам да остана. Пък и двете с Ела си живеем чудесно, когато те няма. Защо *ти* не се изнесеш?

— *Край!* — кресна Ела и стовари юмрук върху дъската за сушене. Две купички паднаха на пода. — Никой *никъде* няма да ходи! Къщата е моя и казвам, че всички ще останем тук. Точка!

Всички млъкнаха. Миранда отпи глътка вино направо от бутилката и погледна Ела. Фейт прехапа устни и също впери очи в нея. Ела издиша бавно.

— А сега и двете ме чуйте. Взех ви в тази къща, защото знаех, че ще се получи. — Помълча малко, за да могат другите две да осмислят думите ѝ. Те я гледаха ядосано. — Знаех, че няма да е лесно, защото сме различни. Но именно затова бях сигурна, че ще мелим брашно. Три жени със сходни характери не могат да живеят заедно. Няколко месеца нещата са наред, но после всичко отива по дяволите. Познавам хора, които са го преживели. Така че каквото и да стане, ще направим от тази къща щастлив дом. Така съм планирала нещата. Ясно?

Фейт погледна крадешком към Миранда. Миранда отпи още една глътка вино от бутилката и подсмръкна шумно.

— Добре. И без това не ме устройва да се изнасям сега.

— Чудесно, Фейт?

Фейт дъвчеше замислено устната си.

— Хайде, Фейт! Утре, когато изтрезнеем, ще се разберем. Ще направим нещо заедно. Например на душ-кабината трябва да се сложи една кукичка. Сигурна съм, че ако се напънем, все ще измислим нещо.

— Имаш нужда от подходяща бургия — смотоледи Фейт.

— Ето, виждаш ли? — вдигна победоносно ръка Ела. — Не можем да се справим без теб. Нужна си ни, иначе как ще разберем коя е подходящата бургия?

Фейт пристъпи от крак на крак.

— Ти си незаменима — продължи да сипе хвалебствия Ела. — Моля те, остани. Нека да опитаме.

Фейт нацупи устни, сведе поглед и кимна.

— Добре. Но само ако не си си променила решението за животинчето.

Миранда опря език в бузата си и погледна въпросително Ела.

— Има предвид истинско — обясни търпеливо Ела. — Нали се сещаш, с козинка и всичко останало.

— Аз съм алергична — заяви малко грубичко Миранда. Лицето на Фейт доби унило изражение. — Но само към котки.

— Ето, разбрахме се. Без котки.

Настъпи мълчание, Фейт отпусна краищата на анорака си и очевидно се поуспокои. Миранда търкаше разсеяно удареното на главата си.

— Значи сега, след като се разбрахме, мога да се връщам при гостите?

— За бога, разбира се! — сепна се Ела.

Миранда завъртя отегчено очи и се върна в дневната с бутилка в ръка. Ела докосна леко ръката на Фейт.

— Изглеждаш уморена. Но преди да си казала каквото и да било, не се опитвам да се отърва от теб. Ела при нас, ако искаш, но и няма да имам нищо против, ако отидеш да си легнеш. Можеш да правиш каквото ти хрумне. Все пак това е и твой дом.

Фейт я погледна нерешително. На Ела ѝ се стори доста пребледняла.

— Ако... ако се кача горе, нали няма да ми се присмивате зад гърба?

Ела се намръщи.

— Разбира се, че няма.

— Смятам да се кача в стаята си и да послушам малко музика преди лягане.

— Ами добре. Утре ще е един чудесен ден, има да се чудим защо изобщо сме се спречкали. Ще видиш.

Прелъстяването напредваше бавно, защото над главите им гърмеше Арета Франклин. Миранда на няколко пъти стана, сякаш се канеше да отиде горе и да натроши с чук уредбата на Фейт, но Ела я спираше с предупредителни погледи. Известно време се мъчиха да

слушат своята музика на фона на другата, но накрая Миранда отиде до касетофона и го спря.

— Този път спечели — промърмори ядосано тя и се върна на мястото си, където Майк я очакваше, стратегически облегал ръката си на дивана. Миранда се престори на пияна и кротко се сгуши до рамото му. Оливър стана, олюля се и тръгна към вратата.

— Е, довиждане.

Ела му махна едва-едва. Скоро се чу затръшването на входната врата. Погледна крадешком към Мат. Той седеше доволно в креслото, изпружил дългите си крака върху килимчето, но улови погледа ѝ и ѝ намигна.

— Е — изправи се бавно Мат и пресуши останалото в чашата му вино. — Аз вече трябва да тръгвам.

— Ммм.

Миранда вдигна равнодушно ръка от канапето, без да отваря очи. Майк беше заровил нос в косата ѝ и нямаше възможност да отговори. Ела се изправи, напълно отчаяна.

— Ами довиждане тогава.

После вдигна кукичката на вратата към антрето и излезе. Мат я последва, като затвори тихо вратата след себе си. „ЕЛО“ продължаваше да гърми над главите им. Ела погледна нагоре към стълбите. От стаята на Фейт не се чуваше никакъв друг шум. Обикновено тропотът на стъпки — особено нейните — отекваше силно на долния етаж. Може би спеше на включена уредба. Дано да не я беше нагласила да се превърта постоянно. Мат докосна рамото ѝ.

— Как смяташ да се прибереш? Колата ти е пред кръчмата, нали? — Мат не сваляше очи от нея. Тя се опита да проумее загадката. — А, да, ще трябва да ти повикам такси по телефона.

— Никъде няма да ходя — прошепна той в ухото ѝ. Пръстите му я погалиха нежно по рамото, после се плъзнаха нагоре. Топлият му дъх я докосна и коленете ѝ потрепериха.

— Наистина ли?

— А как иначе да се измъкнем от проклетата стая, без да кажем на останалите: „Качваме се горе да правим любов“? Това не е тяхна работа, нали?

— О! — въздъхна тя с разтуптяно сърце. — В такъв случай...

— В такъв случай ще е най-добре да ме заведеш в стаята си.

Третия път, когато встъплението на „Хорас Уимп“ задумка през стената на спалнята ѝ, Мат се отпусна назад и поклати уморено глава.

— Съжалявам, Ела, просто се чувствам неспособен в тази дандания.

— Няма нищо.

Тя го накара да легне до нея и придърпа юргана, за да завие и двамата. Не така си представяше тази нощ. Вече бе четири сутринта и тя полагаше всички усилия да запази оптимизма си. Отначало им се струваше забавно да правят любов, докато музиката тресе стените. Така нямаше да се стесняват, че Фейт спи в съседната стая, а Миранда — в отсрещната. Фактът, че Миранда още не се беше показала на вратата с окървавена брадва на рамо, за да каже: „Всичко е наред, Фейт няма повече да ни безпокои“, означаваше, че вероятно е достатъчно пияна или заета, или пък и двете, за да ѝ пука за „ЕЛО“. Но Ела вече бе уморена и искаше само да се гушне в Мат и да заспи до него. Дори не можаха да си поговорят нормално, какво остава за интимности.

Тя спусна крака на пода, зашляпа по мекия килим и откачи късия си хавлиен халат от закачалката на вратата. Облече го, като поглеждаше скришом Мат. Той се беше подпрял на лакът и ѝ се усмихваше.

— Знаеш ли, с това изглеждаш много секси. Прави краката ти още по-дълги. Да не си ходила на солариум?

— Кой, аз ли? — засмя се кратко тя. — Това е естественият ми тен.

— Щастливка. Не се бави много.

Ела му се усмихна топло. Може би не всичко бе загубено. Той още не беше заспал, а и имаха време до сутринта.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Стаята на Фейт се намираше на две крачки разстояние. Ела почука силно точно когато Хорас събираше кураж да помоли момичето да се омъжи за него. После се поколеба. Думата „омъжи“ я обезпокои за момент, но беше твърде уморена и пияна. А и още не беше правила сносен секс с мъжа, който изпълваше фантазиите ѝ от месеци насам. Потропа отново на вратата, този път по-нетърпеливо. Когато не последва отговор, бутна вратата и влезе в стаята.

Нощната лампа до леглото все още светеше. Малката розова лампа с оръфани дантелки по края, която Фейт си беше донесла от

къщи. Може би я имаше още от детството. Самата Фейт лежеше, свита на кълбо на леглото, и спеше дълбоко. Беше си запушила ушите с тампони и хъркаше доволно.

Ела зацъка ядосано с език, прекоси стаята и изключи уредбата. В стаята се възцари плътна тишина. Ушите на Ела забучаха. Тя отиде решително до Фейт с желанието да я разтърси, да извади тампоните от ушите ѝ и да я нахока, задето е постъпила толкова егоистично. Ала когато спря до леглото, се вгледа в нея. Бретонът на Фейт беше мокър и залепнал на кичури за челото, а бузите ѝ бяха обагрени в червено, сякаш близнати от силно слънце. Без очилата клепките ѝ изглеждаха по-дълги и фини. Бяха слепени. Изглеждаше така, сякаш е плакала. Ела постоя още малко със сбърчено чело, опитвайки се да измисли нещо с обърканата си глава. Накрая внимателно изгаси лампата и се измъкна от стаята.

Когато се върна в спалнята си, Мат вече хъркаше високо. Тя се спря до вратата и свали халата си. Този път нямаше кой да ѝ се възхищава. Въздъхна тихо. Винаги ли ставаше така, когато допуснеш някого във въображението си? Винаги ли човек се чувстваше толкова разочарован? Може би Мат нямаше да оправдае очакванията ѝ. Имаше силно тяло, здраво, мускулесто, изваяно — точно каквото си го бе представяла. В него нямаше нищо, което да я разочарова, и докато се събличаха взаимно, бяха преживели нещо дълбоко еротично и пълно с обещания. Ала когато стигнаха до същината, имаше чувството, че той го прави някак по принуда. Или просто ѝ показва уменията си. Но определено не беше неповторимо преживяване и именно това я тревожеше.

Тя отиде тихичко до леглото и си легна. Той се примъкна до нея, сякаш инстинктивно, и веднага продължи да хърка. Ела изгаси нощната лампа и остана да лежи в тъмното, напрягайки слух за някакъв звук, който да я успокои. Но тук бе адски тихо. Не се чуваше дори далечният шум от преминаващи влакове, с който бе свикнала в Лондон. Обикновено тишината ѝ харесваше, но тази нощ я караше да се чувства напрегната. И точно когато беше убедена, че няма да успее да заспи, изтощението започна да я унася.

Сякаш минути по-късно от другия край на стаята се чу яростно думкане и вратата ѝ рязко се отвори.

Ела се поизправи стреснато на леглото, придърпвайки завивката към гърдите си и примигвайки на острата дневна светлина. Мат не се виждаше никъде, от дрехите му нямаше и следа, а Фейт стоеше на вратата с мъртвешки бледо лице.

— Господи! Какво има?

— Те са тук — заяви внезапно Фейт. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

Ела спусна крака от леглото и преглътна с мъка.

— Какво? Какво става? Кой е тук?

— Полицията — отвърна Фейт. — Долу са и искат да говорят с теб.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не се паникьосвай — бе първото нещо, което ѝ хрумна да каже. Сетне прокара длани по лицето си. Малко по малко започваше да осъзнава, че Мат си е отишъл, а полицията е тук.

— Добре.

Приблужи се до вратата, Фейт замига при вида на голото ѝ тяло — тя винаги си лягаше с пижама и фактът, че има жени, които не го правят, бе истинско откритие за нея. Изглеждаше като залепнала за пода и гледаше с разширени от ужас очи. Ела грабна халата си, нахлузи го и завърза коланчето. Мозъкът ѝ щракаше трескаво.

— Първо, ти остани тук. Няма нужда да се забъркваш. Второ, какво имаш предвид под „те“? Колко са все пак?

Фейт преглътна, закашля се, прекоси с несигурна стъпка стаята и се стовари разтреперана върху леглото на Ела.

— Двама.

— Двама — повтори Ела, грабна четката и започна да се бори със заплетената си коса. — По-добре от трима, по-зле от един. Добре. Какво казаха?

Фейт преглътна шумно. Личеше си, че е изпаднала в паника. При това положение може би Фейт трябваше да изчезне от хоризонта временно.

— Казаха... попитаха кой е собственикът на тази къща — измънка с усилие Фейт.

— Така. — Ела остави четката и разроши леко косата си с пръсти. Нямаше смисъл да я приглажда. Изглеждаше така, сякаш бе преживяла експлозия във фабрика за перуки. — И какво друго казаха?

— Помолиха да влязат.

— Добре, щом като са долу, значи си ги поканила. После какво?

— Показах им дневната и дойдох да те повикам.

— Добре.

Сега Ела преглътна малко шумно. Не биваше да показва на Фейт, че тя самата също е разтревожена. Това щеше да я хвърли в истерия.

Затова си пое бавно дъх.

— Добре — каза спокойно. — Това е чудесно. А Миранда е все още в леглото, нали?

— Не знам. Тъкмо бях излязла от банята и се обличах, когато чух да се звъни на вратата.

— Добре. И... не си виждала Мат, предполагам?

— Мат ли? — погледна я недоумяващо Фейт. — Че от къде бих могла да видя Мат?

— Не се тревожи за това — усмихна ѝ се бодро Ела. — Значи имаме двама полицаи долу, Миранда спи, а те искат да говорят с мен. Чудесно. Вече знам какво е положението. Сега се върни в стаята си и си намери някаква работа. Ще ти се обадя, когато си отидат. Става ли?

Фейт я гледаше с увиснала долна устна, докато попиваше указанията ѝ.

— И какво да правя?

Ела спря да търси ластик за косата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, какво бих могла да правя, което да им изглежда нормално? Какво правя обикновено в събота сутрин?

Ела я погледна слисано, мъчейки се да осмисли въпросите ѝ.

— Може би четеш книга или нещо подобно.

— Аз нямам книги.

— Няма значение какво ще правиш, Фейт, само го прави тихо.

— Мога ли да взема от теб една книга? Ще лежа на леглото и ще си я чета. Това в случай, че решат да претърсят къщата.

— Няма да...

Ела млъкна. Полицайте се намираха в дневната. А там все още бе непочистеният пепелник с фасата от цигарата, която Миранда беше свила предишната вечер. Беше само един, но доказателството бе пред очите им.

— По дяволите!

— Ела? — Фейт се изправи, докато Ела се спускаше към вратата.

— Нямам време!

— Мога ли да взема тази книга?

Погледна през рамо. Фейт беше взела „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“. Ела завъртя измъчено очи.

— Щом искаш.

Фейт излезе от стаята с книгата в ръце, хлътна в спалнята си и се чу как щраква решително резето. Ела погледна надолу към антрето. Не можеше просто да се втурне натам. Трябваше да овладее дишането си, да успокои топката и да се държи естествено с полицаите. Все пак никога не се бе забърквала с наркотици. Никога. Неколцина от колегите ѝ в банката смъркаха кокаин, за да се поддържат във форма, но тя нито веднъж не се съгласи. Беше невинна.

— Невинна съм — прошепна тихо, докато слизаше, и пристегна здраво колана на халата си. — Ела Нортън е невинна.

Когато стигна до дневната, си пое дълбоко дъх, влезе вътре и затвори вратата.

Двама мъже стояха мълчаливо в другия край на стаята. Слънцето светеше с пълна сила през прозорците, затова се виждаха само силуетите им. Тя отвори уста да поздрави, но изведнъж зърна нещо с крайчеца на окото си. Имаше някой на канапето.

Беше Миранда, изтегната по гръб в електриковосиньото кимono, с което се разхождаше сутрин из къщи. Краката ѝ бяха вдигнати на облегалката. Тя стенеше тихо, а очите ѝ бяха затворени с две колелца от краставица.

— Ти ли си, Фейт?

Очевидно не виждаше нищо и когато протегна лениво ръце над главата си, Ела осъзна с ужас, че досега си е подремвала. Миранда разкърши рамене. Кимоното се свлече и откри едната ѝ гърда.

— Миранда! — изсъска Ела. — Ставай!

— А, Ела, ти ли си? Не мога да се помръдна. Не мисля, че ще успея някога да си събера краката. Ще трябва да ми поръчаш специален ковчег във формата на буквата „У“.

За миг на Ела ѝ се стори, че чу как един от силуетите изсумтя, но не последва никаква друга реакция.

— Миранда — подхвана решително Ела, като отиде до канапето и деликатно оправи кимоното ѝ. — Махни тези краставички от очите си и се огледай.

— Не мога. Всичко ме боли. На Майк онази работа му е като канадска секвоя. Сега разбирам как се чувстват...

— Престани веднага! — прекъсна я Ела. — В стаята има двама полицаи!

Миранда се изкикоти дрезгаво.

— Кажим им да дойдат, когато се съвзема.

— Говоря сериозно, Миранда!

Ела посегна към кръгчетата краставички и ги свали от клепачите ѝ. Миранда я погледна с мътните си очи.

— Какво ти става? Изглежда, че Мат не се е представил добре?

— Стани и се огледай. Може би ще млъкнеш най-сетне!

Миранда подсмръкна, изправи се с мъка на канапето, намръщи се и огледа стаята. Когато се обърна към прозореца, засенчи очи с ръка.

— Лелее, вярно било! Ужасно се извинявам, сигурно съм спала, когато сте пристигнали. Искате ли кафе? Направих една каничка, но това беше преди няколко часа, кафето сигурно е изстинало.

— Да, бихме пили кафе, благодаря.

Миранда се изправи с мъка. Изглеждаше очарователно. Тя прокара пръсти през къдриците си, усмихна се стеснително, оправи си кимоното и тръгна към вратата на кухнята.

— А вие се настанете удобно, моля. Ела? Няма ли да предложиш на господарката да седнат?

Ела я гледаше със зяпнала уста как влиза в кухнята и затваря вратата след себе си. Стори ѝ се, че чу една сподавена ругатня откъм кухнята, но вниманието ѝ бе привлечено от двамата мъже, които се раздвижиха и се появиха в светлата част на стаята.

— Може ли да седнем някъде?

Говореше униформеният полицаи. Едва сега Ела забеляза, че другият, който бе по-висок и по-смугъл, не носеше униформа. Беше облечен всекидневно — с дънки, риза, тънка вратовръзка и метнато на ръката сако. Тя бързо се окопоти, завиждайки на способността на Миранда да се нагажда мигновено към всяка ситуация. Едва сега се почувства неудобно в халата си. Съдейки по това, което бяха видели в тази стая, навярно си мислеха, че са попаднали в някакъв бордей.

— Да, разбира се. Креслото, канапето... където пожелаете.

Полицаят се насочи към канапето, потъна в него и направи безуспешен опит да се изправи.

— Не се тревожете. Все така става — побърза да го успокои Ела.

Цивилният явно бе решил да остане прав и я гледаше някак изпитателно. Изведнъж Ела осъзна, че досега бе говорил само полицаят. Другият не бе казал и дума.

— Вие ли сте собственичката на тази къща? — попита полицаят и извади бележника си.

Ела преглътна и ръцете ѝ застинаха. Защо му бе да си води бележки? Не трябваше ли да я предупреди, че каквото и да каже, може да се използва срещу нея?

— Да. Казвам се Ела Нортън.

— Така. Живеете ли с някого?

— Да. С Миранда и Фейт.

— Миранда и Фейт — повтори замислено полицаят. — Тази в кухнята е Миранда, нали така? Някак си не прилича на жена, която би се казвала Фейт^[1].

Той ѝ се усмихна едва забележимо. Това покуражи Ела. Нима щеше да ѝ се усмихва, ако се готвеше всеки момент да извади бележниците и да я отведе?

— Да. А Фейт е горе.

— Горе — повтори той, кимна и се умълча.

Започна да оглежда стаята — празните винени чаши, няколкото празни бутилки от вино. И пепелника с фасата от онази цигара. На масичката до креслото. Сърцето ѝ се разтупа противно. Когато и да се беше довяляла долу, Миранда не бе направила никакъв опит да почисти и определено не бе изхвърлила пепелника. Трябваше да им отвлече вниманието с приказки.

— Фейт чете — добави енергично тя, пристъпи напред и остави полите на халата си да се разтворят.

Полицаят вдигна поглед и вниманието му бе надлежно привлечено.

— Чете — повтори лениво той.

— „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“.

— Разбирам.

— Заглавието на това, което чете. А не мнението ми за произхода на половете — засмя се весело тя. — Просто една книга.

— Да.

— Тя е... ааа... за връзките. Как да преодоляваме различията, да превъзмогваме обидите и да укрепваме браковете си.

Дали не отиваше твърде далеч? Мъжът в цивилните дрехи беше наклонил глава на една страна и я гледаше внимателно. Тя отвърна предизвикателно на погледа му. Имаше тъмни очи, толкова тъмни, че

приличаха на черни дупки, които поглъщат светлината. Караха я да се чувства неудобно и тя побърза да се обърне към полицая. Младото му, обсипано с лунички лице със светли очи не я плашеше толкова.

— Трябва да я прочетете — добави тя без нужда. — Ако имате връзка. А дори и да нямате. Ще ви помогне при следващата. Жените са на приливи и отливи, нали разбирате?

— Да, благодаря ви за съвета. Ще го имам предвид — кимна ѝ приветливо полицаят.

Само трябваше да ги разсее, за да отнесе пепелника, и всичко щеше да бъде наред. Вероятно.

— На мен не ми помогна много, но може някой ден и това да стане. Поне така мисля — добави тя.

Последва кратка пауза. Това не беше на добро. Мълчанието кара хората да зяпат наоколо.

— Май трябва да пооправя малко — рече Ела, спусна се към празните чаши и се зае да ги събира. — Ако нямате нищо против.

— Госпожице Нортън.

Беше се обадил цивилният. Тя се изправи с няколко чаши в ръце и го погледна окаяно.

— Да?

— Не ви ли е любопитно защо сме тук?

Това бе най-простият, най-очевидният въпрос. Ела замръзна като ударена от гръм. Взря се в лицето му. Имаше мургава кожа, тъмни очи, здрава челюст и черни вежди. Носът му бе леко орлов и едва ли би могъл да се нарече фин. Донякъде приличаше на лъв, преживял геройска несполука. „Господи!“, укори се мислено тя. Беше гледала „Коломбо“. Не се ли щураше объркано из стаята, както обикновено правеха престъпниците? Така се издаваха в самото начало, понеже не проявяваха никакво любопитство. И защо? Защото вече знаеха за престъплението. Дори Фейт можеше да разбере това.

— Да, любопитно ми е. Разбира се, че ми е любопитно — засмя се сконфузено тя. — Моля да ми простите. Снощи имах рожден ден и празнувахме. Легнахме си късно. По-скоро на сутринта. Страхувам се, че още не съм на себе си.

— Гаден махмурлук? — попита я съчувствено цивилният.

— Доста гаден — натърти тя.

— Остави я на мира, Джаз — каза ниско полицаят. — Хайде първо да пийнем по едно кафе, а?

Високият мъж не отговори нищо, само поотпусна рамене. Ела тръгна към кухнята с чашите в ръце и се помъчи да отвори вратата. Когато успя, насреща ѝ се показа Миранда, която носеше поднос с кафе.

— А, ето те и теб. Тъкмо почиствах — каза многозначително Ела, като улови погледа ѝ. — Всичките боклуци от снощи. Чаши, пепелници, бутилки, каквото се сетиш. Тук сякаш е паднала бомба.

Миранда я изгледа.

— Добре, прави каквото искаш. Аз имам нужда първо да пийна кафе.

Ела остави чашите в мивката и когато се върна, Миранда вече ѝ подаваше чаша, в която бяха прибавени мляко и захар.

— И седни, че ми се вие свят, като те гледам — каза ѝ някак кисело тя. — Можем по-късно да почиствам. Сигурна съм, че момчетата нямат на разположение цял ден да седят и да ни гледат как си вършим домакинската работа.

Ела пое чашата и с ужас забеляза, че мъжът, когото бяха нарекли Джаз, се е настанил удобно в креслото точно до пепелника. Тя отпи малка глътка от кафето си.

— Сядай! — заповяда ѝ Миранда и се стовари на канапето до полицая, който поруменя и изтупа несъществуваща власинка от панталоните си.

Ела се отпусна на един стол.

— Добре, настаних се удобно.

— Кажете ми, госпожице Нортън — започна полицаят.

— Наричайте ме Ела.

— Ела. От колко време живеете тук?

— Само от няколко месеца.

— Разбирам.

Той спря да задава въпроси и записа нещо в бележника си. Ела се втренчи в Миранда и най-после успя да улови погледа ѝ. Насочи бавно очи първо към пепелника, после пак към нея. Миранда се намръщи. Другата я изгледа яростно и кимна към пепелника. Този път лицето на Миранда видимо преbledня. Спогледаха се с разширени от уплаха очи,

после Миранда раздвижи забележително дългите си крака на стюардеса и стана възможно най-елегантно от канапето.

— Извинете ме, господа, не мога да понасям миризмата на застоял дим. Завива ми се свят. Само ще ида да изхвърля това.

Тя отиде плавно до масичката, наведе се и взе пепелника, като покри с палец издайническото картонено ролце. След това изчезна в кухнята. Оттам се чу отваряне и затваряне на кофата за боклук. Миранда се върна с празни ръце и широка усмивка.

— Така е по-добре. Докъде бяхме стигнали?

— Искаме да знаем също така — продължи полицаят, раздвоявайки вниманието си между бедрата на Ела и разтвореното деколте на Миранда, която се настаняваше на канапето — доколко добре познавате съседите си?

Ела погледна към Миранда, чиято физиономия бе непроницаема като на играч на покер. Явно оставяше обясненията на нея.

— Не много добре, ако трябва да бъда честна. По цял ден ни няма, а и живеем отскоро тук. Познавам Дорис от съседната къща, но тя не е от най-приказливите.

— И като нищо може да е умряла — рече нехайно Миранда. — Преди седмица, когато я видях за последен път, едва креташе. Затова ли сте тук? Не сме усещали странни миризми.

Настъпи мълчание.

— А и не бихме могли да чуем нищо — добави Миранда. — През цялото време гърмеше „ЕЛО“.

— „ЕЛО“? — попита объркано полицаят.

— Фейт — отговориха Миранда и Ела в един глас. Сякаш в подкрепа на думите им, горе се чу силно тупване. Всички вдигнаха очи към тавана.

— Това е тя — обясни Миранда. — Малко пълничка е.

— А, тя е тази, която чете — кимна полицаят, явно едва сега схванал положението.

— Господи, не! Тя никога не чете. Няма нито една книга. Само гледа сапунки.

— Чете — заяви Ела, като я изгледа остро. — Заех ѝ Джон Грей. Сега го чете.

Миранда вдигна иронично красивите си вежди.

— Добре ще ѝ се отрази.

— Има проблеми с връзката си, така ли? — попита полицаят с нотка на състрадание. — Това понякога кара човек да преяжда. Моята приятелка яде само десертчета „Баунти“, когато е потисната. Намирам обвивките им къде ли не. Но минава на „Кит Кат“, когато ще ѝ идва.

— Фейт яде „Туикс“ — осведоми го Миранда, очевидно развеселена от темата. — И доколкото виждам — целогодишно.

— Анди! — стресна всички тихият глас, който долетя от креслото. — Давай по същество.

— Добре. Ами, както вече казах, става дума за вашите съседни и онова, с което се занимават.

Изведнъж цивилният стана, сякаш му бе писнало да гледа как новакът се мъчи и смяташе да му покаже как се прави.

— Да започнем отначало. Това е полицай Анди Хавърс, а аз съм детектив-инспектор Джазбиндър Сингх. Имаме информация, че някои от съседите ви са замесени в търговия с наркотици. Главно с мека дрога, но също и с хероин. Затова сме тук. Бихме искали да използваме къщата ви за наблюдение. Имате идеален изглед към предната част на имота и така ще можем да съберем сведения кой влиза и излиза от къщата. Ще го направим дискретно, като се опитваме да не ви пречим. Не можем да хванем едри риби като тях без доказателства, а за да ги получим, трябва да ги пипнем на местопрестъплението. Кое то ме подсеца — някои хора смятат за голямо предизвикателство да се забъркват в подобни неща. Решете сами. Имате време да помислите и да ни уведомите. Това вероятно ще включва поставяне на камери в една от стаите на горния етаж и почти денонощното присъствие на човек от Скотланд Ярд. — Той млъкна, погледна Ела право в очите и добави: — Тоест моето.

Ела така бе притихнала, че не се чуваше как диша. Той бе успял да привлече вниманието на всички в стаята, дори и на полицая, при това, без да повишава глас. Мъжът пъхна пръсти в колана на дънките си и я погледа още малко.

— Къщата си е ваша.

— Да — прошепна тя.

— Да пукна, Дорис била пласьорка! — подсвирна Миранда.

— Къщата, която ни интересува, е номер единадесет — обясни сухо детективът. — На отсрещната страна, през два номера. Но хората срещу тях са с изглед към полето, така че не можем да се настаним

там. Съседите до вас пък се притесняват да го направят, така че вие сте единственият ни шанс.

Ела кимна и преглътна.

— Винаги водим униформен полицай при първото си посещение, за да се уверят гражданите, че това е полицейска акция.

— Сигурна съм — каза немощно тя. Слава богу. Търсеха някой друг.

— Отсега нататък всички наши служители, които ще влизат и излизат от тази къща, ще бъдат в цивилни дрехи. Апаратурата, която ще се внася, ще бъде добре замаскирана. Може да изглежда така, сякаш сте повикали майстори. Никой няма да разбере.

— Но днес сте дошли с полицейската кола. Как смятате, това няма ли да събуди подозрения? — попита Миранда, която очевидно се беше съвзела.

— Не сме дошли с полицейска кола. А и случайно знаем, че обитателите на въпросния имот днес ги няма.

— Значи дотук добре — рече духовито Миранда. — Ела?

— Ами — измънка Ела, докато придърпваше полите на халата върху бедрата си и се опитваше да мисли. Камери? Горے? И този противен мъж с нечовешки черни очи да се промъква в къщата, когато му скимне? На върха на езика ѝ бе да каже „не, благодаря“. Опита се да измисли нещо, с което да защити правата си и в същото време да не изглежда пълна страхливка.

— Не можете ли да използвате къщата на Дорис?

— Предполагам, че ще искате да огледате стаите горе? — прекъсна я ловко Миранда. — Ако ще разполагате камери, няма да е зле да знаем доколко ще ни се пречат.

— Канех се да го предложа — каза детективът. — Добре ще е да хвърлим един поглед. Така ще мога да приготвя апаратурата веднага щом се върна в управлението.

— Как... — започна Ела.

— Ами тогава да ви заведа горе — рече Миранда, стана бавно и си оправи кимоното. — Коя стая ви интересува? Имаме две с изглед към улицата.

— Мисля, че ще е най-добре да се качим горе и тогава да преценим.

— Чудесно — усмихна се Миранда. — Последвайте ме.

Миранда изведе двамата полицаи от стаята, а Ела все още не беше успяла да се надигне от мястото си.

— Какво... — опита тя още веднъж, този път малко по-високо.

После стана, направи няколко движения, за да възстанови кръвообращението си, и тръгна нагоре след другите. Те вече се бяха качили на площадката.

— Почакайте малко!

— Това е стаята на Фейт — заяви Миранда. — Оттук улицата се вижда доста добре.

И отвори вратата, без да почука, Фейт беше застанала на четири крака на пода, долепила плътно ухо до пода. Лицето ѝ беше смръщено и съсредоточено.

— Фейт? — подвикна леко Миранда.

Фейт отвори очи и подскочи.

— Не съм... не бях... Ела?

Ела разбута другите, застана най-отпред и затръшна вратата точно под носовете им.

— Моята стая — побърза да заяви. — Оттук. Най-хубав изглед. Последвайте ме.

— Какво правеше тя? — прошепна полицаят на Миранда, докато влизаха в спалнята на Ела.

— Тренира йога — обясни мъдро Миранда.

— Аха.

— Ето тук! — протегна величествено ръка Ела. — Тук можете да си разположите апаратурите. А и така ще оставим Фейт на спокойствие. Имам голям еркерен прозорец. Предполагам, че оттук се вижда пътеката пред входната врата на номер единадесети.

Точно тогава зърна черния колан за жартиери и чорапите, метнати на таблата на леглото, омачканите чаршафи и наполовина празното шишенце масажно олио с хвърлената до него капачка. Тя се завтече към прозореца, дръпна завесите докрай и го отвори, за да проветри стаята от задушаващия аромат на „Акация Файър“. Чу как полицаят се покашля сподавено, сякаш се мъчеше да не се изсмее. Когато набра кураж, тя погледна през рамо, за да види как възприема сцената инспектор Джазбиндър Сингх. Надали азиатските жени биваха насърчавани да водят свободен сексуален живот. Досещаше се, че той може би не одобрява това. Освен това беше от Скотланд Ярд, което

още повече влошаваше положението. Там хората не се славеха с либералните си възгледи.

Лицето му не изразяваше никакъв интерес. Оставаше си все така каменно, сякаш не беше забелязал разхвърляните из стаята части от аматорския ѝ комплект за прелъстяване. Той отиде при нея до прозореца и огледа лехата отпред, градините, които се виждаха от двете страни на шосето, както и мястото, където Ела и Миранда паркираха колите си. Сетне проточи врат към съседните преки надолу по улицата.

— Джаз? — обади се нерешително полицаят.

— Ще се разположа тук — рече другият. След това се обърна към Ела и я погледна втренчено. Тя потръпна вътрешно. Предпочиташе да гледа някъде другаде. Дори към масажното олио. Тръпки я побиваха от тези преценяващи очи.

Само това ѝ липсваше. Един упорит мъжкар-всезнайко със средновековно разбиране за сексуалната свобода да влиза и излиза от спалнята ѝ, когато му хрумне. Вероятно си мислеше, че прелюбодейците заслужават смъртно наказание. Това щеше да направи чудеса за процъфтяващата ѝ връзка с Мат. Едва беше успяла да се махне от мъжките шовинистични прасета в банките на Ситито и ето че едно от тях се появяваше в къщата ѝ с намерението да си направи лагер в нейната спалня. А сега, когато и Миранда се беше съгласила с идеята, нямаше друга алтернатива.

— Може би имате нещо против? — попита той, като я гледаше въпросително.

— Разбира се, че не — отвърна невинно тя. — Какво против бих могла да имам?

[1] Faith (англ.) — Вяра, вярност. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Дяволите да го вземат, мамка му, Миранда! — Ела крачеше като побесняла из стаята и пет пари не даваше, че халатът ѝ се развява, а главата ѝ прилича на птиче гнездо. — Искам да кажа, триста дяволи!

Миранда отново беше заела мястото си на канапето. Очевидно бе решила да мине без кръгчета от краставици, но очите ѝ бяха затворени, което още повече вбесяваше Ела. Фейт стоеше нерешително на вратата на кухнята — нито в дневната, нито извън нея. Уж беше при тях, но не беше. За момента Ела реши да не ѝ обръща внимание.

— За бога, Миранда, обясни ми защо ни забърка в това?

Миранда изстена морно.

— Няма ли най-сетне да се успокоиш? Мъчи ме махмурлук и не съм спала. Не мога сега да се разправам с теб.

— Ти наистина пет пари не даваш. Хубаво ме насади. Какво можех да им кажа? Трябваше да се съглася и всичко стана заради теб.

— Не, не е заради мен — отвърна лениво Миранда. — Къщата си е твоя, твое беше и решението.

— Не, Миранда! Не беше така. Ти не ми остави избор.

— Винаги имаш избор. — Миранда опъна краката си и отново ги отпусна. — Защо никой никога не си го признава? Имаш избор, вземаш решение и след това обвиняваш някой друг. Житейско правило.

Ела спря и подръпна колана на халата си.

— Това са просто софизми и ти го знаеш.

— По-добре обясни думата на Фейт. Знам, че се спотайва някъде там и ако не го направиш, ще изгуби нишката на разговора.

Ела хвърли поглед към Фейт и видя как клепките ѝ пърхат зад очилата. Тя отстъпи назад в кухнята и затвори вратата.

— О, не, недей! — рече Ела, скочи към вратата и я отвори. Фейт я гледаше разтревожено от другата страна. — Ела тук, седни. Това засяга и теб.

Изражението ѝ остана неумолимо, Фейт се промъкна плахо покрай стената и когато стигна до прозореца на дневната, ѝ кимна,

сякаш искаше да покаже, че именно там е възнамерявала да отиде.

— Така! — произнесе решително Ела.

Беше водила съвещания. Това тук по нищо не се различаваше. Просто трябваше да се започне с искрено изразяване на чувствата. Ако бъдеха честни една с друга, можеха да преминат към съставяне на конструктивна стратегия, с която всички да са съгласни.

— Това засяга всички ни. Благодарение на теб, Миранда, сега къщата ни денонощно ще гъмжи от Кийстоунови ченгета^[1]. — Ела отново закрачи по килима. Искаше ѝ се Миранда да отвори очи, за да може поне да види физическото проявление на недоволството ѝ. — И това изобщо не ми се нрави!

— Едва ли ще са Кийстоунови ченгета — въздъхна Миранда. — Онзи знаеше какво прави. Сигурна съм, че ще бъде дискретен.

— Не е там работата — настоя Ела. — Трябваше да ни дадеш възможност първо да го обсъдим. Като домакинство. Като екип. Така щяхме да стигнем до единодушно решение.

— Чудесно — каза отегчено Миранда. — Хайде тогава да го обсъдим и всяка да говори само когато ѝ е дошъл редът, става ли? Ние сме големи хора, Ела. Ако имаме да кажем нещо, ще го кажем.

— Но аз нищо не можех да направя! — Ела спря и стисна сключените си пръсти. — Ако бях отказала на онзи проклет детектив, той щеше да си помисли, че крия нещо. Че съм някоя нещастна глупачка или че съм замесена в играта. Затова бях принудена да се съглася. — Миранда подсмръкна. Ела продължи: — Затова всичко, което искам да кажа в този момент — спокойно, но честно — е, че всяка от нас трябва да изрази чувствата си, за да са наясно другите с тях.

— Моите чувства очевидно не са така сложни като твоите, Ела — каза Миранда и отвори едното си око. Ела закрачи напред-назад, за да се възползва от вниманието ѝ. В миналото я бяха хвалили, че има „присъствие“ на съвещанията. Хората винаги я слушаха. И с Миранда би трябвало да е същото. Но тя само се намести по-удобно на канапето. — Аз съм лесна.

Фейт се изкикоти. Ела я изгледа намръщено.

— Но те ще използват именно моята спалня! Аз съм тази, която ще живее заобиколена от камери. — Тя си пое дъх. — Последната дума трябваше да е моя.

— Но ти имаше възможност да кажеш последната дума — рече уморено Миранда. — Виж, имала съм си работа с полицията, докато работех за саудитските авиолинии. Донякъде и сега, макар че поемам само частни полети. Много от ченгетата са свестни хора. Така че не е станало кой знае какво.

— Да, но... — Ела млъкна. Имаше усещането, че губи битката. Тя се отказа и седна на креслото с гръб към прозореца. — Добре. Наистина имах последната дума. Просто искам да кажа, че ако в бъдеще се случи нещо подобно, трябва да го обсъждаме, преди да сме поели ангажимент.

— Прието и разбрано — усмихна ѝ се сънливо Миранда. — Нещо друго, което да обсъдим сега, след като така и така имаме домашен съвет? Например оставянето на пастата за зъби отворена? Миризмата на бульон в кухнята, защото някои хора не си мият съдовете след ядене? Обвивките от шоколад, които се изхвърлят в кошчето в банята?

Ела отпусна глава назад и се загледа в тавана. Усещаше леко напрежение в тила и остана така, докато не ѝ премина. Връщането в Оксфордшир и заниманията с градинарство не биваше да я напрягат. Банковото дело я напрягаше. Това тук трябваше само да я забавлява.

— Просто исках да разчистя пътищата за общуване — рече тя и трепна от познатата терминология. — Но това е всичко, което имам да кажа. Мисля, че ще можем да се справим с новото развитие на нещата. Просто трябва да се стегнем.

— Окей — пророни Миранда и отново затвори очи.

— И може би онзи от Скотланд Ярд няма да ни изглежда толкова страшен, след като го опознаем.

Този път Миранда отвори и двете си очи и ги впери в Ела.

— Мислех, че го харесваш. Инстинктите никога не ме лъжат. Би трябвало да отворя агенция за запознанства. Ще направя милиони.

— Изобщо не го харесвам!

Ела беше ужасена. В протеста ѝ нямаше нищо престорено. Смяташе го за олицетворение на всичко, което избягваше в живота.

— Добре де, сбъркала съм — призна Миранда.

— И — настоя Ела — понеже така или иначе сме се събрали... — Тя изгледа лениво отпуснатата фигура на Миранда. — ... предлагам да свършим нещо. Какво ще кажете да забием онази кука?

Последва пауза. Миранда гледаше безучастно. Неочаквано Ела чу как Фейт прави крачка напред. Беше забравила, че е зад гърба ѝ и се спотайва до завесите.

— Трябва ни подходяща бургия — рече Фейт. — Ще помоля мама да ни донесе.

Фейт не беше много висока, но когато нейните родители застанаха на прага, облечени с мушамы и с каски на главата, Ела осъзна, че са джуджета в сравнение с дъщеря си. Нямаха и метър и половина. Бяха пристигнали с мотор и носеха защитни костюми, той — в зелено, а тя — в сигнално жълто. Краищата на крачолите им бяха запретнати и отдолу се показваха гумени ботуши. Облеклото им бе накарало Ела да се намръщи озадачено, когато отвори вратата боса, само по шорти в цвят каки и свободна бяла риза със запретнати до лактите ръкави. Не виждаше признаци за дъжд. Навън слънцето прежуряше и по небето нямаше нито едно облаче. Майката на Фейт ѝ подаде една проста картонена кутия, на която с маркер беше написано „Бормашина“.

— Тя звънна и каза, че се нуждаете от това.

— О, чудесно. — Ела пое с благодарност кутията и отвори широко вратата. — А вие непременно трябва да влезете за по чаша чай.

Очите на бащата ѝ се усмигнаха изпод каската и той пристъпи смело напред, но в следващия момент бе хванат за ръкава и бе издърпан обратно, преди протегнатият му крак да е докоснал земята.

— Много любезно от ваша страна — рече майката на Фейт, — но трябва да вървим.

Настъпи кратка пауза. Ела огледа първо единия, после другия. Двамата ѝ отвърнаха със същото.

— Тя... — започна майката на Фейт, млъкна и запристъпя неловко от крак на крак. — Тя е добре, нали?

— Разбира се — засия Ела. — Чувства се чудесно. Сега ще я повикам да я видите.

— Няма нужда. Ще тръгваме вече.

Ела кимна. Никой не се помръдна.

— Вижте, защо да не я извикам? Тя е горе и работи с Миранда върху стената на душ-кабината.

— Работи върху стената на душ-кабината? — рече доволно майката на Фейт. — Е, това е хубаво. Няма да я безпокоим.

— О, ами добре! Както искате — отвърна Ела и отново се усмихна.

— Да, тя е много сърчна.

— Надявах се да е така — рече Ела и направи гримаса. — Аз самата съм пълна с идеи, но не съм практична, колкото си мислех. Фейт изглежда... — Тя млъкна, докато търсеше точната дума.

— Практична е — отбеляза сухо майка ѝ. — Няма нещо, което да ѝ се опре. Така сме я възпитали. Тя караше микробуса, преди да започне работа във ветеринарната служба де. Сега аз го карам. Освен това е силна, нали, Клайв?

Бащата на Фейт кимна. Очите му продължаваха да се усмихват.

— Е — обади се Ела и склочи ръце в доволен жест. — Ужасно съм ви благодарна за това. Мисля, че с общи усилия ще можем да разхубавим къщата за нула време.

— Така е — продължи с равен глас майката на Фейт. — Една жена трябва да умее разни неща. Светът е толкова несигурен.

— Да — откри, че се съгласява Ела. — Защо не дойдете някоя вечер у дома на вечеря? Винаги сте добре дошли.

— Ще видим — отвърна уклончиво майката на Фейт.

Сетне се обърнаха, отдалечиха се по градинската пътека и се качиха на мотора. Щеше да кара майката на Фейт, а бащата се качи отзад. Ела ги погледа още малко, стиснала кутията в ръце, после затвори входната врата.

— Бормашината пристига! — викна тя и хукна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж.

Завари Миранда да седи на тоалетната чиния и да се прозява, докато се опитваше да запали цигара, а Фейт почукваше с нокти по стената на душ-кабината. Ела се натъпка при тях в банята.

— И все пак защо трябва да го правим? — попита равнодушно Миранда. — Изглежда, че ще падне голямо суетене.

— За да можем да си закачаме разни неща — обясни ѝ бодро Ела. — Тук е страшно тясно и като си донесеш джунджуриите, направо не можеш да се обърнеш.

— Добре — съгласи се отегчено Миранда. После погледна кутията в ръцете на Ела. — Това ще вдига ли шум?

— Бормашините обикновено вдигат шум — отвърна Фейт, без да се обръща.

Миранда направи разглезена физиономия зад гърба ѝ и погледна умолително Ела.

— Ще ви трябва ли тук? Едва има място да се съберем прави, камо ли да участваме всичките в забиването на кукичката. Мога ли да аплодирам вашите усилия от спалнята си?

Ела си пое търпеливо дъх.

— Идеята — каза енергично тя — е да направим нещо заедно. Това е част от сплотяването.

— Ходила си на прекалено много семинари — отвърна хапливо Миранда. После стана, взе си цигарата и пепелника и се провря покрай Ела.

— Няма да пропуснеш купона, нали? — попита я Ела.

— Всичко изглежда по-хубаво, когато го оставиш зад гърба си — рече Миранда и погледна към Фейт, която изучаваше душ-кабината. — Да, определено. Сега ще си отида в стаята и ще копнея да бъда с вас.

Когато вратата на стаята на Миранда се затвори, Фейт вдигна очи към Ела.

— От какъв материал каза, че е направено това?

— Перспекс. Или поне това поръчах.

— Пазиш ли етикета?

— По дяволите, не. Махнах го веднага щом момчето монтира стената.

Фейт се изправи и я погледна озадачено.

— Повикала си човек да монтира това?

— Да — каза уверено Ела.

— Какво, значи си му платила да го направи?

— Да — отвърна Ела и усети как се изчервява. — Но това вече е минало. Хайде просто да пробием дупка и да сложим кукичката. Не очаквах да е кой знае какво.

— Добре.

Фейт взе донесената от родителите ѝ кутия, извади бормашината и порови на дъното. След малко измъкна чифт пластмасови предпазни

очила и ги нахлузи върху своите. Ластикът повдигна косата ѝ. Приличаше на Джон Макенроу.

Вече бяха отбелязали точката, където трябваше да бъде кукичката, Фейт пъхна щепсела в контакта, вдигна бормашината и я включи. Чу се оглушителен вой. Фейт се обърна и каза нещо. Ела не я разбра, но закима енергично.

Нещата изобщо не вървяха по план. Миранда се беше измъкнала, цялата работа бе по-сложна, отколкото ѝ се искаше, а целта на упражнението бе да ги сближи. Най-добре бе да приключат по най-бързия начин и да измислят нещо друго, върху което да се потрудят. Ела си представи как трите се натоварват щастливо на колата и поемат към големите магазини на околоръстното да търсят етажерки. След това можеха да сглобят и тях. Това щеше да бъде далеч по-поучително от кукичката в банята. А и Миранда не можеше да не прояви интерес, понеже сама бе казала, че има нужда от лавици в стаята си.

Ела отново насочи вниманието си към заниманията на Фейт. Бургията вече приближаваше стената на душ-кабината. Ела наблюдаваше с известна завист как Фейт насочва инструмента с нетрепваща ръка.

Чу се силен трясък, сякаш беше избухнала бомба. Стана толкова внезапно, че Ела изпищя, Фейт отскочи назад и падна върху тоалетната чиния. Във въздуха полетяха хиляди парченца стъкло. Воят на бормашината замлъкна.

После се възцари тишина. Миранда отвори рязко вратата на спалнята си и изпищя, когато надникна в банята с пребледняло лице.

— Какво, по дяволите... Господи! Ела, ти си цялата в кръв!

— Трябваше да се доверя на инстинкта си.

— Стига си мърморила, чуваш ли? — тросна се Миранда на Фейт. Седяха на пластмасови столчета пред спешното отделение на болницата „Джон Радклиф“. — Според мен вече установихме, че Ела е сбъркала, а ти си била права, макар че не си успяла да я убедиш, когато е трябвало. Доволна ли си сега?

— Знаех си — смотолеви Фейт и се вторачи в ръцете си. По тях имаше няколко дребни порязвания. — Искях да ѝ го кажа.

— Е, сега Ела ще има повече белези от теб. Не сте ли квит?

Фейт замълча. Ела духна нагоре, за да поразроши бретона и охлади щипането по лицето си.

— Вината е на производителя. Поръчах им перспекс едно. Бях сигурна, че са ми докарали именно това.

— Беше армирано стъкло — прошепна Фейт. — Познах го по звука, когато почуках с нокът по него. Трябваше да ти кажа.

— Ами да, ако го беше казала, сега никоя от нас нямаше да е тук. Щяхме да сме в проклетата кръчма, нали? — рече Миранда и се отпусна назад на стола. — Но си замълча и ето ни тук.

Фейт подсмръкна. Ела се попипа нерешително по бузата. Много я болеше, но поне беше наранена само от едната страна и като по чудо летящите стъкла бяха подминали очите ѝ. Кръвта идваше от няколко порезни рани по ръцете ѝ, под запретнатите ръкави на ризата ѝ. Тя погледна към Фейт, която се беше вторачила в маратонките си, сякаш представляваха особен интерес за нея. По лицето ѝ имаше малки червени точки, но само извън очертанията на очните кухини. Изглеждаше така, сякаш се е пекла с големи слънчеви очила.

— Съжалявам, Фейт — каза твърдо Ела. — Вината беше моя.

Фейт прегърби рамене.

— Не, моя е. Трябваше да ти кажа.

Миранда скочи и закрачи по покрития с плочки под. Останалите пациенти, които чакаха стоически за лекарско внимание, вдигнаха погледи.

— Колко пъти ще повториш „исках да кажа“? Не може ли вече да забравим за станалото? Кажи го петнадесетина пъти и престани. — Беше повишила глас. — Ако го чуя още веднъж, ще започна да крещя.

Фейт вдигна бавно глава и трепна, когато постави ръце върху коленете си.

— Ами крещи — каза тихо. — Няма да ме изплашиш, само ще заприличаш на луда.

— Хайде, хайде! — намеси се Ела, като притискаше с пръсти най-голямата порезна рана на ръката си, за да спре кръвта. — Така няма да стигнем доникъде.

— Вярно е — рече Фейт, без да сваля очи от Миранда. — Но тя използва лошия си нрав, за да ме заплашва. Няма да позволя това. Ако го знае, няма и да се опитва.

Ела примигна учудено. Миранда обърна гръб на Фейт, сякаш за да я накара да млъкне, отиде в другия край на коридора и се престори, че чете един залепен за стената плакат. На него пишеше: „Познавате ли човек, който да няма далак?“. Ела отново примигна към Фейт, не знаеше какво да мисли. Една сестра се приближи към тях, като шумолеше с престилката си, усмихна им се ненужно бодро и попита с весел ирландски акцент:

— Как сме? Готови ли сте да оправим това?

— Да — рече Фейт и стана.

Ела се поколеба. Искаше ѝ се да откаже и да се върне у дома, отнасяйки всичките стъкълца със себе си, но стана и последва Фейт. Стомахът ѝ се топеше като желе в топла стая. Опита се да каже нещо, което да прозвучи положително, но от гърлото ѝ излезе само някакво грачене.

— Няма да имате нужда от мен — рече Миранда и се настани наперено на стола. — Ще почакам тук.

Ела и Фейт седнаха една до друга и сестрата обработи раните им. Сложи им малки инжекции с местна упойка, преди да се заеме да вади стъкълцата, които бяха проникнали на дълбоко, но като изключим това, спокойно можеха да свършат това у дома с пинцети за вежди. Измина цял час, докато сестрата приключи и с двете. После ги намаза с антисептично средство и ги налепи с пластири. Ела се отърва само с два на лицето, единия над веждата, а другия на бузата. По лицето на Фейт имаше пет пластира, единият от които точно под носа ѝ. Приличаше на малък розов мустак.

— Ето — рече сестрата, когато свърши, хвърли пинцетите в бърбековидната тавичка и потупа последния пластир на бузата на Ела. — И в бъдеще оставете тези работи на специалистите. Експлодирала стена на душ-кабина, боже мой! — Тя избухна в смях. — Това е най-интересното, което съм чувала тази седмица. А сега да ви няма, хайде!

Фейт не каза нищо. Някой повика сестрата и тя ги остави да си дооправят ръкавите и да си тръгнат, когато решат. Ела закопча маншетите.

— Фейт? И аз ли изглеждам толкова глупаво като теб?

Фейт огледа спокойно лицето ѝ.

— Да.

— Ясно. Значи тази вечер сме си у дома.

— Ела? Ами онзи, дето ще наблюдава другата къща?

Ела се поизправи сковано.

— Да?

Нещо стегна гърлото ѝ. Пристигането на полицаите и експлозията на душ-кабината бяха събития, над които нямаше никаква власт. Объркваха я, а не беше свикнала да се чувства така.

— Оплесках ли работите, когато дойдоха онези двамата?

— Не, ни най-малко.

Ела се опита да направи смешна гримаса, Фейт спусна ръкавите на широкия си пуловер и се изправи.

— Странно — рече тя. — Отначало, като дойдоха, страшно се изплаших, а сега, след като ми обясни всичко, се чувствам някак онеправдана. Можеха да използват моята стая.

— Не ставай глупава!

Ела я улови за ръката, но усети, че се сковава, и тактично я пусна. Двете излязоха от заграденото с параван помещение и тръгнаха из отделението да намерят Миранда.

Миранда тъкмо прелистваше един брой на „Доброто домакинство“ и на лицето ѝ бе изписано искрено отвращение. Когато ги зърна да се приближават, се изправи с облекчение и захвърли списанието на съседния стол.

— Ето ви най-сетне. Вече си мислех, че са ви приели в болницата и сте забравили да ми съобщите. Тези проклетни места... — Тя млъкна, когато я доближиха, и огледа внимателно лицата им. — Божичко, Фейт! Приличаш на Хитлер.

— А ти приличаш на Барбара Картланд — не ѝ остана дължна Фейт. — Поне мустакът ми е нещо временно.

— Би могла да пишеш сценарии за „Здрави и жизнени“ — отвърна безстрастно Миранда. — И на твое място не бих била толкова сигурна, че мустакът ти ще е нещо временно. Купи си увеличително огледало.

Ела стоеше, останала без думи. Още се опитваше да раздвижи челюстта си и да измисли някаква уместна реплика, когато Миранда извади ключовете на колата и ги размаха.

— У дома?

— Адски си права — рече Фейт.

— Добре тогава — вметна Ела и се помъчи да не изостава, докато двете ѝ наемателки крачеха към изхода.

[1] Става дума за серия неми комедии с отряд непохватни полицаи, вечно заети с луди преследвания. Името идва от продуцентската компания „Кийстоун Комеди“ Ко. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Все още нямаше вест от Мат и не можеше да разбере какво става. Не преставаше да си повтаря мислено думите му. Беше казал, че жена му няма да я има през *почивните* дни, а не само в петък вечерта. Всичките почивни дни. Което би трябвало да означава, че може поне да посегне към телефона. Номерът ѝ бе записан в дневника на курса, а Ела знаеше, че обикновено си носи работа у дома — беше го виждала как слага книгата си в протрито кожено куфарче в края на часовете.

Навярно се страхуваше, че номерът ѝ може да излезе при една подробна разпечатка. Това бе разбираемо. Но в този случай можеше да отскочи до най-близката телефонна кабина или да ѝ се обади от някоя кръчма.

Вече беше сигурна, че няма да стане любовница на Мат. Ако беше по-млада, по-наивна и по-лековерна, може би щеше да се остави да я убеди. Би могло да мине за младежка неопитност. Но втори път нямаше да стигне дотам. Между нея и Мат съществуваше силно физическо привличане и очевидно изпитваха интерес един към друг. Дали връзката им притежаваше потенциала да разцъфти и дали в брака му имаше толкова проблеми, че да го подтикнат да направи решителната стъпка, Ела не можеше да знае. Не и докато не им се удадеше възможност да го обсъдят както трябва. Само да ѝ се обади, да ѝ даде шанс да обясни нещата от своята гледна точка! Може би тогава нямаше да се чувства като отчаяна тийнейджърка.

Винаги подходеше разумно към връзките си. Никой досега не бе успял да разбие сърцето ѝ и не помнеше да е разбивала нечие. Майка ѝ често казваше: „Един ден, моето момиче, ще се хвърлиш с главата надолу. И това ще си е. Тогава ще станеш част от човешката раса“. Но от майка ѝ друго и не можеше да се очаква. Тя знаеше какво е това любов и отдаденост, но никога не бе разбирала жаждата за независимост.

Не че Ела беше безчувствена. В ученическите си години имаше гаджета и се случваше да се разстрои или разочарова, когато

съответната връзка не потръгне, но нито веднъж не се почувства отчаяна или съкрушена от това, че някой я е отблъснал. Притежаваше способността да се съвзема от травмите със силата на доводите, с някаква спокойна разсъдливост, която предполагаше, че е наследила от баща си или той съзнателно бе развивал у нея. Понеже нямаше син, когото да възпитава според собствените си разбирания, той търсеше Ела за компания, а когато момиченцето порасна — за разговори и вдъхновение. Работеше като финансов консултант — и то доста успешно — чак до пенсионирането си. Ела беше съвсем малка, когато той я въведе в кабинета си, за да ѝ покаже работата си, да ѝ обясни какво прави. Тя си спомняше как я покани в недостъпната за майка ѝ стая, за да разговарят. Беше я хванал за малката ръчица и я бе въвел в своя свят. Ела се бе почувствала като избраница. Когато беше съвсем малка и отчаяно се нуждаеше от неговото внимание, ѝ се струваше, че по някакъв начин е победила майка си — беше му по-интересна. Той търсеше само нея. Когато порасна, просто прие този факт, както го бе приела и майка ѝ. Не затаиха никакви лоши чувства една към друга.

Баща ѝ често споделяше с нея възгледите си за брака. „Любовта идва и си отива, но работата остава. По-важно е да можете да работите в екип, отколкото да се забавлявате.“ Може би Ела не би използвала точно тези думи, но не виждаше причини да смята, че той се заблуждава.

Така че в случая с Мат бе подтиквана от физическото привличане и от общия им интерес към градинарството. Щяха да бъдат добър екип. Не беше толкова наивна, та да смята, че мъжете кръшкат само когато имат проблеми в брака, но у Мат усещаше нещо повече от желание да се позабавлява.

Не, тя нямаше да стане негова любовница. Щеше да му го каже веднага щом ѝ се удадеше възможност да поговорят насаме. И като се има предвид, че в петък вечерта бяха стигнали до интимност, а и той не беше някой недодялан хлапак, със сигурност щеше да намери начин да ѝ се обади, за да обсъдят положението като възрастни хора.

В неделя той още не се беше обадил.

— Днес следобед имам среща в Оксфорд с един приятел — съобщил Миранда, като мина покрай телевизора, спря до канапето и

изглежда мрачно Фейт. — По дяволите, как може да гледаш документални филми с такъв захлас? Тази седмица не си пропуснала нито един епизод!

Фейт вдигна поглед от чинията със спагети и си оправи очилата.

— Всъщност във вторник вечерта, когато някой ти се обади, изпуснах последните петнадесет минути от филма. Нищо не можах да чуя заради теб.

Миранда поклати глава и тръгна към кухнята.

— Е, предполагам, че ако имаше приятели, и на теб щяха да се обаждат. Но не очаквам да го разбереш.

Ела вдигна поглед от „Експерт по дърветата и храстите“. Опитваше се да разпознае някои иглолистни от пресниманите на ксерокс рисунки, които Мат им беше дал. Бяха лошо нарисувани — но това се дължеше на нехайството му към подробностите. Това я накара да се усмихне. Скоро забеляза, че бузите на Фейт са почервенели от раздразнение, а пластирът под носа ѝ потрепва. Миранда шумно отваряше и затваряше разни вратички в кухнята.

— Излизаш ли? — попита Ела, като предпочете любезния тон. — Не искаш ли да дойдеш с нас в „Би енд Кю“?

Миранда показа глава иззад вратата.

— Ще ходите в „Би енд Кю“? В този вид?

Ела потупа пластира на челото си.

— Не изглежда чак толкова зле, нали?

Миранда повдигна красноречиво вежди и тръгна, метнала чантата си на рамо, с ключовете на колата в ръка. Ела се наведе през облегалката на креслото.

— И с кого ще се срещаш в града?

— С един стар приятел.

— Значи не е Майк?

— Имам среща със стар приятел — каза остро Миранда с тон, който подсказваше, че въпросът не подлежи на обсъждане.

— Е, добре. Разбира се. Приятно прекарване.

Ела ѝ махна небрежно и отново насочи вниманието си към книгата. След като чу затръшването на входната врата, книгата падна на скута ѝ и тя се загледа в Албърт Скуеър.

— Приятел?

Чу как вилицата на Фейт издрънча върху чинията и погледна натам. Фейт си прибра нещата и стана.

— Не мога да ям повече от това.

— Напълно те разбирам. Трябваше да измислим нещо заедно — да си направим печено или нещо по-специално за обяд. Може би другата седмица?

Фейт тръгна към кухнята, откъдето скоро се чу тракане на чинии в мивката. Ела се почеса замислено по пластира.

Защо всички бяха в такова лошо настроение? Миранда можеше да излезе с гадже, когато си поиска. Веднъж беше казала, че от развода насам гледа на мъжете като на носни кърпички, така че нямаше причини да бъде нещастна, Фейт си нямаше гадже, но и не искаше, следователно това нямаше значение. Само Ела имаше право да се чувства нещастна. Само тя бе оставена в неизвестност. Само тя имаше основание да демонстрира труден характер.

— Всъщност — прекъсна мислите ѝ Фейт, като влезе в дневната, влачейки чехли — мисля да се кача в стаята си и да почета.

Ела се изправи объркано на креслото.

— Мислех, че ще ходим в „Би енд Кю“.

— Може би другата седмица. Вече не съм в настроение.

Ела отвори уста да възрази, но Фейт отиде до вратата и бързо се измъкна в антрето. Скоро тежките ѝ стъпки отекнаха нагоре по стълбите.

— О, чудесно! — възкликна Ела и хвърли книгата на пода. — Защо изобщо деля къщата си с вас, като мога да ви пратя на майната си? — Сетне направи гротескна физиономия към вратата и добави: — Казах, на майната си!

Отпусна се назад в креслото и впери ядосан поглед в телевизора. Фил Мичъл каза „оправих тая работа“, но дори това не успя да я разсмее. Тя обърна очи към телефона, лъскав и безмълвен на масичката до кухненската врата. Впи поглед в него, като се помъчи да изпрати на Мат отчаяно телепатично послание, после почака няколко секунди. Нищо. Ела въздъхна дълбоко. Не биваше да се отпуска, каквото и да се случеше. Това бе забранено.

— Няма проблеми — окуражи се тя, стана от креслото и запрати книгата с ритник в другия край на килима. — Тогава ще боядисам рамката на огледалото. И ще го направя сама.

Понечи да излезе през кухнята в градинския навес, за да донесе тежкото огледало втора употреба, което беше купила за антрето, но изведнъж спря и погледна намръщено към тавана, Фейт беше казала, че ще се прибере в стаята си да чете. Нима?

Фейт затвори облекчено вратата на стаята си. Нейното светилище. Тя отиде до малката си уредба, избра един диск и я пусна. Започна да си играе с дистанционното. Отначало настрои звука много високо, но после го намали, докато не се превърна в тихо жужене. Нямаше смисъл да напомня на Ела за съществуването си. Тя и бездруго не спираше да мисли за нея, поне през повечето време. А и беше чула затварянето на задната врата, което показваше, че Ела си е намерила занимание в навеса, така че с музиката никому нищо нямаше да докаже. Ако Миранда беше в къщата, положението щеше да е съвсем друго.

При мисълта за Миранда стомахът ѝ се сви на топка. Красива, спокойна, уверена. В хармония със себе си и света. Жена, която винаги знаеше коя е и имаше наглостта да смята, че може да прецени всекиго само с един поглед. Мисълта, че се предлага на разни типове като Оливър и Майк беше отблъскваща. Тя нямаше представа какви са всъщност. Особено Майк.

Фейт огледа стаята си. Беше най-малката, но тя имаше възможност да избира първа, когато Ела я предпочете пред останалите кандидатки. Искаше малка стая. Така се чувстваше по-значима.

Със себе си донесе много малко неща. Не можеше да разбере Миранда, която пристигна с цяла кола сакове и кашони, Фейт дойде само с нощната си лампа, килимчето с делфина, което чичо ѝ бе подарил в детските ѝ години, няколко завивки и кувертюрата от старото си легло. Беше донесла и нощната си масичка. Някога майка ѝ ѝ я беше направила от един разглобен гардероб, Фейт не искаше да натрапва своя стил в къщата на Ела, това би било доста самонадеяно, но нощната масичка не заемаше много място. Само колкото да сложи радио будилника, а сега и заетата ѝ от Ела книга.

Ела нямаше нищо против и компактната стереоуредба. Фейт я беше сложила върху скрина. Родителите ѝ също нямаха нищо против уредбата, макар че у дома никога не я надуваше докрай. Преди две

години, когато си я купи, баща ѝ само се усмихна. Една съботна вечер всички седнаха около кухненската маса, прочетоха инструкциите и се помъчиха да я настройат. Отначало оставиха баща ѝ да пъхне жичките, където трябва, но когато той ѝ заяви, че уредбата е счупена и ще трябва да я върне и да вземе друга, майка ѝ се намеси и пъхна жаковете, където трябваше. Баща ѝ се усмихна добродушно и цъкна с език.

Фейт седна на ръба на леглото и се загледа през прозореца, обхваната от мъка по дома. Беше събота следобед. Сега, след края на съботния сериал, родителите ѝ сигурно бяха излезли да поработят в малката градина, която притежаваха. Тя обожаваше градината. От най-ранна възраст прекарваше всичките си почивни дни там. Първите години само си играеше — правеше замъци от кал и празните тарелки от семената, гонеше бели пеперуди и пълзеше в лехите с боба, за да покаже внезапно глава измежду листата и да разсмее баща си. По-късно, когато тръгна на училище, очакваше с нетърпение следобедите в градината. Това бе нейната неприкосновена територия. Дори когато майка ѝ я насърчаваше да излиза с приятелките си, тя поклащаше глава и отвърщаше, че е щастлива да ги гледа, да им помага в работата, да се порадва на този оазис от спокойствие, преди да започне следващата училищна седмица.

Веднъж-дваж покани приятели у дома. Някои от тях знаеха, че в микробуса, наред със зеленчуците, се продават и сладки неща. В бараката отвън винаги имаше малък запас от кутии с шоколадови десерти. Приятелчетата, които идваха у тях, непременно искаха да разгледат бараката и тя винаги им я показваше. След това я питаха дали може да си вземат по един „Туикс“ или пакетче вафли и тя отначало отказваше, защото знаеше, че майка ѝ не би позволила, а всичко друго би било кражба. Но те успяваха да я придумат и в крайна сметка Фейт им даваше по нещо, иначе щяха да си отидат. След това пожелаваха да видят котенцата, кученцата или каквито там атракции предлагаше къщата. Тя им ги показваше и приятелчетата ѝ я забравяха за известно време. След това се изправяха, натъпкани с шоколади и други лакомства и с вече задоволено любопитство, и казваха, че трябва да си вървят.

После разправяха на другите деца, че къщата ѝ прилича на котешки развъдник, че родителите ѝ са джуджета с грозни лица, а

самата Фейт е още по-отегчителна у дома, отколкото в училище. В къщата нямало нито една игра и само телевизорът им пречел да се побъркат напълно. И всичките миришели на зеленчуци. Дори нямали баня на горния етаж, та изобщо не се къпели. А Фейт от ден на ден ставала все по-дебела. Нищо чудно, че миришела на ряпа. Самата тя се превръщала в ряпа. И това бе толкова, ама толкова смешно.

Фейт се хвърли по гръб върху леглото, сви се на кълбо и прегърна краката си с ръце. Музиката на „ЕЛО“ я заля. Тя затвори очи и се заслуша, оставяйки звуците да я отнесат в един свят, където всички хора бяха добри. Това беше нейният първи щастлив спомен, „Господин Синьо небе“. За един рожден ден родителите ѝ бяха купили мъничко радио. Трябва да бе на седем или осем. Струваше ѝ се такава отговорност да притежаваш радио. Настрои го на станция две — същата, която слушаше майка ѝ, докато караше микробуса. В онзи следобед, докато въртеше малкото копче, тя за пръв път в живота си чу „Господин Синьо небе“. Изпълни се с радост. Това беше прекрасна песен. Караше я да се чувства щастлива.

Беше открила и още нещо, което я правеше щастлива, докато съучениците ѝ един по един преставаха да разговарят с нея. Свестните хора бяха добри по английски, история и изкуствата. Не знаеше защо, но беше така. Можеха да се изразяват добре, употребяваха думи, които никога не биха ѝ хрумнали. Но не ги биваше в естествените науки. За Фейт науката бе нещо очевидно. Тя се превърна в единствената област в живота ѝ, ако не се смяташе градината, където мъглата изчезваше и светът ставаше ясен, цветовете — ярки и наситени.

Никога не отговаряше на въпросите в клас. Това само караше другите да се заливат от смях. Но винаги знаеше отговора и изчакваше търпеливо, докато не го кажеше някой друг или докато учителят не се откажеше и не го обяснеше на черната дъска. Веднъж по химия допусна голяма грешка. Беше на петнадесет, на годишния изпит. Докато решаваше теста, мислите ѝ препускаха, а писалката ѝ записваше отговорите с бясна скорост. Когато тестовете бяха проверени и върнати, плъзна слух, че тя има над деветдесет процента правилни отговори. Същия следобед, когато тръгна да се прибира, я последваха. Наказаха я за това.

От този момент нататък гледаше никога в нищо да не изпъква. Само на зрелостните изпити, когато знаеше, че след това ще напусне

училище и повече няма да ѝ се налага да седи в клас с тях, когато бе решила, че иска да се занимава с животни и че добрите резултати на изпитите са важни, за да може да го прави, тя вложи максимума от способностите си. Резултатите бяха изпратени в училище. За разлика от другите, тя не разкъса нетърпеливо плика в коридора, не започна да крещи, да се смее или плаче пред всички, нито пък отиде с тях в кръчмата, за да отпразнуват края на годината. Измъкна се тихомълком, занесе плика у дома, затвори се в стаята си, седна на килимчето с делфина и отвори внимателно плика. Отначало не разбра удебелените буквички на малкото листче. Дълго се взира в тях, преди да ги проумее. Но не бъркаше. Имаше три пълни шестици.

Съобщи на родителите си, че е минала изпита и се е справила добре, но не им каза за оценките. Само щяха да се почувстват виновни и нещастни, да си мислят, че ѝ се иска да ги остави и да отиде в университета или каквото там правеха останалите на нейната възраст. А тя не можеше. Самата мисъл за това я изпълваше с паника. Неведнъж я бяха преследвали след училище, но онзи ден си спомняше с най-голям ужас. Какво щеше да стане, ако можеха да влязат в стаята ѝ и да я намерят сама? Какво щяха да ѝ сторят? Как щяха да я наричат там? Ряпа или нещо още по-лошо? А и тя знаеше къде ще се чувства щастлива. У дома, в градината и с животните. Те я забелязваха и ѝ се радваха. Не я възприемаха като дебело и грозно същество, Фейт пое кормилото на микробуса, докато не намери работата, която искаше — във ветеринарната служба на Хай Стрийт, близо до дома. Тревожи се и плака по цели нощи, докато не пристигна писмото, в което се казваше, че се радват да ѝ предложат работата. Тогава Фейт се разплака още по-силно, сама, в стаята си. За пръв път я предпочитаха пред всички останали.

А след това я предпочете и Ела. Фейт примигна, докато гледаше избелелите букетчета с розови цветя на тапетите. Ела беше казала, че след време ще трябва да боядисат всички стаи. Но Фейт не беше сигурна, че го иска. Цветята ѝ харесваха. Може би трябваше да ѝ го каже.

Идеята да се премести в къща, която да дели с други жени, беше на майка ѝ. Самата Фейт не го искаше много, но майка ѝ обикновено се оказваше права, когато имаше някакви идеи. Смяташе, че на двадесет и шест бе крайно време Фейт да заживее с хора на нейната

възраст. Все пак почти не излизаше. От време на време с колегите си от службата, но никой не си правеше труда да ѝ позвъни специално.

Отначало, когато дойде в къщата за събеседването с Ела, видя една красива, забележителна жена с дълги загорели крака и весели очи. Приличаше на италианка. Нищо подобно на жените, които Фейт бе срещала досега. Беше опитна и уверена, Фейт бе предположила, че е някаква бизнес дама. Приличаше на такава, макар че в онзи ден беше облечена небрежно в къси панталони с някаква мека жилетка отгоре, Фейт се изненада, когато чу за курса ѝ по градинарство и причините, поради които се е записала в него. Тогава ѝ разправи за своята любима градина и за микробуса. Ела очевидно се заинтригува, макар че оттогава не я бе питала много за това. Но тя и без това не смяташе да купува земя и микробуси. Вероятно ако се заемеше сериозно с това, щеше да направи огромна оранжерия и да печели купища пари. Може би щеше да проектира фонтани, градински статуи или нещо от сорта. Или да се занимава с градините на разни богаташи. Повече щеше да ѝ отива, отколкото да прекопава зеленчуци. След събеседването Фейт ѝ бе благодарил за отделеното ѝ време с пълното съзнание, че е нелепо дори да си помисля, че Ела ще поиска да я задържи в къщата си. Затова се слича, когато веднага ѝ предложи стая.

Фейт посегна и докосна книгата, която Ела ѝ бе дала назаем. Прелисти я безцелно и зачете един пасаж някъде по средата. След малко се настани по-удобно на леглото, положи глава върху възглавницата и започна да преглежда заглавията и кратките пасажки под тях. На челото ѝ се появи лека гънка. Какво искат мъжете? Прави това, не прави онова. Но Ела много добре знаеше коя е и какво иска. Защо изобщо си е дала парите за подобна книга?

„Браунс“ жужеше от тихи разговори и тракане на прибори. Разсеяната светлина се процеждаше от стъклата на покрива, изпълваше куполообразната зала и ѝ придаваше вид на огромен аквариум. Ресторантът гъмжеше от народ, въпреки че семестърът още не беше започнал. Виждаха се семейства, групи приятели, туристи и любовници. Миризмата на пържоли и пай „Гинес“ подразниха обонянието на Миранда. Току-що бе влязла и говореше с едно

удивително красиво момиче с бяла риза и къса черна пола, което веднага се бе спуснало към нея.

— Очакват ме. Маса на името на Андерсън?

— Само да погледна — каза сервитьорката с искрящо бяла усмивка, докато движеше писалката си надолу по списъка. — Да, вашият приятел вече е тук. Ще ви заведе до масата.

— Благодаря.

Миранда последва елегантната, леко поклащаща се фигура на момичето със съзнанието, че двете привличат възхитените погледи на мъжете, които случайно бяха вдигнали очи от приборите си. Тя отметна коса назад и изправи рамене. Проклетата Фейт с нейната аритметика! Може да беше на тридесет и пет, но външността ѝ ни най-малко не страдаше от това. Възрастта ѝ бе просто едно число. Определено не пречеше редовно да я избират за луксозните частни полети, които сега обслужваше. Парите бяха супер. Достатъчно, за да е в състояние да подбира работата. Наемаха я спорадично, но това бе част от свободната практика. Предлагаха ѝ само интересни поръчки. През лятото беше летяла с Ю2, а сега се очертаваше да я наемат за един полет до Средния изток, където персоналът се проучваше старателно. Това не беше проблем. Беше си изиграла добре картите, умно. Винаги можеше да попадне в списъците за екипаж на високопоставени политици или известни личности. Полетът в Средния изток щеше да бъде най-добре платената ѝ работа досега. Макар че съвпадаше по време с друга поръчка, която щеше да я отведе в Съединените щати, а тя искаше да отиде там. В момента размишляваше именно върху това.

Но Оксфорд представляваше прекрасна база. Къщичката беше удобна. Намираще се близо до Хийтроу и Лондон и освен това не беше сама. Господи, колко мразеше да бъде сама! Беше живяла достатъчно дълго в хотелите по предградията като млада стюардеса, а в последната ѝ база, един модерен апартамент в Кенсингтън, животът ѝ бе започнал да ѝ се струва кофти между купоните. Можеше да си позволи нещо по-добро от стая в къщата на Ела, но това напълно я устройваше. Искаше да се измъкне от Лондон, от урбанизираните предградия, да отиде на село. Сегашното ѝ убежище доста се приближаваше до представата ѝ за дом — нещо, което ѝ липсваше от дълго време — и засега всичко беше наред. Между поръчките си

намираше почасова работа, което ѝ пречеше да се залежава. Начинанието ѝ бе рисковано в много отношения, но ѝ носеше усещане за нещо ново, а тя имаше нужда от промяна. Ела беше добър човек, макар да бе побъркана на тема контрол, Фейт пък бе пълна откачалка. Но и двете я забавляваха, всяка по свой начин.

Сервитьорката спря пред една малка кръгла маса за двама до стената в дъното на залата. Той вече се беше настанил и пушеше цигара. Черната му коса беше вчесана назад, огледалните му очила отразяваха оживлението в залата.

— Да ви взема ли сакото? — попита сервитьорката и ѝ се усмихна широко.

Миранда усети как я бодва завист. На двадесет и няколко тя също изглеждаше страхотно и се усмихваше. Все още ѝ казваха, че изглежда страхотно, но какво бе станало с усмивките? От колко време не се беше усмихвала щастливо, с онази неподправена радост, която можеше да идва само от дълбините на душата?

— Благодаря.

Тя съблече дългото до средата на бедрата кафяво кожено сако, развърза златистото шифонено шалче и ги подаде на сервитьорката, която изчезна с тях. Миранда постоя, докато огледа седналия на масата мъж, пое си незабелязано дъх и дръпна стола.

— Здравей, Патрик — каза му, докато сядаше и придърпваше стола си. На лицето ѝ цъфна усмивка, която бе така добре отработена, че вече нямаше нищо общо с желанието ѝ да се усмихва. Чувстваше лицето си изопнато. Поколеба се, преди да зададе следващия си въпрос, но все пак попита, без да трепне: — Как е Ланс?

— Здравей, Миранда — отвърна мъжът, без да ѝ се усмихне. — Ланс е доста загрижен. Мисля, че ще е най-добре да обясниш какво става.

СЕДМА ГЛАВА

— Господи, какво е това сега?

Ела се блъсна в гърба на рязко спрялата в антрето Миранда. Едно парче препечена филийка с мармалад изхвъркна от чинията ѝ и се приземи върху кремавата пътека.

— Виж какво направи! Как можеш да спиращ така? Знаеш, че няма достатъчно място. А и ще закъснея, ако продължаваш да ме бавиш. Дори още не съм се гримирала.

— Какво е това?

Миранда посочи голямото огледало, което Ела бе подпряла в антрето с надеждата, че в някой момент Фейт ще го забележи, ще ѝ предложи да вземе от техните подходящата бургия и ще го окачи на стената. Но този път възнамеряваше да я остави да действа сама, от началото до края. Предишния следобед беше боядисала рамката на огледалото и го бе оставила под навеса да съхне. Вечерта, преди да си легне, откри, че е готово. Затова го внесе вътре и го подпря на стената, близо до мястото, където се надяваше, че ще бъде монтирано. Миранда очевидно не го бе забелязала предишната вечер, понеже се беше върнала много късно.

Ела вдигна филийката и изстена при вида на влакънцата вълна по мармалада. Поне нямаше много мармалад по пътеката. Така или инак вече започваше да ѝ просветва колко неподходящ е кремавият цвят за мокет в антрето.

— Просто си помислих, че ще е добре да си имаме огледало тук. Ще можем сутрин да проверяваме дали изглеждаме страхотно, преди да хукнем навън.

— Идеята, предполагам, е добра, стига отражението на Фейт да не го пропука.

Миранда свали дългото си ленено сако от закачалката, където бяха струпани всичките им връхни дрехи. Наистина имаха нужда от още закачалки. Сега под палтата можеха да скрият бременна жена. Миранда си пооправи косата, като се погледна през рамо в огледалото.

— Можеш да боядисаш рамката. Тогава ще изглежда доста прилично.

Ела остана изумена с филийката в ръце, загледана в отражението на Миранда.

— Но аз я боядисах!

— А, да. — Миранда вече бъркаше в чантичката си за ключовете на колата. — Извинявай, не исках да прозвучи грубо. Значи това е грундът.

— Не! — Ела придърпа ризата си надолу, като полагаше усилия да не се вкисне. Стигаше ѝ, че ще се наложи отново да гледа Мат в очите и да дебне удобен момент да поговорят. Тази неприятност ѝ бе напълно достатъчна за понеделник сутрин. — Това е крайният продукт.

— О!

Миранда спря и отново се вторачи в огледалото. После погледна безизразно Ела и тръгна към входната врата.

— Модерно е! — натърти Ела, но вече усещаше как в стомаха ѝ се надига обида. — Не си ли гледала предаванията, в които преобразяват стари мебели? Боядисват ги, а след това взимат един парцал и започват да трият повърхността, докато не добие напълно естествен вид.

— Значи първо ги боядисваш, а сетне избърсваш всичко, за да *прилича* на грунд. При това в джодженовозелено. Превъзходно. — Очите на Миранда проблеснаха весело. — Виж, не ми обръщай внимание. Ако не внимавам, може да закъснея. Чаооо!

Тя се измъкна навън и затръшна вратата. Ела се загледа безутешно в празното пространство, останало след нея.

— Дори не беше тук, когато трябваше да кажеш мнението си, проклета вещица такава!

— Добро утро — прозвуча тихият глас на Фейт, която слизаше с тежки стъпки по стълбите, мятайки на рамо огромната си чанта.

— Какво му има? — попита Ела и посочи огледалото, Фейт застана няколко крачки встрани, за да не вижда отражението си, и огледа рамката.

— Това ли е, дето го правиш от вчера насам?

— Да — отвърна Ела и прехапа устни. — Какво... — Тя преглътна. — Какво мислиш? Ама честно!

Фейт я погледна нерешително, бутна очилата си нагоре и трепна, когато закачи с нокът пластира под носа си. После отново огледа рамката.

— На мен ми допада, че златното се вижда през зеленото.

— Наистина ли?

— Да. Донякъде. Съжалявам, трябва вече да тръгвам. Може ли да поговорим за това довечера?

Ела захапа яростно филийката, но устата ѝ се напълни с власинки от килима и тя побърза да изплюе хапката в чинията си.

— Извинявай. Трябва да отида навреме, понеже Джанет винаги закъснява, а все някой трябва да стои на телефона. Ще се наложи да потичам.

— А, да. Върви.

Ела отвори входната врата и ѝ махна с ръка да тръгва, Фейт се промъкна покрай нея, като закопчаваше копчетата на шлифера си.

— Съжалявам.

— Хайде, омитай се.

— Добре.

Ела постоя така с чиния в едната ръка, а другата, сложена върху бравата. Мислеше си дали рамката няма да изглежда по-добре на естествена светлина. Входната врата нямаше прозорче, а светлината на стоватовата крушка в антрето бе доста студена. Ела отвори докрай вратата, придърпа огледалото и устата ѝ зяпна.

Снощи ѝ се бе сторило страшно хубаво. Беше приложила всичко видно в предаването по телевизията и изпита задоволство при мисълта, че се е справила отлично. Днес обаче ѝ изглеждаше така, сякаш бе дала кофа с боя на тумба тригодишни малчугани и ги бе оставила да се проявят върху рамката.

— Мамка му! — изруга отчаяно тя. На всичко отгоре закъсняваше. Беше почти напълно облечена, но се налагаше да претупа грима си. А днес повече отвсякога ѝ се искаше да изглежда абсолютно зашеметяващо. — Мамината му мръсна, гадна, противна!

Но нямаше време да стои и да ругае. Тя се обърна да затвори входната врата и се стъписа.

Мъжът от Скотланд Ярд стоеше на прага ѝ. Просто стоеше и я гледаше, без да пророни и дума. Ела усети как лицето ѝ пребледнява.

За момент бе абсолютно неспособна да помръдне или да каже каквото и да било. Тя стисна здраво чинията с пропадналия сандвич.

— Добро утро — каза той.

— Добро утро — повтори Ела.

Последва кратка пауза. Той наклони глава на една страна.

— Съжалявам, че не звъннах. Надявах се да ви заваря, преди да сте тръгнали за работа.

Ела кимна. Със сигурност я беше чул как ругае като хамалин.

— Мразя понеделниците — опита се да обясни тя.

— Аз също — отвърна той.

Това бе най-човешкото нещо, което бе чула от него досега. Звучеше почти дружелюбно. Но очите му не станаха по-дружелюбни от преди. Все още изглеждаха черни и непроницаеми. Така че засега не се налагаше да прави преоценки на поведението му.

— Мога ли да вляза?

— А, да. Извинете.

Ела отстъпи настрана, за да му направи път, промъкна се покрай издутата камара от палта и накрая, когато се обърна, за да затвори вратата зад гърба му, се омота в анорака на Фейт. Нещо издрънча и се чу страдалчески вик.

— Какво беше това?

Ела махна качулката на анорака от очите си и се изправи. Той се беше хванал за глезена и правеше гримаси.

— Ударих си крака в проклетото огледало.

— О, извинете. Тук е само временно.

Той кимна напрегнато и изглежда с неприязън огледалото.

— Когато приключите с боядисването му, по-добре го окачете на стената, иначе някой може сериозно да пострада.

Ела го погледна и усети странното желание да му причини някое по-сериозно страдание. Може би да му залепи филийката с мъхестия мармалад на лицето. Но тогава срещу нея щяха да повдигнат обвинение. И как щеше да се оправдае — че го е направила, защото той се е появил и е обидил огледалото ѝ? Или че поради ненавременната му поява не ѝ е останало никакво време да се гримира, освен да си сложи малко хидратиращ крем и да мацне малко спирала на миглите си. Ама че гадняр!

— Е, какво желаете? Наистина бързам.

Този път той я погледна изненадано. Е, в събота може да се беше показала като мекушава, но можеше да бъде властна, и то дори прекалено. Със сигурност знаеше, че няколко от момчетата в банката я избягваха, понеже се страхуваха от нея. Тя повдигна нетърпеливо едната си вежда. В черните му очи проблесна нещо. Дано да не бе присмех.

— Дойдох да разположа апаратурата. Трябва да имаме достъп до къщата, а засега това може да стане само във ваше присъствие.

— Очевидно — рече Ела.

— Макар че много ще ни помогнете, ако ни позволите да си извадим ключ, за да можем да идваме и си отиваме, когато е необходимо.

— Какво? — Ела тракна чинията с филийката върху стълбите, сложи ръце на хълбоците си и го изгледа разлютено. — Искате ключ от къщата ми? Е, просто няма начин! Как да съм сигурна дали няма да влезете, докато съм в банята, разкарвам се в кухнята по бельо, поканила съм си приятели, или... нужно ли е да продължавам?

— Не.

— Чудесно.

— Значи остава другият вариант — да сте тук винаги когато е необходимо. Днес ще бъдем аз и още няколко души, които ще ми помогнат да монтираме апаратурата, а след това оставам само аз.

— Не мога да го направя. Очевидно е. Имам си свой живот.

— Не твърдя обратното.

— Не мога да отсъствам, когато ми скимне. Това е курс за професионална квалификация. Учебните занятия и практиката са от изключително значение. Няма как да се измъкна по средата на часовете с извинението, че ченгетата ще идват у дома.

— Не ви съветвам да го правите. Заради собствената ви безопасност ще бъде най-добре да не казвате на никого, че в къщата ви има ченгета.

— Всъщност нямах предвид, че ще кажа точно това. — Тя вдигна рамене. Полицаят вземаше надмощие с всяко следващо разумно твърдение. — Но не мога да съм тук всеки път, когато идвате. Ще трябва просто да се справите.

Опита се думите ѝ да прозвучат възможно най-хапливо. Той я погледна недоумяващо и помълча само колкото да се потърка по

брадичката.

— Как предлагате да го направим тогава? През комина? През някой заден прозорец? Да пробием дупка в стената?

— Това всъщност си е ваш проблем, нали така?

Ела си погледна ядосано часовника. Девет без двадесет. Вече нямаше време и за овлажняващия крем. И се налагаше да си сложи спиралата, докато шофира към колежа. Тя стисна зъби. Мъжът все още я наблюдаваше с нещо, което наподобяваше търпение. Детективите — или каквото бе там — едва ли бяха известни с това си качество. Не тичаха ли с вратовръзки, извъртени на рамото, крещейки: „Стой!“ в края на всяко изречение? Тя отново премисли думите му.

— Е, ако смятате да пробивате дупка в стената, направете го тихо, иначе съседката Дорис може да получи удар. Едва не припада всеки път, когато ме види да излизам с прането.

Той си пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Вижте, госпожице Нортън...

— Ела. — Нямаше намерение да се държи прекалено официално. Искаше да се съобразява с характера ѝ, а не с формалното обръщение.

— Ела. Ти се съ согласи да ни предоставиш къщата, за което сме ти много благодарни. Изключително ни е трудно да получаваме съдействие от гражданите. Няма да повярваш колко често не можем да образуваме дело поради липса на доказателства.

— Не мисля, че това обикновено ви спира.

Вече беше изрекла думите. Ела побърза да затвори уста. Той не изглеждаше особено зарадван.

— Не съм тук, за да обсъждаме връзките с обществеността. Имаме да вършим сериозна работа. Ако си променила решението си и няма да ни съдействаш, просто го кажи. Така ще престанем да си губим взаимно времето.

Ела се почеса по челото, докато размишляваше. Нокътят ѝ се закачи в един от пластирите и тя отдръпна бързо ръка. Беше свикнала с него, както и с по-малкия на бузата си. Полицаят не беше казал нищо за тях. А и защо ли би коментирал подобно нещо? Той мислеше само за работата си. Може би именно това я дразнеше в него. За него тя сякаш бе без значение, просто една безлика фигура по пътя към целта. Дали беше женен? Не си го представяше да си ляга с пижама и да гушка някого за лека нощ. Вероятно имаше някоя ергенска бърлога.

Цялата в черно и хром. С лампа с форма на тирбушон в ъгъла. И голям шип отгоре. Тя погледна крадешком към ръцете му. Нямаше и следа от халка, но мъжете обикновено не носеха. Най-вече тези, които минаваха за мъжкар. Малцина от женените ѝ колеги си правеха труда да носят халките си. Казваха, че е в противоречие със стила им.

— Но това, което можем да направим в този случай — продължи спокойно той, — е да влезем и да излезем заедно, когато си свърша работата. А в бъдеще ще те уведомявам, когато ми дотрябва достъп, и ще идвам само когато на теб ти е удобно. Например сутрин, преди да тръгнеш за работа, или по-късно вечерта. Разбирам притесненията ти.

Изведнъж Ела се почувства неблагоприятна и заядлива. Не постъпваше като съвестен гражданин. Едва не го изхвърли, освен това беше му отказала да му съдейства само защото не ѝ остана време да си сложи два слоя спирала. Тя вдиша дълбоко, отпусна рамене, махна падналия пред очите ѝ кичур и направи опит да се държи по-учтиво.

— Вижте, детектив-инспектор Джазминбин. Господин Сингх. Съжалявам, не мога да си спомня името ви.

— Джаз е напълно достатъчно.

— Благодаря, Джаз. Извинявам се за противното си държане. Закъснявам за час и не съм разпознала иглолистните, които ми дадоха за домашно. Мисля, че телефонът ми не работи. Вчера стената на душ-кабината ми експлодира и като капак на всичко прекарах три часа в боядисване на това огледало, което сега прилича на пълен боклук. Остават ми три секунди, за да се превърна от Марк Боулън в София Лорен. Не мога да кажа, че си избрал най-подходящия момент.

— Извинявай — рече той. Изглеждаше почти разкаян. Когато погледът му омекна, миглите му сякаш станаха по-дълги и тъмни. Ела реши, че трябва да е бил красиво дете. Мисълта я изненада, но наистина си го представяше с мека като коприна атрацитеночерна коса и блеснали тъмни очи как тича из някаква градина с воден пистолет в ръка. Тя се намръщи, сякаш видението бе прелетяло през ума ѝ изцяло по негова вина.

— Трябва да вървя. Излезте, когато решите — каза рязко тя.

— Чудесно. Сега ще взема от колата, каквото ни трябва и ще доведа колегата си. Още веднъж ти благодаря, Ела. Нямаш представа колко важно е за нас подобно отношение.

— Няма проблеми.

Ела тръгна да се качва нагоре и стъпи точно върху филийката, която миг преди това се бе изхлузила от чинията.

— О, за бога! — изсъска тя. Обърна се изчервена да види как е възприел сцената, но той вече беше изчезнал.

Докато минаваше покрай къщата два номера по-надолу по улицата, Ела я погледна крадешком и отново впери очи в пътя. Досега не ѝ беше обръщала особено внимание. Изглеждаше скучна и порутена, както повечето на тази улица, и по нищо не се различаваше от тях. Не беше нейна работа да се интересува кой влиза и излиза от номер единадесет, но я гризеше любопитство. Някъде зад първоначалната тревога от пристигането на двамата полицаи се криеше лекото вълнение, че е станала част от нещо важно. Никога не бе съдила хората, които се занимаваха с наркотици, нито пък се бе замисляла за това, но сега беше убедена, че номер единадесет е пълен с лукави събрата на Пит Посълтуейт^[1], които се спотайват зад спуснатите завеси. Не знаеше как точно стават тези неща, но дълбоко в нея се беше събудило чувството за морален дълг. Докато онези не разберяха кой е Джаз и не им се стореше странно, че един готин азиатец си е наумил да посещава редовно къщичката им, всичко щеше да бъде наред.

— Готин — повтори си тя.

Смръщи вежди, докато набираше скорост по една права отсечка, и включи радиото, за да чуе последните новини. Е, да, наистина беше готин. Тази мисъл се бе появила някак неволно. Дали щеше да се обиди, ако разбереше, че тя го мисли за „готин азиатец“? И за това не се беше замисляла. Но пък едва ли щеше да стане тема на разговорите им, ако изобщо имаше такива. „Как би трябвало да мисля за вас, детектив-инспектор Джаз Сингх?“ Не, това беше нелепо. Какво ли би отговорил той? „Мислете за мен като за човека, който ви се натрапва в къщата.“ Това бе доста точно определение. Само да не пипаше нищо. И да не местеше това-онова. Ела знаеше къде се намира всяка вещ и винаги се ядосваше, когато някой си наумеше да прави реорганизации. Но той щеше да усети това. Беше видял заплашителния ѝ поглед.

Тя зави към входа на колежа и спря на калния паркинг до ливадката, където двойка коне пасяха кротко и се гледаха влюбено. Дали им беше трудно на полицаите негри или азиатци? Доколкото

беше чела, да. Тя намери едно празно място и отново си погледна часовника.

— Мамка му!

Грабна си чантата от задната седалка, изскочи навън и затръшна вратата, като спря само колкото да заключи.

— Здравсти, Ела! — Беше Джон, викаше я от другия край на паркинга. Той дотича до нея с грубите си ботуши и папката под мишница, захвърляйки фасата. — Справи ли се с иглолистните?

— Не, не ми стигна времето. Но направих повечето. А ти?

— Надявах се да седна до теб и да преписвам.

— Струва ми се, че Пиер напълно ще се обърка, ако трябва да си смени мястото с някого. Явно обича постоянните неща. — Тя му се усмихна топло, докато подтичваха към къщичката, където се провеждаха занятията. — Благодаря ти, че дойде в петък.

— Ей, няма защо. Беше страхотно.

— Виж, Джон, мога ли да ти задам един необичаен въпрос?

Той се засмя високо, докато тичаха.

— Отговорът е „да“.

— Какво „да“?

— Можеш да имаш тялото ми.

Ела се изкикоти. Слънцето се показва иззад облаците и започна да става по-топло. Тя вдиша дълбоко въздуха на селскостопанския двор. Беше страхотно, че е тук и че ще се занимава точно с това в тази понеделнишка сутрин. Вече не я интересуваше толкова как ще я погледне Мат. Дватамата спряха пред бетонните стъпала на къщичката.

— Е, какъв е въпросът все пак? — попита ухилен Джон.

— Ами всъщност се чудех къде си роден.

Той я погледна озадачено, после отметна глава назад и отново се засмя. Този път Ела не беше сигурна, че е чак толкова весело.

— Дявол да го вземе, че в този въпрос няма нищо странно. През пет минути ми го задават.

— О, не, нямах предвид това. Ужасно съжалявам. Става дума за нещо друго. Аз... — Ела усети, че се изчервява. — Виж, наистина съжалявам, Джон. Просто имам един... един приятел. Той е азиатец. Искам да кажа, очевидно е британец, но сигурно има роднини в Азия. Или поне е имал. Просто се питах за някои неща, които досега не са ми хрумвали.

Ставаше все по-лошо. Говореше несвързано и се излагаше, а Джон, който ѝ беше симпатичен, я гледаше с нарастваща изненада. Последното нещо, което искаше, бе да го обиди. Щеше ѝ се да си вземе глупавия въпрос назад.

— Виж, Ела, ако искаш да обсъждаме расови въпроси, трябва да запаля една цигара.

— Добре.

— Хайде да влизаме.

— Да. Извинявай.

Той отвори вратата и отстъпи, за да ѝ направи път. Ела се поколеба на стъпалото.

— Виж, изобщо не биваше да ти задавам този въпрос. Не исках да се получи така.

— Стига си стъпвала на пръсти, глупава жено. Роден съм в Клапъм, но поддържам отбора по крикет на Антилските острови. Това ли имаше предвид?

Тя се покашля и бузите ѝ пламнаха.

— Долу-горе. — После влезе в преддверието и си оправи ризата, готова да пристъпи в класната стая. — Аз... Мислил ли си някога да постъпиш на работа в полицията?

Отново погледна лицето на Джон. Устата му беше зяпнала, очите му приличаха на топки за голф и очевидно въпросът го бе накарал да занемее. Ела посегна към бравата, като полагаше всички усилия да се овладее. Вече чуваше гласа на Мат, който отекваше в класната стая. Тя си пое дълбоко дъх.

— Забрави, че съм те попитала — смотоледи, преди да отвори вратата.

Мат прекъсна монолога си и остана с протегната към черната дъска ръка, докато Ела и Джон се промъкваха към местата си.

— Ела е виновна — започна веднага Джон. — Щяхме да пристигнем седем секунди по-рано, но тя изведнъж взе да се прави на скапания Дейвид Димбълби^[2]. Освен това не съм научил иглолистните. Съжалявам.

— Ама че изненада! — подкачи го добродушно Мат. — За съжаление не успяхте да пропуснете теста. Трябваше да дойдете доста

по-късно.

— Ще го запомня за другия път.

Ела се настани на мястото си, отвърна възможно най-топло на радостната усмивка на Пиер и придърпа теста, който той беше взел за нея.

— Благодаря — прошепна му, съблече си жилетката и я метна на облегалката на стола.

После бръкна за химикалка в чантата и се суети толкова дълго, колкото бе възможно. Не смееше да вдигне поглед, за да види дали Мат ще ѝ обърне някакво внимание. Той огледа стаята и започна да обяснява какво ще правят тази сутрин. Говореше както обикновено — с весели пламъчета в очите и с много шеговити забележки, насочени главно към Джон, който седеше на първия ред и винаги имаше готов отговор за тях. Тоест държеше се съвсем делово. Ела не сваляше очи от него и точно когато ѝ се стори, че случилото се не е променило абсолютно нищо, той ѝ намигна.

Топлина заля тялото ѝ и тя му се усмихна глупаво. Очевидно имаше някаква основателна причина да не ѝ се обади. Може би жена му се е върнала по-рано. Или майка му се е разболяла. Или пък му се е обадил някой приятел в беда и той е трябвало да захвърли всичко останало, за да му помогне. Всичко можеше да се е случило. Ела просто нямаше сили да предположи най-лошото. По-късно щяха да поговорят и от притесненията ѝ нямаше да остане и следа. Усещаше, че скоро пак ще бъдат заедно и този път ще е далеч по-романтично, отколкото в спалнята ѝ в тясната, пълна с хора къща. Може би в някой селски хотел. Или през уикенда в Париж. Тогава щеше да овладее положението и да му покаже истинската си същност. Една изтънчена жена със зашеметяваща биография, която при добро настроение можеше да бъде толкова съблазнителна, че да превърне мъжа в покорен роб, издаващ само нечленоразделни звуци. Тя тръсна уверено коса. Класът притихна и всички се съсредоточиха в теста за иглолистните.

— Ела? — побутна я разтревожено Пиер.

— Какво? — усмихна му се благосклонно тя.

— Какво е станало с лицето ти? Цялото е в пластири, защо?

Тя стисна писалката, но упорито продължаваше да се усмихва. Гласът на Джон отекна в стаята:

— Порязала си се, докато си се бръснала, нали така, пате?

Е, явно не изглеждаше страхотно в момента. Но тя запази хладнокръвие и си обеща, че ще направи всичко възможно Мат скоро да я види в друга светлина.

[1] Известен английски телевизионен и филмов артист, носител на „Оскар“ за поддържаща роля („В името на Отца“, 1993). Популярен с характерни роли на злодеи. — Б.р. ↑

[2] Едно от най-популярните имена в телевизионната политическа журналистика. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Ела успя да поговори с Мат чак следобед. Класът бе на посещение в разсадника на един чифлик, на няколко мили от колежа. Той беше отворен за посетители, но безлюден. Уредникът на разсадника Гордън ги разведе из оранжерииите, впускайки се в подробни обяснения за видовете растения, които вирееха тук, както и за методите за отглеждане на разсадите. През цялото време лицето му бе безстрастно като на каменна статуя. Джон тайно се мъчеше да свие един джойнт отзад. Пиер гледаше апатично, докато чистеше ноктите си с писалка, и дори Валъри късаше разсеяно стръкчетата от една тарелка с разсади, докато гледаше през запотените стъкла около тях. Вероятно планираше ордъоврите за следващата вечеря, която щеше да даде в дома си. Но Ела слушаше внимателно всички подробности. От всички аспекти на градинарството, които курсът покриваше, този ѝ се струваше най-важен.

Въпросът какво ще прави с бъдещата си диплома не бе спирал да я занимава още откакто се беше хвърлила с главата напред в това начинание. Постоянно се бореше с естествения си порив да планира всяка своя стъпка. Целият ѝ живот досега бе прецизно обмислян, първоначално от баща ѝ, а по-късно от самата нея. Сега за пръв път искаше да почувства свободата да решава в движение.

Можеше да започне свободна практика в озеленяването, но не си се представяше в такава светлина. Беше прекалено привързана към марковото бельо, за да прекарва дните си в свободен гащеризон, прехвърляйки камъни от една страна на друга. Не че не можеше да го направи — ако тренираше всяка вечер във фитнес залата и ядеше по седем варени яйца на ден или пък наемеше работници за целта, но просто ѝ изглеждаше твърде варварско. Можеше да се насочи към благоустройството и да си намери някое топло местенце в общината, но вече инстинктивно избягваше големите предприятия. Банковото дело явно я беше отвратило от това. Не се виждаше и да обикаля

парковете с трактор или да се перчи като петел на уличния трафик в пиковите часове, за да напълни зелените площи с невени.

Но нещо в разсадника я заинтригува. Предизвикателството погъделичка сетивата ѝ. Да инвестираш в лехите от стръкчета, някои от които бяха обречени да умрат, оставяйки по-силните да оцелеят, ѝ се струваше не по-малко разумно от който и да било финансов риск. А геометричните плетеници на зелените площи ѝ доставиха неподозирано удоволствие. Нещо в прецизността на решетките, от които се подаваха тънките стръкчета, ужасно ѝ допадна.

Тя хвана Мат за лакътя, докато класът се изнизваше навън, за да види каква е ползата от доброто торене. Все още се надяваше, че крехкият кълн на техните отношения бе попаднал на добра почва. Тя се помота, докато другите изчезнаха напред. Мат също забави крачка.

— Здравсти. Добре ли прекара почивните дни?

Усмихна му се, но сърцето ѝ заби ускорено, докато очакваше да направи тъжна физиономия. Разбира се, щеше да ѝ каже, че ги е прекарал отвратително, понеже не е бил с нея. За момент сините му очи останаха замислени.

— Добре. Както винаги. Мхм! — кимна той с лека усмивка, сякаш искаше да покаже, че не желае да задълбочава повече разговора.

— Чудесно — отвърна неуверено тя и отново се усмихна. Изобщо не беше чудесно. Той бе прекалено скъп на думи. — И така... — Ела докосна леко върховете на пръстите си и го погледна с вдигнати вежди.

— И така — засмя се той. — Как ти се стори посещението? Май ти беше доста интересно. Зададе толкова много въпроси. Стариият Гордън не е свикнал с това. Повечето студенти се стараят всячески да демонстрират досадата си.

— О, но на мен изобщо не ми беше досадно.

— Все пак си се записала в курса по собствено желание, а не защото някой ти го е натрапил.

— Е, това не би могло да се очаква на моята възраст. Ако можеше, баща ми например би ме записал в курс по намиране на съпрузи.

— Хммм. — Той я погледна замислено. — Но една жена може да си намери съпруг и без да ходи на курсове, нали?

Това бе само един реторичен въпрос. Ела изпита желание да му се извини, но се чувстваше достатъчно объркана, за да го направи. Все пак я бе помолил да прекара нощта с нея. Тя склочи вежди, заслушана в монотонната реч на Гордън зад високия жив плет, който ги отделяше от групата. Появи се хладен ветреца, от който голите ѝ ръце настръхнаха. Мат забеляза това и погледна към полюшващите се вейки на живия плет.

— Мисля, че циганското лято е към своя край.

— Но то дори още не е започнало! — неволно възрази тя, като търкаше ръцете си. Явно не говореше за времето, но Ела все пак погледна нагоре. На небето се събираха облаци, посивели по краищата, които скоро щяха да закрият слънцето.

— Имахме късмет, че изобщо ни бе дадено. — Беше стиснал зъби, което му придаваше сериозен вид. За пръв път го виждаше с такова изражение. Обикновено беше господин „Всичко-е-адски-забавно“. Сега бе влязъл в непознатата роля на господин „Всичко-свърши“. Но докато изучаваше стиснатите му устни, очите, правите вежди и изопнатите бузи, тя разбра какво предстои.

— Ела...

— О, недей, Мат. Спести ми го!

— Не, моля те! Искам да ти обясня.

Понечи да тръгне към другите, но той посегна и я докосна по ръката. Кожата ѝ пламна от желание. Нямаше смисъл да се топи по него, след като виждаше, че бие отбой. А и скоро трябваше да се върнат при групата. В един момент все пак щяха да усетят липсата им.

— Какво има? — каза рязко тя, като се бореше с надигналото се в нея желание и налагаше на лицето си някаква измъчена маска, нещо средно между учтив интерес и разочарование. Вероятно изглеждаше така, сякаш има запек.

— Аз... това е първият път, когато изневерявам на жена си. Сигурно не ми вярваш, но беше много важно за мен.

Ела кимна, като гризеше вътрешната страна на бузата си. Не можеше да се каже, че се е обвързала емоционално, затова не можеше да си обясни обхваналото я униение. Незнайно защо си бе позволила искрица надежда. Бракът му представляваше просто една неприятна пречка. Не беше достатъчно близка с Мат и не знаеше достатъчно подробности от живота му, за да изпитва нещо повече.

— Аз... трябва да помисля какво означава това за мен. Ако Лорна разбере, сигурно ще ме напусне, макар че това е единственото ми прегрешение.

Ела остана абсолютно неподвижна, прехвърляйки думите му в главата си. Вече ѝ се искаше да е от другата страна на живия плет заедно с групата, да си води бележки, да слуша отегчителния Гордън и да планира живота си. А не Мат да я въвлича в емоционалната си дилема. Същата тази дилема я определяше като виновна за прегрешението му, а тя изобщо не се възприемаше по този начин. Нали той не очакваше от нея да съчувства на горката стара Лорна? Какво всъщност искаше от нея? Демонстрация на сестринска вярност, за да може той да се чувства обичан от всички? „Мат, ти си абсолютен сладур, но е очевидно, че трябва да принадлежиш на Лорна, понеже тя те е открила първа, и макар че съм луда по теб, се отказвам, за да спася брака ти?“ Не, определено не. Бракът му нямаше нищо общо с нея. Той беше голям човек. Решенията му си бяха негова лична работа. Стомахът ѝ се сви окаяно.

— Виж, Мат, трябва да се връщам при групата. Пропускам материала.

— Разбира се — кимна той все още без да сваля очи от храстите. — Просто се питах дали трябва да кажа на Лорна. Или не. Ти си жена. Имала си връзки. Аз... просто не съм сигурен какво трябва да направя. Не знам дали ще е по-добре, ако тя знае, нали ме разбираш. Имам предвид... дали честността е най-доброто решение в случая? От женска гледна точка.

После се покашля неуверено. Ела го гледаше и не можеше да повярва. Това същият Мат ли беше? Объркан? Обзет от вина? Питаше я какво да прави? Та той беше учителят, големият мъж, шефът, човекът с отговорите. Тя отвори уста, затвори я и още веднъж я отвори.

— Нали не мислиш сериозно да кажеш на жена си, че си прекарал нощта в леглото на друга? — попита Ела, като го гледаше недоверчиво.

Той пъкна палци в джобовете на дънките си.

— Мислиш ли, че трябва?

В мозъка ѝ започнаха да се въртят възможните отговори. Не за пръв път се намираше в такова положение. Макар че още не можеше да свикне с факта, че това вече ѝ се е случвало, при това неведнъж, а тя

така и не бе успяла да схване значението му. Имаше обаче един елемент в тази ситуация, който я отличаваше от останалите. Реакцията на Мат. Явно наистина бе взел случилото се между тях присърце и то имаше огромно значение за личния му живот. Ела не бе готова да мисли върху това. Затова реши да му отговори простичко.

— Не — рече тя.

— Значи не бива... Помислих си, че може би...

— Не, не бива. А сега трябва да вървя при другите.

Когато се прибра у дома, Ела се втурна към спалнята си, отвори вратата с ритник, затръшна я шумно, хвърли чантата си към леглото, не улучи, обърна се към уредбата и я пусна. Наду звука докрай и като остави Били Айдъл да гърми из цялата къща, се строполи на столчето пред тоалетката. Едва тогава се хвана с две ръце за главата.

— Мамка му! — произнесе. — Мамка му, мамка му, мамка му!

Пое си дълбоко дъх и отново се хвана за главата. След малко дръпна рязко шалчето, с което си беше вързала косата, и се обърна, за да го метне на леглото.

Точно тогава срещна очите на детектива. Известно време го гледа глуповато, мъчейки се да си спомни името му. Зап? Зинг? Джиз? Джаз, да, това беше. Той стоеше до завесите, наведен над камерата, която се мъдреше на поставката си на крачка от прозореца. В момента я гледаше с широко отворени очи. От колоните гърмеше „Бяла сватба“.

Ела стана, грабна дистанционното, накара Били Айдъл да замлъкне и се обърна към детектива с гневно святкащ поглед.

— Какво правиш в спалнята ми, по дяволите?

Той продължи да стои приведен над камерата. Само лицето му беше обърнато към нея, за да посрещне свирепия ѝ поглед.

— Нали се уговорихме, че мога да поставя тук наблюдателната камера?

— Да, помня — сопна му се тя. — Искам да кажа, какво правиш в спалнята ми по това време?

— Проверявам дали оборудването работи, с други думи — върша си работата.

Ела отново си пое дъх — толкова шумно, че сигурно я беше чул — и прокара пръсти през косата си. Тя веднага се разпиля във всички

посоки.

— Не става така. Не можеш просто да се спотайваш тук, когато ти хрумне. Току-що съм се прибрала, имах ужасен ден и искам да... да ругая на воля!

— Забелязах.

И толкова. Никакво извинение. Дори на лицето му не се изписа съжаление. Ела изпита желание да омотае шалчето около шията му и да стяга, докато не го види как посинява.

— И между другото защо си още тук? Работното ви време не е ли от девет до пет? Вече минава пет и половина, момичетата скоро ще се приберат, а вие още се размотавате из къщата. Едно е да сте тук, докато ни няма. Напълно ни устройва. И съвсем друго е да ни се пречкате, когато сме тук. Имаме да правим разни неща.

— Разбирам.

Той стоеше изправен, с нетрепващо лице. Очите си обаче не успяваше да владее така добре. Стори ѝ се, че зърва искрица на раздразнение в черните дълбини, но както беше вбесена, това ѝ подейства успокоително. Трябваше ѝ точно една хубава караница, за да изразходи адреналина в организма си. Тя направи няколко крачки напред и застана точно срещу него от другата страна на леглото. Вече се гледаха право в очите.

— Тъкмо се канех да се съблека и да си взема душ. Обикновено това правя, когато се прибера у дома — процеди тя.

Детективът повдигна едната си вежда.

— Странно. И аз.

Това беше сарказъм. Тонът му целеше да покаже, че двамата споделят нещо уникално.

— Искам да кажа, че можех да го направя, без да забележа, че си се притаил до прозореца, а после да се обърна и ти да се окажеш в неловко положение.

Ела усети как ноздрите ѝ се разширяват. Опита се да се овладее. Веднъж майка ѝ ѝ беше казала, че когато се ядоса, прилича едновременно на полковник Кадафи и на състезателен кон. Това се бе случило в един от моментите, когато не се чувстваха кой знае колко приятелски настроени една към друга.

— Не искам да ти причинявам неудобства или да ти се натрапвам повече от необходимото, Ела — рече той, от което гневът ѝ започна да

утихва. След това обаче прибави: — Но тъй като съм мъж, все пак ще бъда очарован да видя как събличаш всичките си дрехи и тръгваш към душа.

Устата ѝ зяпна и тя избухна възмутено:

— Това беше! Край! Можеш да напуснеш!

Той я погледна учудено, после опита да се засмее, но от устата му излезе нещо като кашлица. Детективът поклати глава.

— Съжалявам, това не беше забавно.

— Напълно си прав, не е забавно! Искам да се махнеш. — Тя посочи яростно вратата. Детективът се почеса по главата и зацъка с език, сякаш размишляваше. — Веднага! — кресна Ела. — Какво ти става? Нямах ли си съпруга, при която да се прибереш?

— Още не. Но съвсем скоро ще имам.

Това вече беше върхът на нахалството. Ела кипна:

— Чудесно! Напълно в реда на нещата. Докато ти ме гледаш по бельо, бедната женица седи някъде в Оксфорд и те чака. Мислех те за професионалист, но предполагам, че не бива да се очаква толкова много от един полицаи. Много добре познавам мъжката психика. Има широко приложение в банковите среди. Не можеш с нищо да ме изненадаш. — Сетне поклати недвусмислено глава. — Сигурно щях да бъда поредната шега в столовата. Е, съжалявам, че те лиших от материал, но май ще се наложи да преместиш камерата си в къщата на Дорис и да поемеш риска, че може да се гътне от толкова вълнение.

— Всъщност в Лутън.

Ела застина тъкмо когато се канеше още веднъж да му посочи вратата.

— Какво?

— Лутън. Там живее моята годеница. Макар че в момента е в Мадрас.

Ела остана с протегната към вратата ръка, но не се помръдна.

— Искаш да кажеш в Индия?

— Да, става въпрос за Индия, а не за пиле по мадраски.

Тя изкриви лице. Ама че кошмарен ден!

— Защо ми го казваш?

— Защото предположението ти беше неправилно. Клетата женица не ме чака в Оксфорд. Има такава женица, но тя е от Лутън. Реших, че няма да е зле да поясня.

— Точно така!

Ела отпусна ръка. Още не се беше съвзела от шока, че го откри в спалнята си. Беше уморена, потна и разстроена след дългия ден и отдавна я крепеше само мисълта за една гореща вана, пълна с уханна пяна, преди Фейт и Миранда да са се върнали.

— Как можеш да я наричаш клета женица, след като сте сгодени?

Той клекна, за да прибере разхвърляните инструменти в един сак. Ела надникна през леглото. Очевидно не лъжеше, че е имал още работа.

— Ти избра този израз, не аз — отвърна спокойно той. Металните инструменти дрънчаха, докато ги хвърляше в сака.

— Сигурно изобщо не е за окайване.

Ела приседна на ръба на леглото, за да го наблюдава. Той вече не гледаше към нея, беше погълнат изцяло от работата си. Прелисти някакъв бележник, сякаш я нямаше в стаята, после го затвори и го хвърли при останалите неща. Накрая се изправи и метна сака на рамо.

— Извинявам се, ако съм те стреснал, и съжалявам за неуместната забележка относно отиването ти под душа. Утре трябва да дойда, за да проверя апаратурата. Кажете ми кога ще ти е удобно и ще се погрижа да не съм тук, когато се върнеш.

— О! — Значи не можеше да го подмами да говори за годеницата си. Когато Джаз мина покрай нея на път към вратата, която сама му бе посочила преди минути, се почувства неудовлетворена. Беше успяла да се хване в капана на собственото си любопитство. — Ти няма ли... тоест не трябва ли да си тук през повечето време?

— Ни най-малко.

Той се спря на вратата. Ела се почувства някак неловко.

— Но... питах се...

Отново забеляза дългите мигли. Той я гледаше право в очите. Никакъв признак за симпатия, неприязън или интерес. Изглеждаше абсолютно безстрастен. Ела се поколеба, за момент забравила въпроса си. Детективът сложи ръка на бравата.

— Е? Какво щеше да ме питаш?

— Ами просто... чудех се кое те е накарало да постъпиш в полицията.

Дори да бе изненадан от въпроса ѝ, не го показа. Ела започваше да осъзнава, че е доста пестелив по отношение на жестове и мимики.

И в никакъв случай не беше словоохотлив. Изведнъж усети желание да му се изсмее — стоеше насреща ѝ с такова самообладание, а тя беше по дънки и риза, цялата оплескана с кал, с чорлава коса и няколко пластира по лицето. Господи, какво ли си мислеше за човешката природа, докато я гледаше пред себе си?

— Защо питаш? — Това бе по-скоро анализ, отколкото проява на интерес.

— Ами нали се сецаш. — Ела се улови, че е пъхнала пръсти под кожения колан на дънките си. — Интересувам се от хората и избора им на професия. След като зарязах моята, за да поема в съвсем друга посока. Виждаш ли, винаги съм знаела с какво искам да се занимавам. Още от дете. Но след това изведнъж разбрах, че съм сбъркала. — Остана спокойна, макар да нямаше никаква ответна реакция. — Никога досега не съм чувствала толкова силно желание да бъде полезна на другите. Ако трябва да бъде честна, интересувах се предимно от себе си. Но сега ми е толкова приятно да бъде на открито, да докосвам пръстта, да усещам мириса на въздуха, да долавям шепота на листата. Чувствам се като част от нещо голямо. Нещо като... — Тя помълча, за да намери точните думи. — Сякаш за първи път прозрях, че всичко на този свят се състои от молекули. Всички сме направени от молекули, растенията също. И това те кара да се чувстваш като миниатюрна епруветка с молекули в голямата лаборатория на живота. Успокояващо е. Кара те да се чувстваш частица от мирозданието. Дори смъртта вече не изглежда страшна, защото знаеш, че ще се превърнеш от едно молекулно образуване в друго. — Лицето му не издаваше нищо, но продължаваше да я слуша. Тя продължи: — За пръв път не се чувствам егоистка. Мисля, че разбирам чувството за дълг. Желанието да си полезен. Предпочитам да давам на хората нещо, което ги прави щастливи, например разсад или нещо подобно, вместо да ги мамя, за да трупам огромни печалби за своя работодател. Насочих се към банковото дело само защото баща ми го искаше. Нямах друг избор. Родителският натиск е удивително нещо. Дори не го усещаш, защото живееш живота си така, както те искат, преди да спреш и да се замислиш. А тогава е нужна двойна смелост да се измъкнеш, защото вече си ги накарал да повярват, че ти самият си го искал. Баща ми още не може да се примири с това, което правя в момента, финансист е. Когато се отказах от банковото дело, той го прие като лична обида.

Ела си наложи да млъкне. Докато говореше, шареше с поглед из стаята, но в един момент видя, че той изглежда напълно вгълбен. Възцари се неловко мълчание. Ела извади пръсти от колана и ги сложи предизвикателно на хълбоците си. Той натисна бравата и попита:

— Е, и какъв беше въпросът?

— Аз... — Ела отметна коса назад. — Питам се защо си решил да постъпиш в полицията. Това е. Просто ми се струва необичайно решение.

— Необичайно решение за?... — подсказа ѝ той.

— За...

Той я остави да се помъчи малко с отговора.

— За момък с азиатски произход?

— Не, не е това. Просто си мислех за мен, за избора на професия и такива неща. — Тя направи крачка напред, готова да го изпрати до входната врата.

— Не съм постъпил в полицията от благодарност към англичаните.

Ела трепна. Знаеше, че е разгадал наполовина мислите ѝ. Родителите ѝ не казваха ли винаги, че азиатската общност е хубаво нещо, понеже умеят да „се отблагодаряват“? Та какво можеха да знаят нейните родители? Всичките им приятели бяха богати, бели и на средна възраст. Баща ѝ винаги черпеше мненията си от статиите в „Телеграф“, въпреки че ѝ бе отнело доста време, докато го осъзнае. Те не можеха да знаят какво мисли човек като Джаз. Нито пък тя.

Ела отново го погледна. В изражението му вече нямаше сарказъм.

— Постъпих в полицията, защото като дете гледах „Шейн“.

— Филмът?

— Филмът. Исках да бъда герой от Дивия запад. Полицията просто беше следващият вариант.

Ела кимна. Думите извикаха в съзнанието ѝ една песен от албума на „ЕЛО“, който Фейт често пускаше. Там се говореше за някой, който язди към залеза с момиче от Запада. Е, той щеше да язди с момиче от Изтока, но иначе го разбираше.

Джаз отвори вратата и тръгна надолу по стълбите. Ела го последва, понеже чувстваше, че ще е доста неучтиво от нейна страна да не го изпрати. Стигнаха входната врата.

— Ако дойда утре в осем и половина, ще мога ли да си свърша работата, преди да си тръгнала за курса?

— Виж, по-добре си извади ключове. Глупаво е да не можеш да влезеш, когато се наложи. — Тя отиде до кухнята, извади един от резервните комплекти, които беше скрила в чекмеджето, и му го подаде. — Ако ще ви съдействаме, да го правим както трябва.

Той пое връзката ключове и ги стисна.

— Благодаря ти, Ела. Това ще направи живота ми далеч по-лесен.

— Няма нищо.

Тя го изпрати, помахна бодро и затвори вратата, преди да е стигнал до колата си. После хукна нагоре по стълбите и влетя в спалнята си. През стъклата струеше жълтата светлина на вечерното слънце. Крехката камера стоеше върху столчето си и гледаше под ъгъл през прозореца, иначе нямаше никакви други признаци, че е бил там. Ела се хвърли на леглото, изпружи небрежно крака върху завивките и впери поглед в тавана. Прекара още веднъж разговора през главата си. Защо бе изпитала нуждата да му наговори толкова неща? Нима го бе грижа за нейните мотиви или за това какво мисли баща ѝ? Какво, за бога, ѝ ставаше?

Тя затвори очи. Това не бе нищо друго, освен моментно умопомрачение, предизвикано от шока, че го завари в спалнята си. А и денят от самото начало си беше странен. Последното нещо, за което искаше да мисли сега, бяха мъжете. Особено женените. Или стодените — чиито годеници в момента гостуваха в Мадрас, но иначе живееха в Лутън. И които смятаха да следят наркопласъори от нейния прозорец. Това отклони мислите ѝ в непредвидена посока. Колко хубаво щеше да бъде, ако животът ѝ бе малко по-прост.

Ако Мат не бе толкова привлекателен, опростяването на живота можеше да се постигне само с едно усилие на волята. Ела го гледаше тъжно от стола и въртеше писалката между пръстите си. Защо трябваше да бъде от мъжете, които изглеждат така, сякаш дънките са изобретени специално за тях? Имаше перфектно дупе и силни бедра, които този род панталони само подчертаваха. А сега Ела знаеше, че е не по-малко привлекателен, когато дънките му лежат на пода в

спалнята ѝ. Изглеждаше толкова разсеян, че изтри с ръкава на пуловера си напречния разрез на растението, което беше скицирал върху черната дъска. После примигна при вида на зелените и розовите петна по вълнената тъкан, сякаш нямаше представа как са попаднали там, и погледна бодро класа.

— Е, няма значение. За това не ни е нужна черна дъска. Да поговорим за безопасността на труда. Донесъл съм едни листовки специално за вас.

— Мамка му, пак са онези скучни стари ташаци, пардон, казуси!... — запротестира Джон и се хвана с две ръце за главата.

— Да, точно тези скучни стари ташаци — отвърна Мат, порови в куфарчето си и измъкна една папка.

Пиер се наведе към Ела и захихика с ръка на устата.

— Мисля, че тук научавам повече р-хазговорен английски от всяко друго място. Харесва ми. Мамка му, какви скучни стари ташаци!

— Само не повтаряй това пред клиентите на Замъка — прошепна му в отговор тя. — Не мисля, че на Реймънд много ще му се понрави, докато сервира специалистите си.

Пиер потупа заговорнически едната си ноздра и се ухили.

— Няма да ти се струва толкова отегчително един ден, когато основеш своя фирма — посъветва Мат Джон, като извади куп листове от папката и му ги подаде да ги пусне из класа. — Ако имаш персонал, си отговорен пред закона. Всяко нещо — от мокрия под до пропуснатите инструкции за носене на подходящо предпазно облекло, ще ти докара големи неприятности.

— Нещо не се виждам със собствена фирма. Освен ако не е публичен дом — отбеляза Джон, докато подаваше листовете на Вальри. Тя ги пое с празен поглед.

— В този случай също ще трябва да спазваш правилата за безопасност на труда — отвърна Мат, върна се до бюрото, приседна на края му и остави крака си да се люлее нехайно във въздуха. — Но както и да е, това е част от курса и трябва да се уверя, че всички сте го научили.

— Добре тогава — примири се Джон, пооправи листовете на масата пред себе си, изстена жално и се приготви да ги прочете. Мат се усмихна, докато го гледаше как притихва и се задълбочава в четенето.

Ела пък наблюдаваше Мат. Листовките се предаваха от човек на човек и той продължаваше да избягва погледа ѝ. Така беше от сутринта. Изглеждаше бодър и весел, макар и малко нервен, но ако не се смятаха няколкото общи погледа към класа в навеса със саксиите и следобед, докато работеха в стаята, той като че ли не забелязваше съществуването ѝ. Преди да ѝ признае, че се чувства виновен, задето е прекарал нощта с нея, той я беше погледнал весело, дори ѝ беше намигнал. После думите бяха превърнали тревогите ѝ в реалност. Пиер ѝ подаде един лист. Тя го взе и го сложи на масата пред себе си.

Въздъхна безшумно, подпря брадичка на дланите си и се загледа в Мат, който изтупваше тебешира от ръкава си. Обикновено безгрижните му очи бяха леко намръщени. Тя загриза замислено бузата си.

Какво ставаше всъщност? Беше очаквала изблик на разкаяние, няколко думи в смисъл, че се е почувствал мерзавец след завръщането на Лорна. Но не беше предполагала, че ще е завинаги. Беше ѝ казал, че за пръв път изневерява на жена си. Наистина ли говореше сериозно? Възможно ли бе да не е само моментна реакция, след като е зърнал лицето на съпругата си, а истинска вина?

Неочаквано той вдигна глава и погледите им се срещнаха. Ела се поизправи и свали ръка от лицето си. Известно време лицата им останаха безизразни. След това тя леко му се усмихна.

Той примигна объркано и извърна очи.

— Искам да ти представя Саймън — съобщи Фейт.

Ела вдигна поглед от седемсантиметровата бразда, която беше направила в стената на дневната, докато се опитваше да забие един пирон. Миранда надникна от кухнята с цедка в ръка, вече отмятайки игриво коси. Саймън бе мъжко име, така че го правеше за всеки случай. Двете зяпнаха учудено, когато Фейт посочи навитото на руло одеяло, което държеше под мишница. От него се показваше влажно черно носле.

— Саймън? — попита немощно Ела.

Фейт отгърна одеялото и оттам надзърнаха две кръгли кафяви очи. Чу се ниско, гърлено скимтене.

— Не беше лесно да го донеса до дома, затова реших да го увия в одеяло. Все пак вали.

Ела се отдръпна от прозореца. Завесите, които трябваше да се закачат лесно, можеха да почакаат. Дупката в стената също не бе толкова важна. Под мишницата на Фейт се гърчеше някакво влажно, скимтящо същество.

— Фейт, това ли е нещото, което казах, че можеш да донесеш?

— Саймън не е нещо, нали така, миличък? — Фейт допря нос до влажната черна бучка и го потърка в нея. — Ти си една малка заблудена душица и ние много ще те обичаме, нали?

Саймън изскимтя в отговор. Ела усети как стомахът ѝ се свива, но се опита да го потисне.

— Куче е, нали? — запита без нужда тя.

Фейт вдигна поглед и примижа през опръсканите си от дъжда очила.

— Очевидно не е костенурка. Поне това би трябвало да си разбрала.

Ела прехапа устни. Сарказмът на Фейт като че ли с всеки изминал ден се усъвършенстваше. Тя се примъкна до влажното носле и погледна в стреснатите очи на животинчето.

— Хей, здрасти — каза му меко. След това вдигна очи и погледна намръщено Фейт. — Фейт, това е малко куче, а не голямо. Ще подскача навсякъде из къщата и ще пикае къде ли не. Не можем да се справим с него. Хубаво е, но ще трябва да кажа „не“. Съжалявам.

Фейт наведе глава, погледна Саймън и вдигна очи към Ела в няма молба.

— Добре — прошепна. — Сама го обясни на Саймън. Но го направи внимателно. Виждаш ли, крачето му е счупено, защото последният му стопанин се е отегчил от него още щом е престанал да бъде кутре и го е изхвърлил от прозореца на спалнята си. Не искам да си мисли, че никой не го иска.

— Мили господи! — възкликна Миранда и опря примирено глава на касата на вратата.

— О, Фейт! — изстена Ела. — Защо трябваше да ми го казваш?

— Защото е истина — отвърна неумолимо Фейт. — Но може да се счита и за предимство. Не може да скача навсякъде, защото едното му краче е с шина, и няма да прави толкова бели, колкото кучетата на

неговата възраст, понеже куца здравата. Би могло да се каже, че сме направили добра сделка. Особено — прибави ниско тя — като се има предвид, че е безплатен. Той е мелез, а никой не иска мелези.

— О, моля те! — рече Миранда и отпусна уморено ръката с цедката.

— Господи, Фейт, би трябвало да се занимаваш с благотворителност. Можеш спокойно да ми измъкнеш всичките спестявания — изпуфтя Ела и посегна колебливо към черното носле. Изпод него се показва един бледорозов език, който я близна по пръста.

Май не си бе представяла нещата по този начин. Усети как козината на кучето настръхва под пръстите ѝ. Саймън я захапа игриво. Една рошава лапа се протегна от одеялото и я потупа по ръката. Ела се вгледа в очите му. Веждите му като че ли се повдигнаха умолително. Тя замърда ръка и кученцето я захапа здраво, но нежно.

— И така — рече Фейт. — Утре ще го отнеса в кучешкия приют. Ще бъде малко самотен в някоя от онези телени клетки, но обикновено ги държат само няколко месеца, преди да ги приспят.

— Ще го задържим! — викна Ела.

— Само при едно условие — намеси се Миранда, като се отдръпна от вратата. — Ще спи в моето легло.

— Не, всичко е наред — настоя Ела. Може да спи при мен. Аз казах на Фейт, че може да донесе животно у дома, така че ми се полага.

— Не, Ела — рече Миранда и устните ѝ потрепнаха. Сетне се приближи до Саймън, посегна с пръст и го погали по нослето. Той изръмжа доволно. — Виждаш ли? Аз му харесвам най-много. Може да спи при мен. Няма проблеми.

— В моята спалня ще му бъде по-спокойно — каза Ела, като я погледна многозначително.

Миранда повдигна вежди в отговор.

— Не и ако се съди по изминалата седмица, захарче. А и не можем да оставим тази впечатлителна душичка да слуша непрестанно „ЕЛО“, така че стаята на Фейт отпада. Трябва да е при мен. — Тя посочи Ела с цедката, когато последната понечи да възрази. — И без възражения. Точка.

— Ей, вие двете! — възкликна Фейт и поклати глава. — Такива сте егоистки. Крачето му е счупено. Как изобщо смятате, че ще се качва по стълбите?

Тя разви одеялото и внимателно постави Саймън върху килима. Още щом го зърна, сърцето на Ела се сви от жалост. Едната от предните му лапи беше стегнато превързана. Той закуцука към нея, като размаха опашката си дружелюбно. Ела клекна и му позволи да стъпи с предните си лапи на скута ѝ. За кучето животът просто продължаваше и макар че шината му пречеше, се радваше на момента. Не можеше да не му се възхити. Тя го погали по главата, после импулсивно се наведе и го целуна. Саймън изскимтя доволно и закуцука да изучи Миранда, която също клекна, въпреки фините си чорапогащи.

Ела вдигна поглед към Фейт, която все още стоеше с шлифера и влажното одеяло в ръце, и изпита желание да я прегърне.

— Леле, той пикае на килима! — съобщи Миранда. — Имам чувството, че го прави с изследователска цел.

— Леглото му ще е тук, долу — каза Фейт и си побутна очилата. — И още от самото начало трябва да му покажем правилата. Ще го разхождам сутрин и вечер, за да свикне, че тогава се ходи по нужда. А в обедната почивка мога да наминавам, за да го наглеждам.

Ела кимна. В тази област бе пълен лаик. Каквито и други знания да имаха двете с Миранда, когато станеше дума за животни, Фейт беше експерт.

— И много добре ще направите, ако не се размеквате, когато започне да скимти. Не му позволявайте да се качва горе. Тук можем да го глезим колкото си искаме, но ако го обучим, ще свикне да стои на долния етаж. — Ела и Миранда казаха едновременно „ooo!“ в знак на протест, но Фейт поклати глава. — Имайте ми доверие. Така е най-добре. И... — Тя надникна над рамото на Ела. Ела примигна глупаво.

— Какво има?

— Стената. Какво си направила с нея?

Ела погледна към кратера, който беше оставила след, опитите си с пирона и чука.

— Исках да поставя връвчици. За завесите. Да можем да ги окачваме. — Усети как гласът ѝ отслабва под аналитичния поглед на Фейт. — И да изглеждат хубаво.

— Това е твърда стена. Трябват ти бормашина и дюбел или пък подходящ гвоздей.

Ела кимна все още без да става от пода. Подходящ гвоздей. Подходяща бормашина. Подходящо легло за Саймън. Фейт знаеше кои са подходящите неща за всяка ситуация. Жалко, че не можеше да ѝ даде съвет за подходящия мъж.

— Фейт, ще се ожениш ли за мен?

— Не ставай глупава. — Фейт бръкна в огромната си чанта и извади консерва кучешка храна. — Сега ще нахраня Саймън, а вие двете можете да му направите легло. Става ли?

— Става — отвърнаха Миранда и Ела и погледнаха с копнеж към порасналото кутре, което се претърколи в скута на Миранда и размаха крака във въздуха.

— Мъже! — зацъка с език Фейт, докато минаваше покрай Миранда на път за кухнята.

Телефонът звънна. Ела го погледна с неприязън, но след това ѝ дойде наум, че може да е Мат. Миранда беше заета да гали Саймън по коремчето.

— Аз ще вдигна.

Тя пропълзя до телефона, а Саймън се претърколи възторжено от скута на Миранда и неволно направи циганско колело. Ела прихна в слушалката.

— Миранда? — попита един мъжки глас с хубав американски акцент.

— А-а...

Саймън се хвърли развълнувано към лицето на Ела и я ухапа по носа. Тя прихна, докато се претърколваше назад.

— Тук е Ланс. В неподходящ момент ли се обаждам?

Изведнъж Ела осъзна, че е легнала точно върху направената от Саймън локвичка, и погледна към Миранда, която се мъчеше да примами кучето обратно в скута си. Ланс? Бившият съпруг на Миранда? Колко американци на име Ланс имаше по света? Не можеше да не е същият.

— Тук е — рече тя и протегна слушалката към Миранда, като я закри с ръка.

— О, благодаря — прошепна Миранда, пое слушалката и се покашля. Сетне стана и ѝ обърна гръб. Саймън полетя от скута ѝ и се стовари тежко върху гърдите на Ела.

— Хайде, приятелче — рече Ела и го вдигна на ръце. — Да вървим в кухнята. Време е за вечеря.

После излезе от дневната и затвори тихичко вратата след себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Беше тих следобед и Фейт тъкмо уточняваше час за преглед по телефона, когато Джайлс влезе в рецепцията и се огледа вяло. Твърдият целофан около букета с рози под мишницата му прошумоля. Тя вдигна очи към него, забеляза цветята и бързо сведе поглед към тетрадката с часовете.

Бяха изминали няколко седмици от пристигането на Саймън в тяхната къща и дотук всичко вървеше много добре. И на работата нещата се развиваха отлично, ако не се смяташе това, в което Майкъл я насади тази сутрин.

Обикновено харесваше следобедите. Редовно работеше със Сюзън в операционната в мазето и Сюзън винаги си правеше труда да ѝ обяснява какво прави. На никой от ветеринарите нямаше да му струва кой знае какви усилия да разяснява процедурите в хода на работата, но само Сюзън си правеше труда. По-възрастните, макар и учтиви, изглежда, бяха приели, че ветеринарните сестри се интересуват предимно от това да почистят и да излязат, вместо да наблюдават отблизо операциите, и обсъждаха подробностите само помежду си. Сюзън и Фейт работеха фантастично в екип и Фейт започваше да добива достатъчно увереност, за да изразява наблюденията си на глас. Неведнъж Сюзън я бе поглеждала изненадано над зелената си маска. Този поглед радваше Фейт повече от всичко друго. Сюзън уважаваше нейната интелигентност.

Но сега беше решено, че ще работи главно с Джайлс. Майкъл, старшият съдружник в практиката, го бе предложил рано сутринта на съвещанието, а Фейт твърде много му се възхищаваше, за да издаде разочарованието си. Освен това я беше погледнал весело, сякаш тя бе готова да направи челна стойка, само и само да стане малката помагачка на Джайлс. Предложението донякъде я ласкаеше. Майкъл намекуваше, че като асистентка с най-дълга служба само тя може да помогне на Джайлс да се ориентира в обстановката. Така че долната ѝ устна се нацупи само за момент, докато кимаше в знак на съгласие.

Единствено Сюзън забеляза изражението ѝ и по-късно спря на рецепцията, за да ѝ стисне ръката и да я успокои шепнешком, преди да тръгне на адрес.

Фейт нарочно се забави на телефона, разпитвайки за подробности, а Джайлс се спря и започна да оглежда с жив интерес таблото за обяви. След малко обърнатият му гръб започна да ѝ опъва нервите. Бяха сами в приемната, само тихо джафкане и скимтене долиташе от коридора, където животните чакаха за операция или се възстановяваха. Фейт закри слушалката с ръка и изгледа свирепо кичурите руса коса, които закриваха яката му.

— Тя излезе.

Джайлс се обърна и примигна с лъчезарните си кафяви очи.

— Моля?

— Сюзън. — Тя кимна към цветята. — Отиде на адрес.

Сетне продължи да говори по телефона, за да се увери, че записаният за вечерта преглед ще бъде в подходящ момент и на Одисей ще се даде хапче против вътрешни паразити. Джайлс продължаваше да я гледа. Тя отново се зае с документацията, събра няколкото разпръснати по бюрото ѝ формуляри и ги отнесе до шкафа с папки. Дръпна рязко едно чекмедже, но то излезе с трясък и я удари в корема.

— Всъщност се питах дали двамата с теб не можем да си поговорим.

Тя замръзна, остави формулярите върху шкафа и започна да рови из картоните.

— За какво?

— Ами като начало ти донесох тези цветя.

Фейт се обърна бавно. Джайлс беше протегнал букета към нея и се усмихваше.

— Защо?

— Струва ми се, че те обидих. Не съм сигурен как, но не започнахме особено добре, нали?

Фейт се поколеба с ръка на хълбока. Изведнъж разбра, че не знае какво да прави с другата. Реши да се почеше с нея по главата и понеже той все още ѝ протягаше цветята, а не се усещаше способна да помръдне, започна да мачка меката част на ухото си.

— Няма нужда от цветя — чу се да казва троснато.

Усети как лицето ѝ пламва. Какво се правеше, когато някой ти подарява цветя? Нямахте идея, но винаги си беше представяла, че ако някога ѝ се случи, ще бъде много романтично. Това обаче не беше романтика, а опит да бъде залъгана да му съдейства. Подкупваше я да забрави безсолните шеги, които подхвърляше на другите сестри, а те избухваха в кръшен смях и тръскаха коси. Ако беше предложил рози на Джанет или Деби, те щяха да се изкикотят и да се изправят, за да може да огледа по-добре формите им. Фейт нарочно прегърби рамене.

— Защо все пак не ги вземеш? — предложи той, като ѝ помахаше с букета. — Няма на кого другого да ги дам, нали?

После ѝ се ухили пленително и това засили решителността ѝ.

— Какво ще кажеш за госпожа Кан? Можеш да ѝ ги дадеш като компенсация, задето не успя да спасиш колито ѝ. Ще дойде в пет и половина.

Чу го как си поема рязко дъх.

— Никой не би заложил и пени, че това куче ще изкара операцията. За бога, Фейт, туморът беше като топка за тенис! Жената е трябвало да го доведе много по-рано, когато може би е бил колкото топка за крикет. — Той поклати глава. — Не бях виновен. Поговорих и с Майкъл за това. Случват се такива неща. Знаеш го.

— Ти претупа операцията — каза Фейт и сама се изненада от думите си. Наглото ѝ държане към по-висшестоящ я тревожеше, но просто не можеше да спре. — Съюзът щеше да отдели повече време за нея.

Той отпусна ръката с розите.

— И какво щях да постигна, ако бях позакърпил горкото животно и след няколко седмици ми дойде с отказал черен дроб? То беше старо. Умираще.

— Аз щях да дам на госпожа Кан време да се сбoguва с него. А сега тя трябва да дойде и да прибере едно мъртво куче.

Джайлс отново примигна, а тя побърза да се обърне към шкафа, прелисти формулярите с треперещи ръце и започна да ги пъха слепешката в чекмеджето.

— Така е по-хуманно, Фейт — каза той, като понижи глас. — Ако имаше избор, госпожа Кан щеше да си го отнесе у тях и да го остави да угасне там. Кучето щеше да страда. Това би било егоистично.

— Искам да ти кажа само — почти извика Фейт, все още с гръб към него, — че госпожа Кан никога нямаше да направи такова нещо. Преди две години, когато Харви трябваше да бъде приспан, тя влезе с него за инжекцията. Каза, че ако нещо се случи с другите, иска да бъде с тях.

Джайлс въздъхна тежко.

— Откъде можех да знам това? — Фейт не отговори. — Но във всеки случай животното страдаше. Беше по-хуманно да го оставим да си отиде, докато е упоено. Сигурен съм, че тя ще разбере това.

Фейт затръшна чекмеджето, отиде до бюрото си и се стовари на стола. Най-много я дразнеше това, че Джайлс вероятно бе прав. Просто я ядосваше наглостта, с която той правеше предположения. Тази вечер Фейт не беше на смяна и се притесняваше как ще съобщят лошата вест на госпожа Кан. Знаеше колко са важни подобни моменти. Ако персоналът се отнесе към това като към поредния случай за деня, небрежното отношение щеше да измъчва стопанката на кучето до края на живота ѝ.

— Не съм претупал операцията, Фейт. — Джайлс се облегна на тезгяха и остави розите. Вчера следобед бяхме адски заети, но това нямаше никакво значение за колито.

— Добре — отвърна Фейт, отвори книгата за повиквания и взе пачка квитанции за проверяване.

— Фейт? Дватамата с теб ще трябва да работим заедно. Моля те, престани да роптаеш срещу присъствието ми.

Бузите ѝ пламнаха.

— Добре — отвърна безгрижно тя, сякаш умът ѝ бе зает с нещо далеч по-важно.

— Сюзън каза, че си адски схватлива. Освен това ми каза, че си най-добрата сестра, с която някога е работила.

Фейт усети тръпка под лъжичката.

— Сюзън обръща прекалено внимание на всичко — отговори немилостиво тя и сложи примирено ръце на бюрото. Нервите ѝ се разхлопаха като кравешки хлопатар. Да можеше да си вземе цветята и да се разкара!

— Затова лично помолих Майкъл поне в началото да работя с теб. И той, и Сюзън смятат, че така ще е най-добре. Надявам се да науча как се работи тук. И много бих се радвал, ако ми помогнеш.

Тя вдигна поглед и като бутна рязко очилата си нагоре, излъга:

— Нямам нищо против.

— И така... — Той улови погледа ѝ. — Моля те да ми дадеш шанс. — Сетне бутна розите напред, опря лакти на бюрото и се наведе към нея.

Фейт загриза долната си устна. Всеки момент телефонът щеше да звънне и да я спаси от това неловко положение.

— Обещавам, че няма да се шегувам неуместно — добави той.

Неочаквано в приемната връхлетя Деби. Подсвиркваше си. Фейт беше сигурна, че е започнала да си подсвирква, след като е видяла Джайлс. Обикновено не го правеше, така че не я биваше особено.

— Опа, здрасти! — рече безгрижно тя, размахвайки русата си конска опашка като камшик. — Ооо, рози! Колко романтично! Значи са за мен?

Сетне се засмя дрезгаво и шляпна силно Джайлс по гърба. Той политна напред, но успя да възстанови равновесието си и се усмихна принудено.

Фейт присви устни зад гърба ѝ. Изведнъж зърна гримасата на Джайлс и стисна зъби, за да не се разсмее. Досега смяташе, че той намира сляпото обожание на жените около него за твърде ласкателно. Предполагаше, че егото му е поне с размерите на Уганда. Но очевидно това му беше неприятно.

— Ей сега ще си хвърля палтото и се връщам. Заета ли си, Фейт? Някакви произшествия?

— Нищо особено — смотолеви Фейт.

Обикновено не се случваше Деби да я засипва с безсмислени реторични въпроси. Или поне проявяваше приличието да не ги извиква на толкова висок глас, че да ехтят из цялата служба. Явно полагаше всички усилия да впечатли Джайлс. Изглеждаше направо жалка. Защо толкова много жени бяха лишени от елементарно достойнство? Например Миранда, която се лигавеше с Оливър и Майк. Те бяха с десет години по-млади от нея. Би трябвало да разбира, че я смятат за лесно завоевание, а после ще се пошегуват с нея в тайфата и ще я забравят. Фейт никога не се бе държала така. И нямаше да се държи, дори да останеше сама до края на живота си. Беше положила тази клетва още преди години и си я повтаряше всеки път, когато видеше някоя жена да си загубва ума и да говори глупости.

Когато Деби изчезна, Джайлс повдигна вежди и отвори уста да каже нещо.

— Върнах се! — викна Деби, останала без дъх. — Скапано време! Така ли беше и миналата година? Слънце, слънце, а след това море от дъжд. Не мога да си спомня. Е, все пак тогава бях доста заета. Нали така, Фейт?

— Нима? — отвърна Фейт и отново взе да се занимава с бележките. Не възнамеряваше да участва в този фарс, чието единствено предназначение бе да впечатли Джайлс. Деби говореше за един мъж, с когото се бе запознала в Ибиса в края на миналото лято. Беше живяла с него няколко месеца, преди да се върне в Англия. Толкова подробно им беше разправяла за интимните си преживявания с него, че сигурно можеше да напише приложение към „Кама Сутра“.

— Е, аз трябва да се връщам долу — рече Джайлс, като си погледна часовника. — Ще се видим там, Фейт. Първо имаме една интересна фрактура. Десет минути?

— Чудесно.

Той се усмихна учтиво на Деби и тръгна. Деби подскочи игриво, за да му направи път, но се блъсна в един пластмасов стол и едва не се сгромоляса. Сетне изгледа Фейт със завист.

— Днес ще правиш операции с Джайлс?

— Да.

Без да ѝ обръща повече внимание, Фейт прокара писалката си по списъка с повиквания, записа необходимите сведения и затвори книгата. Деби все още я зяпаше.

— Виж я ти нея! Как успя да си го издействаш?

— Не съм си го издействала. Майкъл ме помоли.

— Фиуу! Бих дала всичко да ме затворят в една операционна с него.

— Ами заповядай. Аз и без това искам да работя със Сюзън. Но ще трябва да го уговорим с Майкъл.

— Не ставай глупава! — възкликна Деби и махна с ръка. — В никакъв случай не бих го попитала. Джайлс ще разбере и ще се ядоса.

Фейт повдигна едната си вежда.

— Леле, той си забрави розите! — Деби се хвърли към тях и ги грабна. — За кого мислиш, че са? Бас държа, че за Сюзън. Виж, има и плик. Дали няма да е нахално от моя страна, ако погледна вътре? —

После, без да дочака отговор, извади картичката от малкия плик и прочете на глас: — „На Фейт, с обич. Джайлс“. — Тя изпусна розите върху тезгяха и устата ѝ зяпна. — Какво?

— Ще ги взема, ако нямаш нищо против, благодаря — рече Фейт. Приключила с работата си на бюрото, тя стана, взе розите и тръгна да излиза. Телефонът иззвъня пронизително.

— Но, Фейт! — извика Деби след нея. — Какво стана? Как го направи? Какво каза?

— Телефонът — рече Фейт, посочи го с брадичката си и напусна приемната.

Заподскача надолу по стълбите, като се спря само колкото да вдъхне уханието на цветята. Обзе я радост, сякаш някаква фея беше махнала с ръка над главата ѝ. На устните ѝ пропълзя усмивка. Деби? Деби, която забърсваше най-малко по двама във всеки нощен клуб? Нима ревнуваше? Определено не. Усмивката ѝ стана още по-широка. Може би работата с Джайлс все пак щеше да се окаже забавна.

Когато се върна у дома, Ела намери бележка на масата в кухнята. Погали Саймън, който рипна нагоре, побутна я с нос по бедрото и се приземи със забележително равновесие на трите си здрави крака. После захапа ръката ѝ и започна да се бори с нея.

— Здравей, миличък!

Ела коленичи, като държеше бележката така, че да може да я прочете. Саймън започна да я ближе по лицето. Тя се извърна, смеейки се.

— Ей сега ще те изведе на разходка. Само да прочита това.

Носеше подписа на Джаз. Беше изненадана, че е оставил бележка. Това не доказваше ли с каква цел е дошъл тук? Ами ако някой влезеше с взлом през деня и я намереше? Джаз беше пристигнал тази сутрин точно когато излизаха. Идваше вече за четвърти път. Едва успяха да си махнат, докато се разминаваха на вратата, и той бързо влезе в къщата.

Освен че си подхвърляха по някоя дума пътьом, Ела успя да си поговори по-дълго с него преди няколко дни, когато се върна по-рано. Тогава му направи кафе и прекараха заедно почти час, преди Миранда да се прибере от работа. Най-много я удивляваше спокойното му

отношение към всичко. И колко лесно ѝ бе да разговаря с него, когато не му се зъбеше. Дори усети раздразнение, когато Миранда реши да дойде при тях на канапето. В този момент обаче Джаз реши, че трябва да си тръгва, и това беше краят. Така и не успя да научи много за него. Каза му това-онова за семейството си и той подхвърли няколко забележки по този въпрос, но главно общи приказки. Ела остана с чувството, че просто е провел с нея един учтив разговор, за да я успокои, но въпреки това ѝ беше интересно.

Тази вечер, когато се прибра, не очакваше, че той ще е в къщата, но се почувства някак потисната, когато намери само бележка. Сякаш бе млекарката. Въпреки това прочете написаното.

Изобщо не ставаше дума за работата му. В бележката пишеше: „Твоето куче страшно хареса вратовръзката ми. Трябва да го наречеш Челюсти“.

Ела се усмихна. Предполагаше, че за такива като него кучетата са професионален риск, особено младите, които имат склонност да дъвчат всичко, което им попадне. Но очевидно двамата се разбираха чудесно. Тя пхна бележката в задния джоб на дънките си, грабна Саймън на ръце и потърка лице в главата му.

— Време е за папкане. Освен това имам изненада за теб!

Саймън я погледна въпросително, като вирна едното си ухо, и тя се улови, че няколко пъти повтаря с глупав глас: „Да, наистина!“.

Извади кучешката храна от чантата си и я изсипа в една паница. Когато я постави на пода, той едва не направи челна стойка в нея. Шумното му мляскане не преставаше да я удивлява. Трябваше да си поговорят за обноските по време на хранене. Тя седна на линолеума и го загледа със задоволство. Предполагаше, че в страната има десетки двадесет и девет годишни жени, които правят същото — но не с бебета. Все пак Саймън бе по-забавен. Ако имаше бебе, никой нямаше да ѝ остави бележка с думите: „Трябва да го кръстиш Челюсти“. Макар че бебетата не ядяха толкова шумно. Поне така предполагаше, защото никога не си бе имала работа с тях. В този момент Миранда влетя през кухненската врата и прекъсна мислите ѝ.

— Върнах се, миличък! — измърка тя на кучето. — О! — каза равнодушно, когато зърна Ела. — Мислех, че съм се прибрала първа.

— Шшшт! — изшътка Ела и сложи пръст на устните си. — Той яде.

— Че това се чува още от улицата.

— Страхотен е, нали? — рече Ела, като гледаше с умиление Саймън. Той вече беше разпръснал храна далеч отвъд границите на разтворените под паницата вътрешни страници на съботния „Гардиън“. Дори беше успял да метне едно парченце на вратата на бюфета и Ела го гледаше като хипнотизирана как се плъзга надолу по лакираната повърхност.

— Донесох му разни неща — рече Миранда, като се промъкна в кухнята и взе да рови в пазарската си чанта.

— О, така ли? Аз също. — Ела стана и бръкна в своята чанта. — Играчка с връвчица.

— Взех му едно от тези — възкликна Миранда и извади своята играчка.

— Три писукащи топки. — Ела ги извади от чантата и ги пусна върху шкафчето.

— О, аз имам само една писукаща топка. Но взех звънящ плъх.

— А какво ще кажеш за имитация на обувка? — попита Ела и я размаха. — Казаха, че била полезна за зъбите. Ще му хареса повече от плъха.

— Ами... — Миранда бръкна още по-дълбоко в чантата си. — Ами това? — Тя извади гумен кокал и го размаха.

— Не е много оригинално — сбърчи нос Ела.

Миранда изсумтя ядно.

— Не е нужно да бъде оригинално. Това не ти е изкуство, а играчка за куче.

— Добре, но аз пък му взех каишка, по-хубава от онази, която Фейт сви от ветеринарната служба. Виж!

Тя размаха каишката пред Миранда. Саймън веднага изостави лъскавата купичка, хвърли се към коленете ѝ, седна, отвори уста и започна да вие.

— Дявол да го вземе! — възкликна тя, като го гледаше със страхопочитание. — Какъв шум за такова малко куче! Сега Дорис със сигурност ще ритне камбаната. Ще ни помисли за върколаци.

— Това май е знак, че иска да излезе на разходка. — Миранда погледна дали в чайника има вода, пусна котлона и сподави една прозявка. — Нямах нищо против да го направиш, нали? Аз съм скапана. Трябва да полегна на дивана и да се обадя на няколко места.

— Добре.

При споменаването на телефона Ела вдигна поглед. Доста беше размишлявала върху странното обаждане на бившия съпруг на Миранда. И това не бе единственото мистериозно събитие напоследък. Любовният ѝ живот явно бе далеч по-интересен, отколкото Ела предполагаше. Умираще да я попита защо се е обадил Ланс, но не искаше да изглежда, сякаш любопитства. Всъщност действително любопитстваше, но просто не искаше да изглежда така.

— Имам нужда да полегна — рече Миранда и тръгна към дневната.

Ела се съсредоточи върху слагането на каишката на Саймън, докато той си преследваше опашката, потрепвайки с шината върху линолеума. Точно тогава се чу вик.

— Добре ли си, Миранда?

Миранда се изкикоти, после млъкна. Ела се изправи и надникна в дневната.

— Какво...

Докато оглеждаше дневната, устата ѝ зина от изумление. Корнизът беше увиснал по диагонал на прозореца. Една от завесите беше фестонирана със спретната редица дупки от кучешки зъби. Любимата ѝ възглавничка лежеше разкъсана на малки парчета. Килимчето бе събрано на купчинка, а „Рейдио Таймс“ приличаше на оригами. Нейният фикус изглеждаше така, сякаш някой се е пробвал да го полее с маркуч, но вместо него е улучил стената. Очевидно бяха пострадали и кабелите на стереоуредбата.

— Опала! — пророни Миранда и задъвка бузата, за да не прихне.

Ела се спусна към кабелите. Саймън закуцука тромаво след нея и ухапа единия, сякаш за да покаже, че той е направил това.

— Не, глупав помияр такъв! — викна уплашено Ела и му издърпа кабела от устата. — Африканска прическа ли искаш да си направиш?

— Не е включен в контакта — отбеляза Миранда, като вдигна щепсела от земята. — За щастие. Иначе щяхме да си имаме истински хотдог. А може би вследствие на електрошока щеше да излети през прозореца. Това определено щеше да изненада Дорис, докато си простира прането.

— Не е смешно, Миранда!

Ела усети как се зачервява от гняв. Беше купила завесите още при нанасянето си и се чувстваше особено горда, че е успяла сама да постави корнизата. Беше доста сложно и тя така и не потърси мъж, който да го направи. Сетне си помисли за Фейт и покри лицето си с длани.

— Тази проклета, проклета жена!

— Дорис ли? Тя всъщност е добре. У тях е тихо, но тя обикновено няма гости за вечеря.

— Фейт! — кресна Ела и се отпусна на пода с разперени крака, облегната назад върху лактите си. Усети нещо кораво под гърба си, бръкна отдолу и го вдигна. Беше кутийката за диска на Арета Франклин, спукана отпред и изподъвкана по краищата. — О, не!

Тя се строполи отчаяно на земята и впери поглед в тавана. Шикозният абажур, който лично беше инсталирала, избра точно този момент, за да се откачи и да падне. Приземи се точно върху главата ѝ.

— Мамка му! — изруга съкрушено тя.

Миранда направи тъжна физиономия.

— Едва-що си се отгървала от пластирите по лицето. Не ти трябва сега да носиш абажури. Хората ще те помислят за странна.

Чу се затръшването на входната врата и Саймън изпадна в поредния си пристъп на истерична радост.

— Освен това, каквито и усилия да полагаме, винаги ще си обича най-много нея — отбеляза мрачно Миранда.

— Все пак се е грижила за него във ветеринарната служба. Предполагам, че го прави просто от учтивост.

— Погледни нещата по този начин — рече Миранда и я изгледа с любопитство. Ела още не беше успяла да махне абажура от главата си. — Сега, когато си има толкова играчки, може би ще остави на мира кабелите.

— А също и меката мебел? Дискосвете? Вестниците с програмата за телевизията? Или красивите ми нови завеси? — Ела я изгледа яростно. — Само дето не сме му купили нито едно от тези неща. Купихме му един гумен кокал. Трябваше да му вземем направо гумени завеси. Вече е очевидно.

В кухнята се чуха тежките стъпки на Фейт. Тя отвори широко междинната врата и се появи, притиснала към гърдите си най-големия букет червени рози, който Ела бе виждала, откакто един от бившите ѝ

приятели бе цъфнал на вратата ѝ, за да ѝ каже, че с жена му смятат да се сдобрят и заминават на втори меден месец.

— Фейт! — започна първа Миранда. — Това куче, колкото и да е сладко, е истинска беля. Виж какво е направило с красивите вещи на Ела! Можеше поне да донесеш животно, което е обучено да живее в къща. Но пет пари не даваш, нали така?

— Кой го е пуснал тук? — попита смръщено Фейт, когато зърна баталната сцена. — На обяд си дойдох и го разходих, а след това го оставих в кухнята, както обикновено. Казах ви, че не бива да му позволяваме да се скита из цялата къща, докато не порасне още малко.

— Е, очевидно си оставила вратата към дневната отворена — настоя Миранда.

— Не — поклати глава Фейт. — Не бих направила такова нещо. Ела все още бе твърде заета да зяпа розите, за да се разсърди.

— Откъде ги взе?

— А, тези ли? — изсумтя Фейт, като изгледа равнодушно цветята. — Джайлс ми ги подари.

Ела седна внезапно и махна абажура от главата си. Миранда само зяпна с уста.

— Джайлс ветеринарят? — попитаха двете едновременно.

— Аха — отвърна Фейт и сбърчи нос към тях. — Имаме ли някакви вази?

— Я чакай малко! — каза решително Миранда, приближи се до нея и измъкна букета от ръцете ѝ. Сетне огледа внимателно цветята, сякаш очакваше да са пластмасови или от онези, които ти пръскат вода в очите. — Защо?

— Да, защо? Какво стана?

Фейт дръпна розите от ръцете на Миранда, върна се в кухнята и взе да рови из шкафовете.

— Хайде, изплюй камъчето! — заповяда ѝ Ела.

— Мисля, че все пак може и да ме харесва — отвърна Фейт и по бузите ѝ запълзя руменина, докато въртеше кранчето, за да напълни вазата, която беше намерила. — И... тъъ... чудех се дали вие двете не бихте могли да направите нещо за мен.

Саймън вече джафкаше до задната врата. Беше очевидно, че иска да излезе и освободи част от натрупаната си енергия. Може би Фейт нямаше вина за опита му да разруши къщата в тяхно отсъствие. Може

би това беше нормално поведение за едно прекалено пораснало трикрако кутре. Ела вече започваше да вярва, че е така.

— Какво искаш да направим? — попита тя.

— Ами нали каза, че можете да ми дадете съвети за разни неща. Като например какво да направя с косата си. Малко ми е горещо на врата.

— Искаш да те разкрасим! — подскочи радостно Ела. Точно в този момент се чувстваше способна да направи чудеса с лицето ѝ, но реши, че ще е най-разумно да ѝ сложи само малко молив около очите.

— Нищо драстично — побърза да се застрахова Фейт. — И сигурно е глупаво от моя страна. Може изобщо да нямам нужда от такова нещо.

— О, имаш, и още как — натърти Миранда.

— Остави всичко на нас — успокои я Ела. — След като разходиш Саймън, а аз приготвя една хубава топла вечеря, двете с Миранда ще се позанимаем с теб. — Тя тръсна глава, за да прогони от съзнанието си мисълта за молива като оръжие. — Искам да кажа, ще те направим красива.

— Не искам да ставам красива, само малко по-привлекателна. — Фейт пхна розите във вазата и я подаде на Ела. — Сложи ги, където смяташ за добре.

— В спалнята ми? Не, само се шегувам.

— А аз ще изведа Саймън. Крайно време е. Можете да го направите, след като сте разбрали, че ще закъснея.

Миранда и Ела побързаха да си намерят работа в кухнята, а Фейт хвана умело каишката на Саймън, повика го до себе си и двамата тръгнаха към входната врата.

— И през ум да не ти минава да слагаш сама корниза, Ела. Нямах нужните...

— ... бургии — пропя отегчено Ела. — Знам.

— Умения — поправи я Фейт и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато държеше слушалката на подвижния душ, Миранда усети опиянението на властта. Достатъчно беше да завърти кранчето на горещата вода и Фейт щеше да изпищи от болка. Ако пък пуснеше студената, щеше да се вцепени. Ела беше приседнала на ръба на тоалетната чиния, зяпаше съчувствено и хвърляше предупредителни погледи на Миранда при всяко нагласяне на температурата на водата. Наведена над ваната, Фейт бе оставена изцяло на милостта ѝ. Миранда я беше заляла с планини от шампоан и балсам, настоявайки, че ако иска да си поддържа косата в добър вид, трябва да престане да си купува онзи прословут препарат за миене. Кацнала на ръба на ваната с цигара в ръка, тя насочи душа към врата на Фейт и остави струята да я шиба известно време.

— Значи свършихме? — попита с тъничък гласец Фейт.

— Още не — отвърна Миранда и дръпна лениво от цигарата.

— Този шампоан мирише много хубаво. Я ми повтори името му?

Миранда ѝ го каза и използва повода, за да ѝ натяква, че трябва да използва въображението си, когато ходи на пазар, вместо да купува от списъка с намалени стоки. Всичко — от печен боб до вестници. Това може би щеше да я приобщи към цивилизацията.

— Просто взимам, каквото взимаше мама. Не съм си и помислила да направя нещо различно.

— Е, можеш да се миеш с моя шампоан, докато идеш на пазар и си купиш нещо сносно.

— Но...

— Не ми противоречи — отвърна решително Миранда наведе се, поразвъртя кранчетата и накара Фейт да изписка.

Не беше сигурна на какво се дължи това нейно великодушие. Фейт беше луда, в това нямаше никакво съмнение. И крайно, крайно неприятна. Обикновено не проявяваше никакво търпение към лудите и към хората, които я дразнеха, понеже вярваше, че сами са си виновни, задето не са отстранили несъвършенствата си. Консултантът по

професионално ориентиране в училище ѝ беше казал: „Каквото и да правиш, Миранда, и през ум да не ти минава да се пробваш в учителската професия“. И тя знаеше, че е прав. Според нея всеки човек трябваше сам да се оправя в живота и след като тя се справяше с това, значи го можеше и всеки тъпанар. А ето че сега беше седнала на ръба на ваната, миеше косата на Фейт и ѝ даваше от шампоана си. Мисълта предизвика леко гадене в стомаха ѝ.

— Добре — твърдо каза тя и пусна слушалката на душа във ваната. Тя се потопа с плясък и пръсна вода в очите на Фейт. Докато последната пръхтеше и плюеше, Миранда се наведе да затвори кранчетата. — Хавлия, Ела?

— Хавлия — повтори Ела и ѝ я подаде.

Миранда уви с нея главата на Фейт.

— Можеш вече да се изправиш.

После всички отидоха в стаята на Миранда. Вътре цареше истински хаос от шишенца, лосиони, памучни тампони, дрехи, списания и няколко пълни пепелника. Именно това допаднаше на Миранда. Ако ѝ трябваше нещо и не знаеше къде е, трябваше само да се изправи на леглото и да се поогледа. А не като Ела, която подреждаше обувките си по азбучен ред на цветовете. От това направо ѝ се повдигаше. Миранда се бе наситила на реда в пансиона. Правила и наредби, предназначени да смачкат всяка индивидуалност, никакво пространство за размах и вечната необходимост да се съобразява.

У тях бе същото. Всеки път, когато си заминаваше за поредния учебен срок, майка ѝ изпразваше нейната стая от „боклуци“ и когато Миранда се върнеше, откриваше, че книжките с приказки, писмата, снимките и дори любимите стари играчки са изхвърлени и помещението се е превърнало в нещо като стая за гости. Имаше чувството, че е отседнала в хотел. Когато ходеше у приятелките си, се удивляваше от претъпканите им с вещи стаи и животните, които щъкаха из цялата къща. Точно така си представяше дома, за който бе чела от книжките, но никога не бе имала. Доби навика да държи всичко ценно в една чанта, която отнасяше със себе си в пансиона и никога не изваждаше нещата от нея, да не би да изчезнат. Така неусетно се насочи към работа, която да е свързана с постоянно пътуване. Никакво време да се установи, да нарече някое място свое.

Носеше всички свои вещи със себе си, на пристигане ги разопаковаше, а когато станеше време да тръгва, отново ги прибираще.

Затова в моменти като сегашния, когато разполагаше със собствена стая — местенце, което никой не можеше да подрежда без нейно съгласие — куфарът ѝ експлодираше, всичко оставаше на мястото, където се приземеше, и тя продължаваше да трупа нови и нови вещи по време на престоя си. Използваше пет марки парфюм за различни настроения и понякога просто пръскаше от всичките във въздуха, за да отбележи присъствието си.

— Седни тук — нареди тя на Фейт, като разчисти един стол срещу отрупаната с гримове тоалетка.

Фейт седна и се вторачи в отражението си.

— Не виждам много добре без очилата. Мога ли да си ги сложа?

— Не! — викнаха в един глас двете.

Миранда загаси фаса и огледа критично Фейт. Разбира се, това не бе само един великодушен жест. Артистичната ѝ натура бе изкушена от възможността да превърне едно безлично същество в нещо приятно. Или поне в нещо по-приятно от преди. В момента лицето на Фейт беше червено, вероятно от петнадесетминутното стоене с наведена глава, очите ѝ — кървясали, а челюстите — здраво стиснати. Не изглеждаше това да ѝ доставя особено удоволствие. А и с пухкавата розова хавлия на главата приличаше на порция розов сладолед. Но Миранда бе вдъхновена от предизвикателството.

Тя смъкна хавлиената кърпа и отдолу се показаха щръкнали мокри кичури. Миранда започна да хваща краищата им и да ги подръпва в различни посоки.

— Какво ще правиш? — попита нервно Фейт.

— Хммм. — Миранда отстъпи крачка назад, наклони замислено глава и погледна Ела, която беше придърпала един стол и седеше, кръстосала крак върху крак, изцяло вгълбена в случващото се. — Какво ще кажеш?

— Има нужда от малко цвят — рече Ела. — Мисля, че къната ще ѝ отива.

Миранда взе един дълъг гребен, прокара го през кичурите и се взря внимателно в тях.

— Не искам да си боядисвам косата. Изглежда някак курвенско — заяви Фейт.

Миранда дръпна грубо запъналия се гребен. От ученическа възраст насам се беше боядисвала в толкова много оттенъци на червеното, че вече не помнеше естествения цвят на косата си.

— Добре. Тогава ще си остане в същия смотан цвят. Какво ще кажеш за прическата, Ела?

— Нещо френско?

— Френско ли? — попита стреснато Фейт.

— Ти млъквай — заповяда ѝ Миранда и я чукна с гребена по главата. — Ние знаем кое е най-доброто. Я първо да ти огледаме лицето.

Миранда се взря изпитателно в суровината. Най-напред се облегна на масата и я огледа от разстояние, след това избута кичурите от бузите и носа ѝ. Видяното я изненада. Преди всичко лицето на Фейт съвсем не беше пълно. Винаги го бе смятала за такова, явно заради съчетанието от глупавата прическа и очилата в стил Елтън Джон. Носът ѝ беше прав, може би малко къс, а брадичката по-стегната, отколкото изглеждаше. Имаше и пълничка долна устна, която с подходящ оттенък червило можеше да изглежда доста привлекателна. Но най-хубави бяха очите ѝ. Удивително зелени, с големи ясни ириси. И с естествено тъмни, но руси в краищата клепки. С малко спирала щяха да изглеждат доста дълги. Имаха късмет, че не бяха търкани всяка вечер с памуче и тоалетно мляко. Миранда повдигна краищата на мократа ѝ коса на нивото на раменете.

— Кортни Кокс — реши накрая.

— Да — кимна Ела. — И с малък бретон, съвсем рехав.

— Значи ясно. Ножици?

— Почакайте малко! — Фейт се опита да стане, но Миранда я бутна обратно и тя тупна на стола. — Искам само да ме пооформиш. Никога не съм имала бретон. Ще ми пречи. Не е практично.

— Да си красива *не* е практично — отвърна Миранда, размаха ножиците като хусар в атака и изведнъж клъцна решително. На килима падна десетсантиметров кичур. Фейт изстена високо.

— Имай ми доверие — окуражи я Миранда и започна да щрака с ножиците, преди Фейт да е скочила от стола. — Все пак съм стюардеса.

— Предполагам, че вече можем да излезем за по едно питие — рече Миранда и си погледна часовника. — Какво ще кажете?

— Страхотна идея — отвърна Ела.

През последните два часа беше отговаряла за кафето. Сега се нуждаеше от разходка на чист въздух и едно питие преди лягане. Накрая Миранда беше попрекалила с лака за коса и главите им се замаяха от изпаренията. Но иначе прекараха чудесно вечерта. Докато Миранда работеше, Ела от време на време се сецаше за Мат. Чудеше се какво ли прави, за какво си мисли и дали точно в този момент Лорна не го гъделичка с четка за рисуване или се гушка с него пред телевизора. Представяше си очите, тялото му, потръпваше при мисълта за нова интимна среща. Таеше слаба надежда, че той ще успее да реши проблема с Лорна, за да могат да започнат на чисто като нормална двойка. От време на време Миранда прекъсваше размишленията ѝ, като излайваше „гребен!“ или „цигара!“.

Освен това се изненадваше от Фейт, която след първоначалния шок изпитваше очевидно удоволствие да се грижат за нея. Миранда пренебрегна протестите ѝ, че ще заприлича на птиче гнездо, и щрака с ножиците, докато не постигна задоволителен краен резултат. След това се зае с гримирането. На този етап Фейт вече стоеше отпусната и покорна като врабче, което знае, че най-добрият начин да се отърве от котката е да се прави на умряло.

Сега Миранда оправяше своята коса и навличаше якето си. Фейт се наведе напред в усилие да се види в огледалото.

— Наистина трябва да си сложа очилата.

— Добре де, добре — съгласи се Миранда и ѝ ги подаде. — Но само колкото да се видиш. За кръчмата ще трябва да ги свалиш. Ние ще те водим по пътя.

— Кръчма ли? — обърна се потресена Фейт. — Няма да ходя на кръчма в този вид!

Миранда цъкна нетърпеливо с език.

— Какъв е смисълът да те правим хубава, ако ще си седиш в стаята да слушаш „ЕЛО“? Там никой няма да те види, нали?

— Точно в това е въпросът — настоя Фейт. — Не искам никой да ме вижда така. Беше само на шега.

— Но, Фейт — намеси се Ела, като гледаше с топлота разхубавеното ѝ лице. Миранда наистина беше успяла да извади на

показ красотата на очите ѝ. — Изглеждаш направо зашеметяващо. Наистина. Имаш прекрасна прическа. Сега се вижда хубавата ти дълга шия. Освен това си гримирана страхотно. Не можеш просто така да развалиш всичко.

Фейт имаше вид, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи. Долната ѝ устна, очертана с „Черница“ и боядисана в „Къпинов скреж“, потрепери.

— Не искам да излизам.

Миранда въздъхна раздразнено.

— Чудесно. Както искаш. Двете с Ела ще излезем, ще се позабавляваме, ще пийнем по едно-две питиета и ще се приберем уморени и щастливи, а ти върви да се мусиш в стаята си. Идваш ли, Ела?

Очите на Фейт се наляха със сълзи. Миранда провери дали има пари в портмонето, щракна го ядосано, пъкна го в чантата и се отправи към вратата. Ела продължи да седи мълчаливо, като се мъчеше да проумее неочакваната реакция на Фейт. Опитваха се да ѝ помогнат, а и тя сама ги бе помолила за това. Вярно, ентусиазмът на Миранда бе малко прекален, но тя винаги се държеше така, а и Фейт с всички сили се стараяше да ѝ опонира. Ела дори бе останала с чувството, че на двете им доставя удоволствие да се заяждат.

— Какво те притеснява, Фейт? — попита я внимателно тя.

— Просто... не мога да изляза така. Хората ще ме видят. Хора, които познавам.

Миранда се изхили и дръпна вратата.

— Аз тръгвам. Идваш ли, Ела?

— След минутка.

— Ще се видим там — рече Миранда и изчезна. Стъпките ѝ заглъхнаха надолу по стълбите и скоро се чу затръшването на входната врата.

Ела поседя мълчаливо за момент, чудейки се какво да каже. Фейт гледеше тъжно отражението си, като от време на време подсмъркваше.

— Искаш ли да ти дам тоалетно мляко? — попита Ела.

Фейт кимна.

Десет минути по-късно лицето ѝ отново беше розово и лъскаво, само с леки следи от молив в ъгълчетата на очите. Все още изглеждаше хубава, но някак навъсена. Ела ѝ подаде гребена.

— Ето. Среши си косата както намериш за добре. Аз отивам да си сложа един пуловер и малко червило, а после ще идем заедно в „Ралото“.

— Ела?

— Да? — обърна се Ела на вратата.

— Благодаря ти за разбирането.

— Всъщност не мисля, че те разбирам. Изглеждаш много по-добре. Миранда направи чудеса с косата ти. Би могла да ѝ благодариш, когато ти се удаде възможност.

— Ще я почерпя едно питие в кръчмата.

— Мил жест от твоя страна.

Ела се втурна в стаята си, заобикаляйки отдалече крачетата на камерата, и се преоблече встрани от пролуката в завесите, която оставяше нарочно, за да се записва какво става навън през нощта. Погледна на няколко пъти камерата, докато придърпваше тесния червен пуловер върху сутиена си и закопчаваше чистите дънки „Ливайс“. Кога ли щеше да види отново Джаз? Засега това оставаше неясно. Дори не се бе сетила да попита колко време ще трае операцията. Странно, но колкото и да я смущаваше присъствието му в къщата, се чувстваше по-сигурна, когато той беше тук. Бе свикнала с апаратурата — но как ли щеше да се чувства занапред, ако седмиците минаваха една след друга, а шансовете бандата от номер единадесети да разбере за нейното участие нарастваха?

Тя прогони мисълта от ума си. Фейт се появи на вратата в широко топло яке и дънки, отново нахлузила очилата.

— Да вървим да купонясваме — рече Ела.

Този път, когато влезе във фойето на кръчмата, се поспря да огледа по-подробно акварела на Лорна. Представляваше пейзаж от ливадата до църквата, но бе доста своеобразен, с импресионистични петна в синьо и розово, които го отличаваха от обичайните репродукции на пощенските картички. Нищо чудно, че успяваше да продава толкова много картини. Ела изпита възхищение пред таланта ѝ. Мат беше казал, че тя се занимава и с преподаване, че пътува из цялата страна и дава частни уроци за любители, които могат да си позволят лукса да се учат сред хубави местности. Ела се запита за

момент каква ли е Лорна. Дали приличаше на нея? Висока, тъмнокоса и с ясно изразени черти? Или дребна и руса? Нямаше никаква представа.

— Хайде — рече Фейт, като държеше вратата на бара отворена.

Беше доста оживено за делнична вечер, но телевизорът, сложен върху просторния бар отзад, предаваше „Скай Спортс“ и осигуряваше постоянен поток от клиенти през повечето време. Застаналият зад бара Кевин се спусна към тях в момента, в който ги видя.

— Моята любима градинарка и моята любима ветеринарна сестра! — поздрави ги жизнерадостно той.

— Къде е Андреа тази вечер? — попита Ела и огледа бара, но от русата бомба нямаше и следа.

— Заряза ни заради „Кралския герб“. Казва, че бил по-близо до колежа ѝ, но според мен истината е, че моят чар ѝ идва в повечко. Затова сега съм свободен и опасен. Внимавайте с мен, момичета! — Той им намигна, изпъчи се в пълния си ръст от метър шестдесет и три и надникна над кранчетата за бира. — Водка?

— Аха. И джин с портокал за Фейт — отвърна ухилено Ела.

Кевин погледна Фейт, докато посягаше за чашите, и се сепна.

— Леле, ти си си сменила прическата! — Той се наведе, за да огледа по-добре поаленялата Фейт. — Изглеждаш страхотно.

Сетне изчезна нанякъде. Фейт измърмори нещо под нос, като си играеше с дамската си чанта.

— Гадняр такъв!

— Не, той говореше искрено — погледна я изненадано Ела.

— Предполагам, че Миранда му е казала какво е направила и той просто се закача с мен.

Ела се намръщи, но въпреки това се заозърта за Миранда. Не я виждаше на никоя от масите. Кевин се върна с питиетата им.

— Да си виждал Миранда?

— На малкия бар отзад е. Играе на стрелички.

— Какво? — едва не се задави Ела.

— С неколцина мъже. — Кевин повдигна многозначително вежди. — Един от тях беше на твоя рожден ден. Онзи, русият.

— Майк — рече Фейт, вдигна чашата си и отпи необичайно голяма глътка.

— Е, тогава ще отидем при тях — каза безгрижно Ела, сграбчи Фейт за лакътя и я поведе към задния бар. Имаше чувството, че води състезателен кон към стартовата площадка. Когато стигнаха до летящите врати, спря и се обърна към Фейт. — Какво има? Нали каза, че ще почерпиш Миранда едно питие и ще се държиш мило с нея?

— Заради Майк е. Мразя го — отвърна Фейт и стисна здраво чашата си.

— Защо? — попита Ела, но като не получи отговор, бутна вратата и изблъска Фейт пред себе си. — Виж, не е нужно да разговаряш с него. Хайде просто да се отпуснем.

Но не Майк играеше на стрелички с Миранда, а Джайлс. До него имаше един също толкова плещест и енергичен на вид мъж, приблизително на същата възраст. Това бе страхотна изненада, още повече че Съюзът не се мяркаше никъде. Ела се въодушеви. Тя побутна игриво Фейт и тръгна към тях.

— Здравейте на всички! Радвам се, че се натъкнахме на теб, Джайлс.

Облечен в тъмнозелена памучна риза и дънки, той бе страхотна гледка. И другият не изглеждаше зле. По-тъмнокос и с определено помалки шансове от Джайлс да получи договор за Холивуд, но добре сложен, с интелигентно лице. Джайлс ги поздрави ентузиазирано, усмихна се широко на Фейт и ѝ намигна.

— Страхотна прическа. Много ти отива.

Фейт измърмори някаква благодарност. Ела изпита облекчение, когато не чу приятелката си да го нарича гадняр.

— Това е Пол. Бяхме заедно в университета. Дошъл е да провери как върви настаняването ми тук.

— Значи ти също си ветеринарен лекар? — попита Ела, като му протегна ръка.

Когато го доближи, видя, че е доста по-нисък и плещест от Джайлс. Ставаше за хокеен нападател и ако се съдеше по носа му, явно се бе занимавал с това в някакъв момент от живота си. Но свободни мъже с подходяща възраст и гръдна обиколка тук не се намираха често и не биваше да се отхвърлят с лека ръка.

— Аха. Работя в селата около Хиърфорд.

— Сега ще позная. Много крави, малко пудели.

— Долу-горе така.

Той се ухили и Ела реши, че е много сладък. Същевременно осъзна, че никой, когото в първия момент е сметнала за „сладък“, не е напреднал до „фантастичен“. Но и без това сега не ѝ трябваха повече усложнения.

— Здравсти, Фейт! — рече Пол, наведе се към нея и ѝ протегна ръка. — Джайлс много ми е говорил за теб.

Очите на Фейт проблеснаха зад очилата и лицето ѝ доби тъмночервен цвят. Започна да опъва връзката на качулката си, но накрая тя се изплъзна от пръстите ѝ и я шибна по брадичката.

— Наистина ли?

— Има голям късмет, че е попаднал на теб. Такива колежки не се срещат често. — Пол пхна едната си ръка в джоба на дънките и отпи глътка бира. — Страшен късметлия.

Фейт издаде звук като задавящо се бебе.

— Е, искате ли да играем по двойки? — попита Миранда. Беше се вмъкнала неусетно между тях и сложи ръка на рамото на Джайлс. В другата държеше няколко стрелички, насочени някъде към Фейт.

— Защо не? Но първо трябва да се поупражнявам.

Ела взе стреличките от ръката на Миранда и започна да ги мята към дъската. Ужасно се притесняваше да не би да не улучи дъската пред двама страхотни мъже и всички да избухнат в ехиден смях. Годините сред колеги мъже обаче си казаха думата. Първата стреличка се заби на двадесет, втората на осемнадесет, а третата на пет.

— О-о, мога ли да ти бъда партньорка? Какво ще кажете да играем момчета срещу момичета?

— Ще имате твърде голямо предимство — рече Пол с тънка усмивчица.

— Едва ли — нацупи се глезено Миранда. — Ела може да е добра, но моята пропиляна младост мина главно по ресторанти и нощни клубове. Имам по-голям шанс да улуча кошчето за боклук, отколкото дъската. Все пак ще играем, и без отстъпки.

Тя взе стреличките от Ела и ги замята елегантно към дъската. Две от тях се забиха в рамката, а третата кацна на номер три. Ела изстена театрално.

— По-добре ще е вие двамата да играете с превръзки на очите, за да имаме някакъв шанс — рече тя, като повдигна вежди към Джайлс.

— Не — каза Пол с малко объркан вид. — Като казах предимство, имах предвид, че сте три.

Настъпи мълчание. Ела осъзна засрамено какво е направила и се обърна да намери Фейт. Миранда побърза да свали стреличките от дъската и отново се зае да ги мята.

— Какво, Фейт ли? Тя няма да иска да играе.

Ела забеляза как Джайлс се намръщи, докато отпиваше от бирата си. Неудобството ѝ нарасна. Ако сега помолеше Фейт да участва, това нямаше да скрие факта, че двете с Миранда я бяха игнорирали напълно. Беше го осъзнала, но едва след като някой друг я подсети. Чувстваше се ужасно. Тя прехапа устни и погледна към Фейт, която се беше облегла на масата за бiliarд, стискаше чашата си и си играеше с краищата на подрязаната си коса. Изглеждаше крайно сконфузена. Пол се приближи до нея и ѝ подаде три стрелички.

— Фейт, искаш ли да играеш?

Фейт се изчерви като рак и смънка нещо.

— Виж какво, ти ще играеш с Миранда, а аз ще стоя отстрани — намеси се Ела.

— О, благодаря ти! — завъртя отегчено очи Миранда. — Ако сме двете, все едно че ще играят със Саймън с четири счупени крака.

— Отдавна не съм играла... — успя да измънка Фейт.

— Ето, виждате ли! — възкликна Миранда.

— ... макар че в бараката на двора у дома имаме дъска.

— Я пробвай — рече Пол, като подаваше стреличките на Фейт с мила усмивка. — Като хвърлиш няколко пъти, ще си спомниш.

Фейт преглътна смутено, взе стреличките, сложи върха на обувката си до линията, задъвка устни, примижа и ги хвърли една след друга. Миранда примигна към дъската.

— Това случайно ли стана?

Фейт свали трите стрелички от двайсеторката, където се бяха настанили.

— Вече загреях. Ще играем ли?

Ела си намери едно столче и остана да гледа отстрани. Изпитваше облекчение, че бяха успели да се измъкнат с известно достойнство от неловкото положение. Горката Фейт. Така трудно се отпускате в компания, че понякога просто забравяха за присъствието ѝ.

С напредването на играта Миранда се почувства по-щастлива. Джайлс се държеше дружелюбно с нея, разпитваше я за живота ѝ, а тя, както винаги, отговаряше вятърничаво. На няколко пъти Ела съзря очарованото му изражение. Колкото и задължен да се чувстваше пред Фейт като колежка, чарът на Миранда бе твърде впечатляващ, за да бъде подминат без внимание. Фейт също изглеждаше успокоена и Ела се радваше да види, че Пол полага всички усилия да се държи приятелски с нея. Малко по малко тя бе престанала да му отговаря едносрично. Когато момчетата спечелиха играта и Миранда поиска незабавен реванш, Фейт дори се усмихна.

Само Ела беше забравена и не ѝ оставаше нищо друго, освен да размишлява върху своето положение — или по-точно върху липсата на такова, след като Мат се бе държал така уклончиво. И докато другите все повече се оформяха като четворка, подхвърляйки от време на време по някоя шега към нея, но оставайки съсредоточени в играта, тя си позволи един кратък миг на самосъжаление.

Какво не ѝ бе наред, та така се объркваша нещата? Като гледаше Миранда, която изваждаше една стреличка от бирата на Джайлс и му се смееше извинително, и Фейт, която мятеше опитно, усети познатото чувство за малоценност. Миранда бе твърде хубава и забавна и мъжете пет пари не даваха, че не е добра в това или онова, макар че всъщност умееше доста неща. А Фейт — е, оказваше се, че тя е добра направо във всичко, въпреки манията си по шоколадовите десерти. Освен това с новата прическа, която напълно променяше външния ѝ вид, беше привлякла изцяло вниманието на Пол. Макар че ако питаха нея, сигурно би предпочела да се къпе сред айсберги посред зима, отколкото да се чувства обект на нечий мъжки интерес.

Ела си погледна часовника, усещайки се пренебрегната. Един час до затваряне. Изпита непреодолимо желание да се прибере у дома, да се пъхне под завивките и да заспи под звуците на нощта.

— Заболя ме глава. Отивам си — прошепна тя на Фейт, докато другите лазеха на четири крака, за да намерят една хвъркнала под масата стреличка. — Кажете на другите, ако забележат, че ме няма. Ще се видим по-късно.

Фейт кимна, но в момента изглеждаше по-заинтригувана от гледката на Пол, застанал на четири крака. Ела сподави една въздишка и напусна бара.

Паркингът бе добре осветен. Ела го прекоси, като си закопчаваше якето, и тръгна надолу по широката улица. До къщичката имаше само десет минути пеш и по пътя дотам светеха улични лампи. От време на време минаваше по някоя кола, затова ѝ се стори по-разумно да върви по тесния тротоар.

Тя си пое дълбоко дъх и вдигна поглед към ясното небе. Все още бе сравнително топло и във въздуха се носеше миризмата на влажна земя и леко ухание на кестени. Тази вечер Орион светеше ярко, а Марс се виждаше като розова точица. Както беше вкисната, изведнъж се сети, че никога не ѝ се е случвало да гледа звездите с любим човек. Това бе едно от пропуснатите неща в живота ѝ и изведнъж, незнайно защо, ѝ се доплака.

Продължи да върви и мина покрай тъмните прозорци на едно павилионче за вестници, като се мъчеше да обмисли разумно положението. Не би могла да гледа звездите с любимия човек, понеже през последните няколко години бе имала връзки само с мъже, които не излизаха вечер, а когато успяваха, то бе за някоя открадната нощ в хотелска стая или апартамента ѝ в Лондон. Тогава нямаха време да седят и да гледат небето. Накратко казано, през последните няколко години бе имала връзки с мъже, които по някаква случайност се оказваха женени.

Не беше ги търсила, те сами идваха при нея. Но въпреки това, вместо да им каже да се разкарат, както знаеше, че някои нейни приятелки биха направили веднага, се заиграваше с идеята и неусетно я превръщаше в реалност. Това сякаш предопределяше бъдещето ѝ. Макар да се бе откъснала от привичната си среда, бе напуснала работата и градския живот, към които бе започнала да изпитва неприязън, навиците умираха трудно.

Не беше свободна. Не и докато си позволяваше да размишлява защо отново ѝ се е случило. Един досаден тъничък гласец не преставаше да ѝ повтаря, че няма да разреши проблема, докато не си отиде у дома и не поговори с баща си, но тя все отлагаше.

Зави зад ъгъла, пхнала ръце в джобовете си, и погледна с радост осветената си входна врата в далечината. Духна вятър, който разроши косата ѝ, и тя разкърши рамена, за да прогони хладните тръпки. Вече ѝ

се искаше да побърза. Ветрецьт караше златните листа на чинарите по улицата да шумолят и в това тревожно състояние на духа тя бе почти убедена, че изсъхналите листа и клончета по земята пращят под нечии стъпки.

Огледа се крадешком в тъмнината. Сенките на полюшващите се клони танцуваха под уличните лампи. Тя преглътна и излезе на улицата, по-далече от пътеката. Сметна, че е по-добре да върви по светлото, вместо да се спотайва до живия плет. Изведнъж ясно чу как изпращя някакво клонче.

Затича се. Къщичката вече бе на не повече от стотина метра. Вятърът духна силно и клоните на дърветата сякаш оживяха. Ела хукна с всички сили. Започна да рови в чантата си за ключовете. Само след минутка щеше да отключи вратата, да я затръшне и да се посмее на себе си, задето се е държала така глупаво. Пътят подскачаше нагоре-надолу пред очите ѝ, докато завиваше към входната си врата, без да смее да погледне към номер единадесети. „Все едно не съществува“, окуражаваше се тя.

После събитията се развиха с такава скорост, че останаха в съзнанието ѝ като неясна поредица от кадри. Блъсна се в някаква едра фигура, която беше застанала в тъмното. Вятърът свиреше в ушите ѝ. Тя изпищя. Нещо твърдо я халоса по главата и в устата ѝ заскърца противно.

Сетне ѝ се зави свят и загуби съзнание.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първото ѝ усещане, когато отвори очи, бе, че ѝ е студено. Земята под нея беше влажна, а бузата ѝ — долепена до коравия бетон на първото стъпало пред къщата ѝ. Жълтите лъчи на уличната светлина се завъртяха пред очите ѝ, после се укротиха. Тя се надигна на лакът и усети остра болка в слепоочието. Изгледа изумено кофата за смет. Беше катурната, а капакът лежеше няколко метра по-нататък, където се бе изтърколил. На пътеката имаше разсипан боклук. Тя потърка челото си с ръка и усети полепналите по него песъчинки.

— Мамка му! — рече ужасено.

Надигна се бързо, залитна към входната врата и бръкна в чантата си за ключовете. Пулсът ѝ се ускори. Тя пхна един ключ в ключалката и погледна набързо през рамо. Беше твърде замаяна, за да разбере дали все още някой не се навърта наоколо. Дълго се мота, преди да налучка ключа, после го завъртя, втурна се вътре и затръшна вратата зад гърба си.

Сложи веригата на вратата, въртна ключа и си пое дълбоко въздух. После се заклатушка към дневната, пусна чантата си на пода и грабна слушалката.

Някъде в телефонния указател заедно с менютата на индийския, китайския ресторант и пицарията беше пхнала и една бележчица с телефона на Джаз. Потърси я с трепереци пръсти и най-сетне я откри. Зачука нервно по бутоните на телефона. Първо попадна на грешен номер — телефонния секретар на един салон за масаж, на който яростно се развика да се разкара от линията — и най-сетне се обади един плътен глас, който просто излая някакво име. Не беше на Джаз.

— Само не ми казвайте, че пак съм сбъркала проклетия номер! Кой сте вие, по дяволите? — викна тя с опънати до скъсване нерви.

— Детектив-полицай Гравъни. Мога ли да ви помогна?

Обзе я облекчение и тя затвори очи. Беше ги намерила. Вече не се чувстваше толкова самотна.

— Извикайте Джаз, моля. Трябва да говоря с него веднага.

— Кой е на телефона?

— Ела Нортън.

— И за какво става въпрос, моля?

— Просто го повикайте, става ли? — кресна тя. — Благодарение на вас ме нападнаха пред собствената ми къща. Кажете му да пристигне веднага и да оправи тази работа! И тогава — добави мислено — ще се почувствам в безопасност. Когато дойде тук.

— Почакайте така.

Искаше ѝ се да изкрещи: „Не, не мога да чакам! Той трябва да тръгне насам още докато говоря!“. Въпреки това задиша тежко в слушалката, усещайки треперенето си. От другия край на линията се чуваха тежки стъпки, тракане и далечни гласове, които бърбореха весело. Ела стисна зъби. Пронизващата болка отново се стрелна над веждите ѝ и тя трепна. Това далеч надхвърляше представите ѝ за граждански дълг. И всичко бе станало по негова вина. Нямаше търпение да му го каже.

Зачака. В слушалката се чува още някакви приглушени стъпки и шумолене с разни неща. Звучеше ѝ така, сякаш си бяха организирали чаено парти. Дали полицаят не беше забравил, че я е оставил да чака на телефона отчаяна и вбесена? Това вече бе прекалено. Накрая слушалката отново се вдигна и прозвуча един мъжки глас:

— Ало?

— Слушай сега. — Тя се помъчи да се отскубне от алчната паст на канапето. Тази вечер сякаш искаше да я глътне цялата. — Не приемам никакви извинения. Качвай се на колата и идвай веднага!

— Госпожице Нортън? Джаз вече е тръгнал. Звъннах му у тях. Тази вечер не е дежурен, но би трябвало да пристигне при вас съвсем скоро.

— О!

Дишането ѝ се поуспокои. Не беше дежурен. Защо? Е, може би нямаше как да стои там по двадесет и четири часа в денонощието, но именно там си го представяше, че се намира, когато не се спотайва в къщата ѝ. Някъде зад бюро, да пие кафе от пластмасови чашки и да седи до телефона, да не би да му позвънят със спешен случай. Как смееше да си отиде у дома?

Но все пак идваше. Слава богу!

— Благодаря ви.

Тя затвори и отново се почувства нервна. Стана и закрачи из дневната, като разтриваше ръцете си над лактите. Съвсем скоро и останалите щяха да се върнат от кръчмата. Стига да не им хрумнеше да останат за още едно последно питие. Или да отидат някъде на кафе с Джайлс и Пол. Но нямаше да го направят. Фейт беше с тях, а когато не си легнеше преди единадесет, на сутринта имаше изцъклен поглед. Щяха да се върнат всеки момент. Изведнъж се чу драскане по кухненската врата, което скоро се превърна в отчаяно блъскане. Саймън нададе дълъг, протяжен вой.

— О, боже! Саймън, горкото ми мъниче!

Тя се втурна към вратата и му отвори. Откакто му бяха купили голям панер и го бяха застлали с одеяло, то предпочиташе да спи там, макар че се надпреварваха да го канят на канапето. Това бе хубаво от гледна точка на меката мебел, но сега ѝ се искаше да е при нея. Той заподскача около нея, обсипвайки я със слюнки, прегръщаше я с лапи и скимтеше. Ела го сграбчи в обятията си, сякаш беше бебе. При влизането си в къщата бе толкова уплашена, че чуваше само биенето на сърцето си изобщо бе забравила за съществуването му. Все още не можеше да свикне, че имат куче у дома, досега бе живяла съвсем сама. Пък и как можеше да се сети за него, когато я нападаха ровещи в кофите за смет наркочидилъри?

Тя отново се строполи на канапето и Саймън впери в нея доволен поглед, докато го гладеше по коремчето. Дано само не се върнеха.

Но те бяха намерили, каквото търсеха, реши накрая Ела и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. В тила, където я бяха ударили, се появи досадна болка. Не ги беше видяла. Нямаше как да ги опише. Нито пък да ги разпознае сред редицата от хора зад стъклото в полицията. Така че нямаха причини да се връщат, за да я очистят. А и ако смятаха да я застрелят или пребият, най-подходящият за това момент беше, докато лежеше в несвяст пред къщата. Фактът, че не го бяха направили, донякъде я успокои. Значи ги беше обезпокоила с внезапното си завръщане. Може би я бяха видели да излиза преди това с Миранда и Фейт.

Мисълта я накара да ахне. Може би пласьорите наблюдаваха всяко тяхно движение от къщата си и изчакваха всички да излязат. Значи с внезапната си поява беше осуетила плана им. Сега си спомняше, че последните няколко метра бе тичала през глава. Трябва

здравата да са се уплашили, като са видели някаква луда жена да търчи с всички сили към тях, докато те бъркат в кофата. Може би бяха решили, че тя смята да ги нападне? Ела почти ги съжали. Какъв ли шок е било за тях. Нищо чудно, че се бяха паникьосали.

Загука на Саймън, сякаш той бе уплашеният, и животното изръмжа доволно. Горката гадинка. Той нямаше никаква представа от порочните нрави на хората. Неговият живот бе далеч по-прост. Никога не се случваше кучетата да се съберат в парка и да си кажат: „Господи, колко е скучно. Да идем да се накъркаме“. Нито пък Саймън можеше да седи до телефона и да се чуди дали всичко едва започва, или току-що е приключило. Той щеше да знае. Избраната от него партньорка щеше или да му даде, или да не му даде, и точка.

Но после тя оставаше с кутретата, които вероятно щяха да са доста. Цяло котило без неговата подкрепа. А той щеше отново да припка с другите в парка, да лае, да души из храстите и пет пари да не дава за нещастното си, страдащо последно завоевание с увиснали до земята цицки, изтощено от самотните грижи за поколението. Ела се намръщи още повече, когато той затвори с наслада очи и пишлето му се показа.

— Можеш да си го прибереш. Ти си егоист, всичките сте егоисти! Абсолютно безпринципни.

Кучето изръмжа доволно в знак на съгласие.

Ела си погледна часовника и задъвка долната си устна с пулсираща от болка глава, без да сваля очи от завеските на предния прозорец, сякаш ако не гледаше постоянно натам, можеше да изпусне нещо.

Миранда и Джайлс бяха изчезнали. Миранда беше отишла да вземе питиета за всички, а той бе предложил да ѝ помогне, което се стори излишно на Фейт. Миранда можеше да отиде на два пъти или пък да изчака на малкия заден бар, където се намираха, и да повика Кевин. Но двамата бяха изчезнали, оставяйки Фейт да стърчи със стреличките в ръка, да зяпа съсредоточено написаните с тебешир резултати на дъската и да се чуди защо всеки може да събира, но не и да изважда. Беше ѝ писнало от Миранда, която се запъваше на всяко изваждане, и накрая бе започнала да ѝ извиква само числата, които

трябваше да се прибавят. На последната игра Миранда дори не правеше опити да смята, само поглеждаше към Фейт.

Пол отпи още една глътка и започна да си играе с колана си. Фейт усещаше, че се чуди какво да ѝ каже. Знаеше, че и на него му е неловко, задето са ги оставили сами. Освен това никой не играеше бiliarд и беше доста тихо, ако не се смяташе жуженето на разговорите и далечната песен на Роби Уилямс от големия салон. Мозъкът ѝ заработи трескаво, мъчейки се да роди някаква идея. Можеше да си грабне чантата и да отиде до тоалетната. Така щеше да убие няколко минути. Дори можеше да изчака там, докато Миранда и Джайлс се върнат. Щеше да ги завари да си бърбят и можеше просто да отговаря на въпросите, когато я питаха, или да се засмива, когато някой кажеше нещо забавно. А Джайлс беше забавен, не можеше да не му го признае. Пол също, но не чак дотам. Миранда беше пропуснала някои от забележките на Джайлс, но Фейт ги бе разбрала и те я бяха накарали да се усмихне. Чу как Пол се покашля. Положението бе направо мъчително. Фейт зърна чантата си на един стол и понечи да отиде до нея.

— Ще отскоча до...

— Ходила ли си някога в Хиърфордшир? — попита я той.

Фейт го погледна. Беше наклонил глава на една страна, сякаш я наблюдаваше.

— А-а, не. Преди време ходих в Лондон, на училищна екскурзия.

— Аха. Училищата обикновено не уреждат екскурзии до Хиърфордшир. Струва ми се, че там няма много забележителности.

— Да.

Фейт взе чантата си и я окачи на рамо.

— Там е много хубаво. По нищо не прилича на Оксфордшир. Безлюдни площи, слаба населеност, много крави, ниви и дървета, малко хора. Отначало ми беше трудно да се приспособя. Но сега вече ми харесва. Имаш много време да мислиш. Там темпото на живот е различно. Дори идването тук ми се струва като прилив на адреналин. А представи си как ще се почувствам, ако отида в Лондон.

— О! — Не, не можеше да си го представи, но това вероятно нямаше значение.

— Там е истински хаос. Не го съзнавах, докато не се преместих толкова надалеч. Сега ми става неспокойно само като припаря до

предградията. И изпитвам желание да подвия опашка и да се втурна обратно към провинцията.

— Така ли? — примигна Фейт.

Изглеждаше й твърде... е, уверен в себе си, за да си го представи уплашен от Лондон. Само стеснителните хора се чувстваха така, беше сигурна в това. Нейното пътуване до Лондон бе много неприятно. Когато слязоха в метрото, тя пребледня, уплашена от затвореното пространство, а дланите й се изпотиха. Паниката й бе твърде голяма, за да се наслаждава на преживяването. Изпадаше в ужас, дори само при мисълта за това. Може би един ден, ако отидеше с някой, който се чувстваше по същия начин, щеше да й хареса. Но това бе само безпочвено предположение.

— Хмм. — Той разлюля замислено остатъка от бирата в чашата си. — Семейството ми е в Хампшир. Близко до Ню Форест. Когато бях малък, баща ми имаше ферма, но после фалира.

— Каква ферма?

Беше му задала въпрос. И вероятно глупав. Тя притаи дъх.

— Свине.

— Наистина ли? — попита Фейт. Представяше си го с прасетата, както си го представяше да джапа из калните полета на Хиърфордшир. Просто пасваше в картината.

— Мразех тази ферма. Привързвах се към прасенцата. Давах им имена. Прекарвах детството си в игри с тях, а те изведнъж изчезваха.

Той направи тъжна гримаса. Сърцето на Фейт се сви съчувствено.

— Ужасно! — възкликна тя.

— Наистина беше ужасно — кимна Пол. Очевидно не й се подиграваше, а говореше искрено. — Не мога да ти обясня какво облекчение изпитах, когато бизнесът пропадна.

— И аз щях да се почувствам по същия начин — каза му искрено тя.

Пол кимна.

— Затова реших, че вместо да отглеждам животни, ще ги лекувам. И станах ветеринарен лекар. — Той се засмя. — Лекувам ги за други хора, които са им стопани. Звучи глупаво, нали?

— О, не! — възкликна Фейт, като забрави за момент, че е стиснала чантата си и се кани да избяга в тоалетната. — Ти

облекчаваш страданията им и решаваш нещата в техен интерес. Не гледаш на тях като на стока, не изчисляваш стойността им. Това, което правиш, има смисъл. Струва ми се, че е чудесно. Най-благородният избор.

Той я погледна сериозно с тъмните си очи, после отново се засмя.

— Не бих отишъл чак толкова далеч. Знаеш, че можеш да запишеш ветеринарна медицина почти на всяка възраст, нали?

Фейт го гледаше неразбиращо.

— Искам да кажа, че в нашия колеж има много студенти, които са по-възрастни, на по двадесет, тридесет и няколко. Решили са да получат сериозно обучение, което досега по различни причини са пропуснали.

Тя продължи да го гледа в недоумение.

— Защо не го направиш?

Фейт съвсем се слиса.

— Просто с Джайлс си говорихме за теб и той ми каза, че си получила три отлични оценки на матурите и никога не си ги използвала.

Тя се вцепени.

— О-откъде е научил това? Искам да кажа, че не може... — И млъкна.

— Не знам — отвърна Пол и сви рамене. — Предполагам, че може да си го написала в молбата или автобиографията си, когато си кандидатствала за работата. Или пък Сюзън му го е споменала. Не мога да си спомня какво ми каза.

— С-сюзън не знае. Искам да кажа... — Тя преглътна. Гърлото ѝ се беше свило.

— Изглежда ми като пропиляване на един способен мозък. Искам да кажа, обичаш работата, имаш опит и Джайлс казва, че сякаш работи с още един ветеринарен лекар. Сюзън пък твърдяла, че за пръв път в живота си среща човек, който я разбира от две приказки. Просто — щрак! — и го запомняш. Идва следващият сценарий и ти вече имаш идеи. Това е направо уникално.

— Аз... — Лицето ѝ гореше от срам. Как можеха да седят и да я обсъждат така? Какво си мислеха изобщо? Защо го правеха?

— Аз май те притесних — рече Пол и ѝ се усмихна нежно.

Очите ѝ се наляха със сълзи. О, боже, само да не се разплаче! Не сега, не пред него. Това беше нелепо. Фейт отново преглътна заседналата в гърлото ѝ буца. Защо беше толкова мил с нея? Да не би това да бе някакъв номер? Затова ли Джайлс и Миранда ги нямаше толкова време? Дали после нямаше да ѝ се смеят всичките? Объркването я погълна.

— Аз... не знам какво да кажа. — Фейт подсмръкна, но отново издаде звук като от задавяне.

— Съжалявам, Фейт. Наистина. Когато смятам нещо за очевидно, направо захапвам темата. Като те гледах как пресмяташ цифрите по време на играта, разбрах колко прав е бил Джайлс. Ти си невероятно интелигентна. Стори ми се съвсем логично да отидеш да следваш.

— Д-да следвам — повтори тя.

Колко глупаво се държеше — повтаряше, заекваше, пелтечеше, изчервяваше се. Но той бе толкова привлекателен, с топлите си очи и прекрасно телосложение. Истински мъж, с мускули и широки рамене, а не слабичък, дребен човечец като баща ѝ. Това съвсем я объркваше. Как можеше да знае какво да прави?

— Виж, мога да ти изпратя телефони и адреси, за да направиш някои проучвания. Това ще ти бъде ли от полза?

— Но...

Всичко се развиваше прекалено бързо. Наистина ли говореше сериозно, че тя трябва да учи за ветеринарен лекар? Тя? Но къде? И как щеше да намери пари за това? Ами ако се окажеше, че не е достатъчно добра? Ами стаята ѝ в къщата на Ела? Беше ѝ трудно да смели всичко наведнъж.

— Виж — рече той и я докосна по лакътя. Фейт погледна ръката му. Имаше мозоли по кокалчетата и здрави, силни пръсти. Стомахът ѝ се обля в топлина, а краката ѝ като че ли останаха без сила. Това усещане ѝ бе непознато и я плашеше. — В отпуска съм, така че ще остана при Джайлс няколко дни. Какво ще кажеш някоя вечер да излезем само двамата, за да го обсъдим както трябва? Можем да вечеряме някъде в Оксфорд, ако желаеш. Ти познаваш града. Ще се радвам, ако препоръчаш някое място. Може би някъде, където не си ходила, но ти се е искало да отидеш. Аз черпя. Току-що взех заплата.

Фейт зяпна от ужас. Беше интелигентна? Можеше да стане ветеринарен лекар? И той искаше да излязат само двамата, за да пийнат нещо и после да я заведе на вечеря?

Сълзите пробиха най-сетне несигурната ѝ защита и рукнаха по бузите ѝ. Тя се обърна и изхвъркна от бара, като блъсна пристигащата Миранда с летящата врата.

— Дявол да го вземе, Фейт! Какво става? — рече Миранда, след като залитна и бирата от халбите, които носеше, оплиска ръцете ѝ.

— Просто... Просто млъкни! — сопна ѝ се Фейт. — Това важи и за теб, Джайлс.

Ела чу спиращата отвън кола, но остана на мястото си с пулсираща от болка глава, докато не чу звънеца. Преди това театрално положи Саймън върху меките възглавнички на канапето. Кучето се отпусна сънливо. Тя стана и потърка ръце в бедрата си.

— Добре, господин Джаз-мин-бин-зинг. Това беше.

Пое си дълбоко дъх, излезе в антрето и отвори рязко вратата. Джаз я погледна предпазливо изпод вежди. „Така и трябва“, помисли си тя със задоволство. Не за пръв път имаше желание да му дръпне една хубава караница, но сега вече здравата щеше да го насоли.

— Влез — заповяда тя, остави го да мине покрай нея и затвори. Сетне го последва в дневната и затръшна шумно вратата. Саймън навиря едното си ухо, но веднага заспа отново.

— Добре ли си? — попита той с ръце на хълбоците.

— Разбира се, че съм добре! — възкликна Ела. — Току-що бях нападната пред собствената си къща. Имам сътресение и не мога да правя нищо. Всичко пред очите ми плува. А ти как си?

— Добре. Виж, хайде да караме по-бавно — рече той, като вдигна ръце.

— Не, изобщо не е добре! — избухна Ела и закрочи из стаята, за да му покаже, че е много, ама много ядосана. През главата ѝ отново се стрелна остра болка, но тя примигна, за да я прогони. — От самото начало се страхувах, но исках да помогна. И какво? Навлякох си някакъв странен мъж, който се спотайва в спалнята ми и коментира как съм щяла да тръгна към банята по бельо. На всичко отгоре ме цапардосаха по главата пред собствената ми врата. Имам камера в

стоята си, което означава, че ако лампата е светната, трябва да пълзя на четири крака, защото ми е забранено да спускам завесите докрай. Има вероятност да ме линчуват при всяко излизане от къщата. На това трябва да се сложи край! Искам да откриеш кой го е направил и... и да се погрижиш да не се случва отново.

Тя спря да крачи, понеже получи поредния пристъп на световъртеж. Затвори очи за миг и той премина. Може би я бяха ударили по-силно, отколкото предполагаше.

— Мисля, че трябва да седнеш — рече Джаз и ѝ посочи креслото. — И да отидеш на лекар за главата. Ще направим всичко, каквото е необходимо, но първо трябва да се уверим, че не си получила сътресение.

— Разбира се, че съм получила сътресение! — заяви победоносно тя. Стаята се завъртя пред очите ѝ и отново спря. — Имах чувството, че ме халосаха с бейзболна бухалка. Едва ли бих могла да се размина с някакво охлузване.

— Моля те, Ела — каза той и тръгна решително към нея. — Позволи ми да погледна раната. Може да има нужда от зашиване.

Тя затвори очи. Устата ѝ беше пресъхнала, главата ѝ пулсираше. Имаше чувството, че излиза от упойка. Беше много странно. Може наистина да бе получила сътресение. За пръв път ѝ се случваше. Беше като морска болест на пияна глава, освен това нещо продължаваше да хрущи между зъбите ѝ. В кръчмата беше пийнала едно питие, а после удари една глътка от бутилката вино в хладилника, за да си успокои нервите. Но не помагаше. Тя се олюля и изведнъж откри, че се е подпряла на него.

— Погледни, моля те — промърмори. — Адски боли.

Усети как пръстите му докоснаха тила ѝ, после започнаха да се движат под косата. Излъчваха приятна топлина. Някъде от дълбините на упойката Ела осъзна, че усещането страшно ѝ се нрави. Тя притисна глава до гърдите му и го остави да шари с пръсти и да се рови в косата ѝ.

— Боли ли? — попита той в ухото ѝ.

— Ммм, приятно е. Не спирай. — Усети го как се сковава и прави крачка назад. Тя отвори сънливо очи и му се усмихна. — Беше ми приятно. Е, имам ли сътресение?

Джаз я погледна някак странно. Тази вечер изглеждаше удивително хубав. Обикновено пригладената му синкавочерна коса беше малко разбъркана като разрошени от вятъра пера на врана. Кожата му изглеждаше гладка като тъмnozлатиста коприна, а очите му бяха черни като нощта. Защо не беше забелязала досега колко е красиво лицето му? Някой трябваше да му го каже. Може би той не го знаеше.

— Ти си необикновено красив — пророни Ела и се олюля, но той я подхвана точно навреме.

— Ела — каза вразумително той. — Мисля, че трябва да отидеш на доктор.

— Мъжете обикновено не се опитват да ме вкарат в болница, когато им правя комплименти. Малко си странен.

Усети дъха му на бузата си, когато се засмя тихо и направи още един опит да я изправи.

— Тази цицина на главата ти е сериозна. Кръвонасядането не е много голямо, но вече започва да се подува. Имаш нужда от рентгенова снимка.

— Не, нямам. Имам нужда да ти кажа къде да си завреш проклетата камера.

— После — отвърна той, — след като ти направят снимка. Хайде.

Поведе я към вратата, като пътьом взе чантата ѝ и метна якето ѝ на рамо. Беше добре обучен. Знаеше, че жената не ходи никъде без дамската си чанта. От него щеше да стане чудесен съпруг. Въпреки че беше малко арогантен. Някои жени не обичаха това, но Ела нямаше нищо против. Дори ѝ харесваше. Всъщност от тях двамата можеше да се получи добра двойка.

Тя се извърна, за да го огледа по-добре, докато той я водеше към вратата. Сега го виждаше с четири лица, които се въртяха в кръг. Ела напрегна очи, но броят им не намаля.

— Твоята годеница знае ли какъв късмет е извадила? — попита го тя, сякаш говореше за нещо съвсем обикновено.

— Определено имаш сътресение — отвърна още по-разтревожено Джаз. — Да тръгваме. Притеснявам се за теб.

— Не. — Ела спря на изтривалката. — Не и докато не ми разкажеш за годеницата си. Тя цени ли те? Само това искам да знам.

Джаз въздъхна и я погледна измъчено. Или поне така ѝ се струваше. Макар отново да имаше само едно лице, то изглеждаше някак размазано.

— Почти не познавам годеницата си. Срещали сме се само три пъти. Но, да, мисля, че ме цени, както и аз я ценя. Сега можем ли да тръгваме?

— Почакай! — викна Ела и го хвана за ръкава. — Значи не я обичаш?

Той се плесна отчаяно по челото.

— Боже мой, Ела! Защо е всичко това?

— Е, и с мен си се срещал само три пъти, дори повече, и не ме обичаш. Така че как можеш да обичаш нея?

— Вижте, госпожице Нортън...

— Не ме наричай „госпожица Нортън“! — възкликна ядосано тя.

— Ела, в моята култура има неща, които може би никога няма да разбереш. Предстоящата ми женитба е едно от тях. Срещал съм се със Саша, харесвам я, имаме много общи неща. Няма причини да не се получи. Това е всичко, което мога да кажа. А сега имам сериозна работа и ти правиш всичко възможно да ме затрудниш.

— Наистина ли? — усмихна се замаяно Ела и политна към него.

— Да — отвърна строго той и отново се зае да я бутне към входната врата. — Така че, ако нямаш нищо против, ще те закарам до „Бърза помощ“ и когато се уверя, че си добре, ще се постарая да оправя случилото се. Не съм тук като частно лице.

— Така е — съгласи се тя. — Нито пък аз. — После му кимна енергично. — Но щеше ли да ти е приятно, ако беше?

— Моля? — В момента се мъчеше с ключалката, но на лицето му определено бе изписано отчаяние.

— Искам да кажа, ако не беше индиец, ако не ти предстоеше сватба със Саша и ако можеше да решаваш сам, щеше ли да ти е приятно да си тук като частно лице?

— Вече съм решил за Саша — изръмжа той.

Ела се вцепени. Вратата отново заплува пред очите ѝ и тя се люшпа към нея.

— Съжалявам — замънка. — Толкова съм нетактична! Не знам какво ми стана.

— Аз пък знам — рече той и я хвана здраво за лакътя. — И когато ти се проясни главата, ще ти се иска да потънеш в земята. Хайде. Да те качим в колата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едва когато седна, Ела усети колко ниска е колата му. Очевидно не беше служебната. Или може би беше. Струваше ѝ се, че е някакъв спортен модел, но бе твърде замаяна, за да забележи някакви подробности, освен махагоновия цвят, мириса на кожа и факта, че седалката е доста твърда и я обхваща плътно. С помощта на Джаз коланът се уви покрай нея и щракна в закопчалката на мъничката задна седалка. Когато се увери, че я е закопчал здраво, той се качи и потеглиха в нощта.

Струваше ѝ се много странно да я вози полицаи. Как ли се чувстваха партньорките им, когато пътуваха с тях, за да вършат най-обикновени неща? Например за седмичното пазаруване в „Сейнсбърис“. Или до „Направи си сам“ за нова поставка за тоалетна хартия. Или да видят леличка Мейзи в Кидърминстър. В това имаше нещо успокоително. Ако някой изскочеше на светофара и се опиташе да го цапардоса през прозореца, той можеше просто да извади значката си и да му я размаха пред носа. Това щеше да му подейства като студен душ. А ако бързаха, можеше да сложи буркана отгоре и да профучи през всички светофари на червено.

Но също така се питаше дали Джаз е способен да отиде някъде, без да се чувства полицаи, независимо дали е дежурен, или не. Как щеше да постъпи, ако пред лавката за пържени картофи станеше сбиване? Дали щеше да разблъска хората, крещейки: „А сега всички се успокойте и ми кажете как започна това“? Какво казваше, когато в кръчмата му налееха по-малко бира? Молеше ги да поправят грешката или заплашваше съдържателя, че ще докладва, където трябва? И дали ако ходиш с полицаи, трябва винаги да си нащрек? Ами когато караш колата? Сигурно трябва да се движиш навсякъде с тридесет километра в час, да не би самият той да ти поиска талона. Ами ако някой ти даде назаем компактдиск или плоча? Дали няма да се появи изневиделица в хола и да размаха законително пръст: „Пиратските записи са незаконни, те убиват музикалната индустрия!“.

Но той казваше, че е станал полицай, защото е искал да бъде герой от Дивия запад, а каубоите не бяха педанти. Повече им отиваха широките жестове. Представяше си го с каубойска шапка и кожено яке с ресни как върви наперено по Оксфорд Стрийт с ръка на кобура в почивния си ден, спасява бебета, които падат от количките, и ги връща с усмивка на майките им, казвайки: „Удоволствието беше мое, госпожо“. Какво ли изобщо правеше в свободното си време? Въртеше до безкрай епизоди от „Махабхарата“ на видеото или отиваше в кръчмата да гледа футбол?

Погледна го крадешком. Джаз мълчеше, а и тя се чувстваше поукротена. Имаше ужасното чувство, че го е обидила по някакъв начин в къщата. Но всичко ѝ беше като в мъгла. Главата ѝ бръмчеше и ѝ бе трудно да разсъждава. Струваше ѝ се странно, че просто скочиха в колата и отпътуваха от къщата. Не трябваше ли първо да ѝ зададе безброй въпроси за нападението и да снеем отпечатъци?

— Аз... Джаз, не трябва ли да провериш кофата за боклук? Може да са оставили нещо.

— Още не. — Той цъкна с език, сякаш размишляваше. — В момента, в който покажем официално присъствие там, прикритието ми ще отиде по дяволите. Мога веднага да извикам няколко колеги да огледаме, но това ще сложи край на всичко. Разбираш ли?

— О! — Отново я прониза болката в черепа и тя трепна. — Значи ще им се размине просто така? Ами моето сътресение?

— Това е нападение. Вероятно с телесна повреда. Не се тревожи, когато му дойде времето, ще се занимаем и с това.

— Но... как?

Тя направи опит да се обърне, но беше здраво привързана за седалката. Джаз я погледна. Не изглеждаше ядосан. Това беше добре. Може би щеше да забрави какви му ги беше наприказвала преди малко.

— Камерата? Забрави ли за нея? Тя би трябвало да ни покаже доста неща.

— Аха. — За момент главата ѝ се проясни, но после мъглата отново я погълна. — А, да. Всичко ще бъде записано. Наистина. Умен си, дума да няма.

— Още ли искаш да ми кажеш къде да си завра камерата? — попита Джаз и най-сетне си позволи да се засмее тихо.

— Разбира се — рече разсъдливо тя. — Ако не бяхте поставили камера, нямаше да ме нападнат. Всичко стана заради вас.

— Не е задължително. Явно по начало работят около вашата къща. Можело е да се случи, независимо дали сме там, или не. А и едва ли ще продължат да се навъртат там, ако знаят, че сме им вдигнали мерника. Всъщност нападението ще ни е много полезно. С малко късмет ще имаме нещо интересно за гледане.

— Сигурна съм, че ще е интересно — изкикоти се тя, понеже не знаеше доколко трябва да се засегне. — Можеш да им пуснеш касетата на коледното тържество.

— Знаеш какво имам предвид. Съжалявам, че беше ранена, и се радвам, че не е нещо по-сериозно. Но случилото се може най-сетне да ни даде основание да действваме.

Ела се загледа в чезнещата бяла линия на шосето. Профучаха през няколко кръстовища и излязоха на околоръстното. Тя превъртя думите му в главата си. Изведнъж я осени една мисъл.

— Ка-какво имаше предвид с думите, че са работили около къщата ни? Искаш да кажеш, преди монтирането на камерата?

Той не знаеше за онова. Ела си наложи да мисли. Не, определено не знаеше. С Миранда и Фейт бяха усетили нещо само веднъж, когато Фейт намери в кофата онзи станиолов пакет с наркотиците, а тя отиде и го пъкна в живия плет. Но никога не беше споменавала на Джаз за това. Според Фейт укриването на доказателства бе доста сериозно престъпление. Така и не бе събрала кураж да му го каже, да представи нещата като глупава случайност, каквато си беше.

— Да не би да ми казваш, че не сте усетили нищо? — попита я тихо той, като ловко сви в другото платно.

Ела потърка чело. Слепоочията й пулсираха. Сега едва ли бе най-подходящият момент да я разпитват за каквото и да било. Той може би знаеше това. Може би беше експерт по измъкването на информация, когато хората не са в състояние да разсъждават трезво. Тя го погледна косо. Очите му бяха вперени право в шосето пред тях.

— Р-разбира се, че не сме усетили. Обяснихме ти го вече — отвърна тя и преглътна.

— А бихте ли ми казали? След като и за вас наркотиците не са нещо непознато? — продължи той със същия тих глас.

Ела преглътна още по-мъчително.

— Не знам за какво говориш, Джаз.

— Не съм идиот, Ела. Мисли си за мен каквото искаш, но не ме смятай за глупак.

— Аз... аз не те смятам за такъв.

После млъкна объркано. Какво, за бога, трябваше да му каже? В главата ѝ беше пълна суматоха.

— От колко време познаваш Миранда? — попита той, когато навлязоха в Хедингтън и завиха към болницата „Джон Радклиф“.

— Миранда ли? Само от няколко месеца.

— А Фейт?

— Също. Казах ти, взех ги като наемателки. Не ги познавам от преди.

— Значи изобщо не ги познаваш?

— Ами... Нещо такова.

— И може да се каже, че и те не те познават?

Тя се обърна към него, докато завиваха към болницата и тръгнаха нагоре по стръмната алея.

— Какво се опитваш да кажеш? Нищо не разбирам.

— Да оставим засега този разговор.

Той забави ход, докато намери място за паркиране.

— Почакай, Джаз, или може би трябва да се обръщам към теб с инспекторе, когато усетя, че ме разпитваш? — Тя го хвана за лакътя, понеже видя, че е разкопчал колана си и вече посяга да отвори вратата. — Не можеш да наговориш някакви двусмислици и после да се измъкнеш. Не разбирам накъде биеш. Какво става?

— Ти ми кажи, Ела — рече той.

Сетне се обърна към нея и я погледна безизразно. Не беше враждебност, само очакване имаше в очите му на слабата светлина на лампичката. Слепоочията ѝ продължиха да пулсират, но вече не се чувстваше толкова зашеметена. Виждаше лицето му съвсем ясно. Двамата седяха абсолютно неподвижни и се гледаха изпитателно.

— Джаз, в какво ме подозираш? Бях нападната, за бога! Изобщо не мога да те разбера!

Той сложи пръст на бузата ѝ толкова ненадейно, че Ела подскочи. Но всичко свърши за миг — върхът на пръста му се плъзна по кожата ѝ и отново изчезна. Тя примигна, сигурно ѝ се беше сторило.

— И аз не мога да те разбера — каза той, после слезе, затвори вратата от своята страна и я изчака да направи същото.

— Фейт!

Фейт подскочи и стисна още по-здраво дръжката на вратата. Беше стояла дълго в дамската тоалетна с надеждата другите да решат, че си е отишла. В кабинката се въртя нервно, бърса очи, диша дълбоко и си мърмори успокоителни неща, но в главата ѝ цареше истинска бъркотия. Чак след като се успокои, събра кураж да затегне здраво връзките на качулката, грабна си чантата и излезе от тоалетната. Възнамеряваше да се измъкне и да измине тичешком пътя до къщи. Миранда щеше да я последва, когато реши. Ако изобщо смяташе да си идва. Като ги гледаше как флиртуваха цяла вечер с Джайлс — и предвид списъка със завоеванията ѝ, откакто я познаваше, вероятно двамата скоро щяха да изчезнат, за да се потъркалят някъде. Явно така ставаха нещата.

Тя излезе от тоалетната, прекоси залата и тъкмо отваряше летящата врата, когато чу някой да я вика. Обърна се и видя Пол. Той се протегна, улови я над лакътя и ръкавът ѝ се изду като балон.

Фейт спря и за втори път тази вечер впери поглед в ръката му. Пол обаче не показваше никакви признаци, че възнамерява да я пусне. Тя вдигна очи.

— Съжалявам — рече Пол и отпусна ръка. — Просто не искам да си отиваш. Моля те!

Фейт оправи якето си.

— Аз... просто се прибирам. Не се чувствам добре.

— Ще ми позволиш ли тогава да те изпратя?

Тя се покашля смутено. Опита се да отговори, но не можа, затова отново прочисти гърлото си.

— После ще се прибера пеш — продължи той. — Миранда каза, че живеете малко по-нагоре. Тази вечер с Джайлс дойдохме пеш, понеже щяхме да пием, така че няма да е проблем. А и ми е почти на път.

— Но той ще... няма ли да се чуди къде си?

Фейт се намръщи. Все едно казваше, че може да я изпрати, стига да уведоми Джайлс. А нямаше точно това предвид.

— Всичко е наред, казах, че отивам да те търся. Чаках те петнадесетина минути на бара, докато излезеш от тоалетната. — Той се усмихна и Фейт усети отново онова странно свиване в стомаха. — Барманът ми каза къде си се скрила. Знам, че не е много тактично, но го попитах.

— Н-не съм се крила — излъга тя и бузите ѝ отново пламнаха.

— Знам. Просто си искала да останеш за малко сама. Аз го правя постоянно.

— Наистина ли? — попита тя с пресъхнали устни.

— Да — засмя се той. — Но не в мъжката тоалетна. Човек може да види доста странни неща, ако реши да медитира там.

— Да, но вече си тръгвам — каза решително Фейт метна чантата си на рамо. — А ти сигурно ще искаш да пийнеш още едно.

— Всъщност не — отвърна Пол и сви рамене. — Достатъчно пих. А и не си падам много по пиенето. Мога веднага да те изпратя.

— О, ами добре...

Изведнъж Фейт млъкна. Майк и Трейси Фелингъм, едно от момичетата от нейния випуск в училище, вървяха със смях към вратата. Тя потръпна и се отмести, за да им направи път.

— Здравсти, Фейт! — рече Майк, като спря и се усмихна леко. — Как е Миранда Разгонената? — Фейт се престори, че рови в чантата си за ключовете. — Не съм и предполагал, че ще живееш в една къща с новата пачавра на селото. Трябва да ѝ поискаш някой и друг съвет.

— Кой е този? — попита я любезно Пол и направи крачка напред.

Фейт го погледна стреснато. Той може би виждаше, че ѝ е неловко. Само се надяваше да не реши, че Майк ѝ е приятел, и да поведе дружески разговор с него.

— Здравсти, приятел, името ми е Майк — рече Майк и кимна към Фейт, сякаш тя не можеше да ги чуе. — Не си избрал тази, която трябва. Разгонената е като влак. Фейт е нещо като микробус за зеленчуци.

Трейси изсумтя и дръпна Майк за ръкава.

— Хайде, да се разкараме отук. Взе да ми мирише на ряпа.

— Мисля — каза бавно Пол, като направи крачка напред, хвана Майк за ръката и я изви зад гърба му така, че го накара да застане като истукан, — че ти ей сега ще се извиниш.

Очите на Фейт едва не изхвъркнаха от орбитите си. Несъмнено Майк нямаше как да се отскубне, а ако можеше да се съди по страха в очите му, явно доста го болеше. Той се засмя неестествено.

— Стига, приятел, само се майтапех!

— Простак! — изписка Трејси и цапардоса Пол по ръката.

Ала той беше силен, едва сега се виждаше колко. Ударът на Трејси дори не му направи впечатление. Вече гледаше Майк с омраза, от която Фейт се стъписа.

— Казах да се извиниш!

— Извинявай, Фейт — запелтечи Майк. — Ти разбираш от майтап, знам си те. Страхотно момиче си. Имаш някаква грешка, приятел, ние бяхме съученици. Тя знае, че само се шегуваме.

— Ако някога пак те чуя да говориш пренебрежително за Фейт или Миранда, ще ти счупя ръката. Ясно?

— За бога, да се махаме оттук! — извика Трејси и дръпна Майк, когато видя съдържателя Дерек, очевидно заинтригуван от ситуацията, да наднича от бара с обичайното си гнусливо изражение. — Не искам да ми забранят да ходя в още една шибана кръчма!

Пол пусна ръката му така внезапно, както я беше сграбчил. Майк се хвана с гримаса за рамото и тръгна към вратата. Тъкмо преди да я бутне, се обърна и викна:

— Ти си направо откачен, бе! С тая сте си лика-прилика!

После блъсна вратата и двамата изчезнаха.

Фейт едва сега усети, че е впила нокти в дръжката на чантата си. По време на разговора не беше помръднала на милиметри. Все още гледаше Пол като хипнотизирана, без да знае дали да се чувства ужасена, радостна или просто облекчена. Не можеше да повярва, че някой ще иска да счупи ръката на Майк заради нея. С радост би го направила и сама, но просто не беше достатъчно силна. А Пол го сграбчи, изви му ръката и го принуди да ѝ се извини. Направо нямаше думи. Никога не ѝ се беше случвало подобно нещо.

— Добре ли си? — попита непряко Пол, вдигна ципа на коженото си яке и ѝ се усмихна.

— Аз...

— Сигурно вече са си тръгнали, но ако искаш, можем да изчакаме няколко минути.

— А, не. Те са в другата посока, а и Майк обикновено идва с колата си. Има джип тойота. Обича да обикаля с него из селото, за да внуши на хората впечатлението, че е приключенска натура.

Пол се усмихна тъжно.

— Шушумига, а?

— Да — отвърна Фейт и въздъхна дълбоко.

Всъщност изпитваше облекчение, вече го долавяше. Заедно с него в душата ѝ се зараждаше радост. И изобщо не бе ужасена.

— Да тръгваме, ако си готова.

— Готова съм.

Излязоха от кръчмата точно когато гумите на джипа изсвириха по шосето и задните му фарове изчезнаха зад ъгъла. Тръгнаха заедно през паркинга. Когато излязоха на улицата и поеха нататък, отбягвайки закъснелите пиячи, Фейт вдигна поглед към небето. Орион изглеждаше прекрасно. Небето беше обсипано със звезди като мънички диаманти в море от черно кадифе. Тази мисъл я изненада. Обикновено звездите бяха просто звезди, а небето — просто небе, обагрено в оранжево при хоризонта от светлините на Оксфорд. Тя вдиша дълбоко ароматния есенен въздух. Тази вечер вятърът бе по-силен, шумолеше в изсъхващите листа по дърветата и хвърляше оранжево-жълти отблясъци по паважа.

— Благодаря ти, Пол — успя да промълви най-сетне. Отдавна искаше да го каже, но не знаеше как, и накрая просто го изтърси.

— На вашите услуги, мадам — засмя се Пол. — Като малък тренирах джудо. Не предполагам, че помня хватките. Имай предвид, че през последните години не съм имал случай да ги прилагам. Хубаво е, че още могат да ми бъдат от полза.

— Джудо — рече замислено Фейт. — Трябваше да се запиша на джудо. Никога не съм помисляла за това.

— Тренирах само защото някои от момчетата в училище ме тормозеха. Тогава бях доста нисък. На шестнадесет изведнъж се източих и те престанаха. А когато позаякнах в плещите, направо започнаха да ме избягват. Беше доста забавно. — Повървяха още малко между редиците чинари и той добави: — Поне сега ми се струва забавно.

— З-защо те тормозеха? — заекна Фейт, като го гледаше с любопитство.

— Че защо не? Все с някого трябваше да се заяждат. Аз бях най-ниският. Това е. Няма никаква логика. Осъзнаваш го чак когато пораснеш, но в това наистина няма нищо лично. Дори сега понякога излизам с един от тях да пийнем по бира. Свястно момче е. Като малък беше голям гадняр, но го надрасна.

— Колко си добър! — поклати замислено глава Фейт. — Аз не бих могла. Мразя ги. Всичките.

— А! — рече Пол и забави крачка.

Фейт направи същото. Всеки момент щяха да завият зад ъгъла и да излязат на тяхната уличка. Още не й се искаше разходката да свършва. А и когато стигнеха до дома й, сигурно трябваше да го покани вътре. Ела бе там и щеше да я измести от разговора. Не нарочно, а просто защото беше приятна и общителна.

— Да — рече Фейт и неволно потрепери. — Беше доста гадно.

— Хм.

Забавиха още малко крачка, докато накрая едва пъплеха. Вятърът разлюля клоните на околните дървета, но Фейт почти не го забеляза.

— Виж, Фейт, дали случайно не си гладна?

Гладна ли? Тя се спря и го погледна. Да, май наистина беше гладна. Всъщност, като се замислеше, беше огладняла здравата.

— Току-що забелязах, че в центъра има китайско ресторантче. Искаш ли да идем там и да хапнем набързо?

— О! — Китайското? Късно вечер? Понякога ходеше там с момичетата от работата. Можеше да го направи и с Пол. Така щяха да продължат още малко разговора. — Но ще трябва да се върнем обратно и да продължим към центъра. Нали нямаш нищо против да вървиш толкова?

— Изобщо — отвърна той. — На теб не ти е студено, нали?

— Не. Това е много топло. — Тя повъртя връзките на якето, но се почувства глупаво и ги пусна да висят.

— А и нощта е толкова ясна, че ми се иска да остана още малко под звездите.

После пак се засмя, Фейт за пръв път виждаше мъж, който да се смее толкова много, и то най-вече на себе си. Това й харесваше. Тя отново погледна нагоре. Звездите бяха много ясни. Новата луна се придвижваше лениво по небесния купол. Беше прекрасно да се разхождаш по това време. Изведнъж всичките й съмнения се стопиха.

— Е, хайде тогава към „Пекинския палат“ — рече тя.

— Къде ли изчезна Пол? — каза лениво Миранда, като се молеше да се забави колкото е възможно по-дълго.

— Хм — отвърна Джайлс и отново погледна към бара. Бяха изоставили стреличките, понеже партньорката на Миранда нямаше никакви изгледи да се върне. В един момент Миранда купуваше питиета за всички, изненадана от откритието, че Фейт е доста забавна в компания, стига да прави нещо, в което е добра, а в следващия Фейт се втурна навън и едва не я събори. Още имаше петно от бира на блузата. Когато Фейт изчезна от погледите им, те се върнаха при Пол в задния бар и го попитаха защо е толкова разстроена, но той изглеждаше не по-малко объркан. След като размисли, той заяви, че смята да я потърси и да я изпрати до дома, в случай че е решила да се прибира, и изчезна. Миранда не му предложи помощта си. Не виждаше смисъл. Ако Фейт бе изпаднала в един от онези нейни пристъпи, пак щеше да ѝ се нахвърли. А ако Миранда чуеше още една забележка за пиенето, пушенето, правенето на секс или боядисването на косата, със сигурност щеше да я халоса. Всъщност Фейт явно се погаждаше с Пол по нейния си начин, така че всичко изглеждаше наред.

Когато останаха сами, двамата се настаниха на ниските столове до една от масите. Миранда използва възможността да го обсипе с многозначителни въпроси, но той ѝ отговаряше едносрично и често потъваше в някакви свои мисли. Дори не забелязваше, че тя често често се навежда да го докосне по ръката, откривайки деколтето си, или тръскаше игриво лъскавите си къдрици. Положението изглеждаше доста странно. Миранда започна да си мисли, че Сюзън му липсва.

— Чудя се дали Фейт е добре — рече по едно време Джайлс и се почеса по главата.

— Ще се оправи. Не се тревожи за нея.

— Не ми се иска да се прибира сама.

Миранда се вцепени. С какво бе заслужила Фейт това състрадание? Повечето от мъжете, с които флиртуваше, пет пари не даваха дали ще се прибира сама, или не. Беше независима и те разбираха това. Просто приемаха, че няма какво да направят за нея.

Също като Ела. Беше се измъкнала без порой от сълзи или яростни пристъпи и на никой не му мина през ума, че може да ѝ се случи нещо. Какво им ставаше на мъжете? Може би трябваше да размаха плакат с надпис „Точно в този момент ви е позволено да се тревожите за мен“ само за да установят, че има разлика между снизходително отношение и загриженост. Мислите ѝ се превърнаха в думи, но тя се постара да прозвучат закачливо.

— Ако изхвъркна оттук, обляна в сълзи, и за мен ли ще се притесниш така? — Може би допусна малко повече острота в гласа си, защото за пръв път, откакто останаха сами, той като че ли я забеляза и вдигна поглед към нея.

— Не обичам, когато едно момиче се прибира само, Миранда. Това няма нищо общо със сълзите. Ти си дошла тук сама и някои хора дори не биха се замислили за това. Не знам кое предпочиташ, но бих ти предложил да те изпратя, разбира се. Ако обаче ми откажеш, ще приема, че знаеш какво правиш.

Тъй като не знаеше какво да отговори, Миранда отпи глътка вино, за да се съсредоточи. Накрая реши да използва момента.

— Тогава ще бъдеш ли така добър да ме изпратиш до дома? — попита тя с подкупваща усмивка.

— Разбира се — усмихна ѝ се топло Джайлс. Миранда изпита облекчение. За момент си беше помислила, че ѝ се е изплъзнал.

— И може би когато стигнем, ще се отбиеш за едно кафе?

Отправи му най-дяволития си поглед. Обикновено действаше. А тя наистина не искаше да го изпусне. Струваше повече от хилядите други мъже, с които си бе имала работа. Не само че изглеждаше страхотно, но и като че ли не го съзнаваше. Или ако го съзнаваше, не го приемаше като гъдел за егото си, както много красавци правеха. Беше наистина мил човек. Освен това забавен, умен и добър. Тя прекара прилагателните през главата си, докато потъваше в очите му с цвят на кестен. Да, наистина бе добър улов и колкото повече се замисляше, толкова по-голямо ставаше желанието ѝ този улов да е неин, независимо от Сюзън. Опита се да поддържа дяволития поглед възможно най-дълго, но в очите му имаше само недоумение.

— Пол е отседнал у нас — отвърна накрая той.

— А, да, Пол. Но предполагам, че е отишъл някъде с Фейт. Мина почти половин час, откакто го видяхме за последен път. Не си ли му

дал ключ?

— Ами да, дадох му резервния, за да може да излиза, докато съм на работа.

— Значи всичко е наред! — Тя тупна решително коленете си и му се усмихна многозначително. — Пол изчезна, така че едва ли ще има нещо против, ако и ти изчезнеш за малко, нали?

— Миранда — каза Джайлс, сложи длани на масата и се наведе към нея, като гледаше замислено. — Мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се — изкикоти се тя и издаде още малко гърди напред. — Питай. Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам защо никога не отговаряш сериозно.

Клепките ѝ запърхаха. Не такъв въпрос беше очаквала.

— Понякога го правя — нацупи се тя, след като реши, че цупенето ще е най-подходящата тактика за момента. — Зависи какво ме питат.

— Ще ми отговориш ли сериозно, ако ти задам сериозен въпрос?

— Ще се опитам. — Миранда му се усмихна, отпи голяма глътка вино, запали цигара и вдиша дълбоко. Положението ставаше някак смущаващо. — Но това прави два въпроса.

— Добре. Кажете ми какво търсите в един мъж.

— Какво търсят жените? — засмя се безгрижно тя. — Мъж с петнадесетсантиметров език, който да може да диша през ушите. Би било хубаво и ако в три сутринта се превръщаше в каца шоколадов сладолед, но човек не може да има всичко.

Както се очакваше, той се ухили, но явно продължаваше да очаква сериозния отговор. Миранда опъна набързо от цигарата и я тръсна ядосано в пепелника.

— Не мога да отговоря от името на всички жени. Зависи. Например Фейт изобщо не иска мъж. Ела пък иска мъже, които да не ѝ се месят в живота. А жените като, да кажем... — Тя сбърчи замислено нос. — ... да кажем, Сюзън. Тя вероятно иска някой, с когото да си делят сметките и да се редуват в разхождането на кучето. — Беше ли успяла да представи Сюзън като достатъчно скучна? Е, може би трябваше да направи още един опит. — Вероятно търси някой, който да няма нищо против да спят в отделни легла, след като минат четиридесетте, и да играе „Не се сърди, човече“ с внуците. Поне така ми се струва — добави невинно тя.

— Ето. — Джайлс се отпусна назад и направи отчаян жест с ръка. — Ето че пак го правиш. Не те питам за другите жени, а само за теб.

— За мен? — изкиска се Миранда и едва не се задави с поредната глътка вино. Вече ѝ се искаше да избяга. Може би психологията на Фейт не бе дотам лишена от основание. Но във Фейт нямаше никакво достойнство. Когато положението станеше напечено, тя се обливаше в сълзи, пръхтеше и какво ли не още, а Миранда оставаше и се изправяше лице в лице с проблема. — Какво искаш да знаеш за мен?

— Какво търсиш в един мъж — отвърна търпеливо той.

„О, господи — помисли си Миранда, — май няма намерение да остави тази тема.“ Освен това не флиртуваше с нея, в очите му нямаше достатъчно игривост, за да може да го залъже. Тя си пое рязко дъх, усмихна се и махна нехайно с ръка.

— Била съм омъжена, Джайлс. Питай ме нещо друго.

— Не, искам да ми отговориш на този въпрос.

— Казах, че съм била омъжена — повтори бавно тя. — Това не прави човека особено оптимистичен по отношение на романтиката.

— Бракът ти приключил ли е?

Очите ѝ се разшириха. От години не беше чувала този въпрос и той я сепна. Разбира се, смяташе брака си за отдавна приключил. И двамата смятаха така. Ето защо не си бяха направили труда да узаконят това. Поне доскоро.

— Разбира се.

— А бившият ти съпруг оженил ли се е повторно?

Тя дръпна от цигарата и отпи глътка вино. Наистина не ѝ се отговаряше на подобни въпроси. Джайлс нямаше как да знае, че е избрал възможно най-неподходящия момент. Но можеше да му отговори направо и да приключи с това.

— Той... всъщност Ланс, така се казва. Той е американец. Пилот. Звучи изтъркано, знам, пилот и стюардеса. Но ето че се оженихме и не се получи. Виждахме се доста рядко и накрая се разделихме. — Тя пресуши чашата си и преглътна. — Сега смята отново да се жени. Ще подпишем документите и, да, всичко ще приключи. Както трябва.

— Сигурно ти е много тъжно.

Тя се покашля и тръсна къдрици.

— Всъщност не. Все някога трябваше да се случи. Това, което беше между нас, отдавна е мъртво и погребано. Всички контакти, които сме имали оттогава, са... — Тя се поколеба леко. — ... делови.

— Да, предполагам, но сигурно ти е трудно да подпишеш документите. Всъщност се подписваш под това, че бракът ти се е провалил.

Провалил. Откакто Ланс ѝ беше съобщил за предстоящия си годеж, тази дума не ѝ даваше мира. Точно така се бе изразил. И двамата били виновни, че не се е получило. Но сега бил срещнал друга и започвал отново. Смятал да намери щастие, затова искал да остави провала зад гърба си. Тя, от друга страна...

— И така — прекъсна мислите ѝ Джайлс, без да сваля очи от нея, — какво търсиш в един мъж?

Миранда вдигна поглед и в очите ѝ блеснаха сълзи. По някакъв начин беше успял да пропука защитната ѝ черупка и сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да му излее сърцето си.

— Искам да ме обичат такава, каквата съм, Джайлс — прошепна едва чуто тя. — Това е.

Настъпи мълчание. Миранда отново се покашля, загаси цигарата и си нахлузи якето. Дотук с прелъстяването. Трябваше да се махне. Твърде, твърде много бе разголила душата си пред него. Джайлс бутна креслото назад и стана.

— Миранда? — каза той и я докосна по ръката.

— Да?

— Наистина ме заинтригува. Искам да те опозная както трябва, а не просто да се гмурнем в нещо плътско и импулсивно. Какво ще кажеш да пийнем кафе или да хапнем някъде? Искам да си поговорим. А после ще те изпратя.

— Не тази вечер, Джайлс — отговори тя и му обърна гръб.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За ужас на Ела първата сестра, която си проправи път през коридора на спешното отделение, беше нейната познайница, ирландката. Ярката светлина беше заслепяваща, но нямаше начин да сбърка дребната фигура, която тръгна право към нея.

— Ах ти! Каква я забърка този път? Само не ми казвай, че пак си се опитала да поправяш нещо.

— Не, този път не. — Ела направи опит да се усмихне, но ѝ беше трудно, тъй като не знаеше каква медицинска процедура ѝ предстои. — Аз... ударих си главата.

— Май белите постоянно те преследват, а? — запита сестрата. — Съобщи ли на рецепцията?

— Да.

— Така значи.

Сестрата млъкна и огледа Джаз, който стоеше до Ела и я държеше за лакътя. Не беше съвсем сигурна защо я е хванал. Нямаше да припадне, но и не можеше да измисли претекст да се освободи от ръката му. Е, поне показваше искрена загриженост, а това беше приятно. Сестрата отново погледна към нея и ѝ се усмихна.

— Това е твоят приятел, нали?

— Ъъ... не. Той е... ъъ...

Помъчи се да намери точните думи. Той е ченге. От Скотланд Ярд. И е сгоден за друга.

— Да, приятел съм ѝ — заяви Джаз. Ела го погледна стъписано. Той се усмихваше многозначително на сестрата. — Вижда се, че има сътресение, нали?

— Чудесно! — Сестрата подпря бузата си с език и кимна към Ела. — Е, попаднала си в добри ръце. Ще се погрижим за теб при първа възможност. Засега е спокойно, така че няма да чакаш много. Просто поседни.

— Благодаря.

Сестрата изчезна и Джаз я поведе към един пластмасов стол. Поне не избра същото място, където беше седяла преди. Никак не ѝ се искаше да мисли, че има тук запазено място. Веднага щом се настаниха, тя се обърна към него.

— Защо каза, че си ми приятел?

— Искан да опростя нещата.

— Да ги опростиш ли? Какво просто има в това около теб да се навъртат непознати мъже и да се преструват на твоя половинка?

— Помисли малко. Дойдох в къщата ти по никое време. Вероятно ще е добре хората да си мислят, че имаме романтична връзка. За момента.

Тя го зяпна удивено и избухна в смях. После се шляпна по устата.

— Съжалявам, но това е адски глупаво. Какво общо има сестрата с цялата тази работа? Тя е само сестра, за бога, не наркопласьор.

Той я погледна сериозно.

— Селцето е малко. Какво друго можехме да кажем?

Вярно, нищо друго не ѝ идваше наум.

— Можеш да кажеш, че си ми брат или нещо подобно — рече тя и прехапа устни, за да не прихне. Този път и той се усмихна.

— Имаш брат азиатец?

— Е, нали ме разбираш. Единият от нас може да е бил осиновен.

— И колко време смяташ, че щеше да ни отнеме, докато го обясним?

— Добре де, добре, прав си. Засега.

Ела се намести по-удобно и положи всички усилия да се отпусне. Точно сега не можеше да мисли върху въпросите, които ѝ беше задал в колата. Бяха твърде сложни и не можеше да го разбере накъде бие. Предпочиташе вместо това да седят мирно един до друг. След кратко мълчание тя отново се обърна към него.

— Джаз, съжалявам, че казах всички онези неща за годежа ти. Не помня какво точно ти наговорих, но знам, че беше адски грубо.

Той я гледаше мълчаливо.

— Сигурен съм, че не си искала да ме обидиш. Предлагам да го забравим.

— Трудно ми е да го проумея, това е всичко. Няма как да разбере този тип бракове. Никога не съм познавала хора, които да са се

оженили по този начин. Но вашите обичаи са такива и съжалявам, че бях груба.

За нейно удивление той въздъхна дълбоко, наведе се напред, опря лакти на коленете си и впери поглед в лъскавите плочки на пода. Изглеждаше особено заинтригуван от парчето изсъхнала дъвка, залепено на една от тях.

— Вече не съм много сигурен, че тези обичаи важат за мен.

— Наистина ли? — попита изненадано тя.

— Преди изглеждаше толкова лесно. Всичко се уреждаше от родителите. Те проучваха семейството, с което щяха да се сродят. Имаше посещения в Индия и дълги разговори с всеки далечен братовчед, за когото можеш да се сетиш. И проучваха крайно изчерпателно. Когато двамата се срещнеха, всичко биваше почти решено. Трябваше да се харесат, разбира се. И имаха възможност да се откажат, но трябваше да изтъкнат някоя много, много основателна причина. И в повечето случаи се получаваше. — Ела прехапа устни и затаи дъх, да не би да го стресне. Той прокара пръсти през косата си и продължи, все още вторачен в дъвката: — Сега е по-сложно. Някои семейства още спазват традициите, но все по-често се случва мъжът и жената да се срещнат няколко пъти, да решат, че се харесват, и да задълбочат връзката си. Проучванията на семействата вече не са толкова изчерпателни и почти всичко зависи от мнението на двамата млади.

— Това... това е хубаво, нали?

Той въздъхна още по-дълбоко. Едва ли съзнаваше на кого говори. Имаше вид, сякаш размишлява на глас.

— Не съм сигурен. Не познаваш достатъчно човека, за да се влюбиш в него, а семействата не са си свършили работата. Може да паднеш между два стола.

Ела вече хапеше устни толкова силно, че я болеше.

— Ами тогава... искам да кажа...

— Трудно е, когато си роден и израсъл в тази страна. В тази култура. Чувстваш се по-близък със съучениците и колегите, отколкото с тамошните си роднини. По друг начин гледаш на нещата. Саша също е израснала тук и разбира това. Нейното семейство е от Мадрас. Сега тя е там, за да разглежда сватбени облекла. — Той въздъхна съкрушено. — Моето семейство пък е родом от Пенджаб. Съвсем

друга част от Индия. Различна в много отношения, все едно е в чужда държава. Но двамата със Саша сме британци. Това е общото между нас. — Джаз се засмя тихо, сякаш беше казал някаква шега, която само той разбираше. — Родителите ни не бяха особено доволни. Ако питаш тях, със същия успех можех да избира марсианка. Но казаха, че е можело да бъде и по-лошо. — Той се отпусна назад и кръстоса крака. Ела беше вперила очи напред и само от време на време го поглеждаше косо. Не искаше да покаже прекален интерес и да го отблъсне. — Един от чичовците ми се ожени за англичанка — каза простичко той.

Това вече бе толкова интересно, че Ела се обърна и го погледна.

— Наистина ли?

— Все още са женени. Но в началото им е било много трудно. Три пъти се местили, понеже съседите ги тормозели.

Ела ахна. Беше чувала за подобни неща, но това бяха единични случаи, нали? И защо ѝ го казваше? Тя огледа профила му, пълничките устни, наболата брада по бузите, носа му. Неочаквано той се обърна и я погледна.

— Как се чувстваш сега? Още ли ти се вие свят?

— Амии...

— Добре, беладжийке — изникна отнякъде сестрата с все същата широка усмивка. — Да видим какво си направила със себе си. Искаш ли приятелят ти да дойде с теб?

— О, не, няма нужда.

— Не, тя е мъжко момиче — рече Джаз, облегна се назад и ѝ намигна подчертано.

Ела го изгледа възмутено и тръгна след сестрата. Чувстваше се още по-объркана, макар да не бе предполагала, че това е възможно.

— Готино парче — отбеляза сестрата, след като настани Ела на един стол зад завесите. — Къде се запозна с него?

— Във, амии... В перал... — Тя се спря. В пералнята? О, я стига! Пък и близо до дома ѝ нямаше пералня. — В кръчмата. — Но веднага се възпротиви вътрешно. Не искаше да изглежда така, сякаш избира гаджетата си в кръчмата. Макар че и това щеше да свърши работа.

— Късметлийка. Напомня ми на Имран Хан. Той също се ожени за англичанка, нали? Джемима някоя си. Беше червива с пари.

— Да.

Но тя беше бяла и той въпреки всичко се беше оженил за нея. Ела поразсъждава върху това, а сестрата започна да рови из косата ѝ. Когато стигна до подутината, умишлено я натисна.

— Ау!

— Боли, нали? Имаш ли световъртеж, гадене, нарушено зрение?

— Да, всичко това. Но преди около час. Сега се чувствам по-добре.

— Хм. А как е той в леглото?

— Моля? — Беше толкова изненадана, че не знаеше как да реагира.

— Твоят човек. Бива ли го?

Ела едва се сдържа да не прихне. Да можеше Джаз да чуе това!

— Страхотен е — отвърна тя, като придаде мечтателни нотки на гласа си. — Много е надарен. Изключително добре надарен, ако трябва да бъда точна. Първия път направо ми спря дъхът. И е невероятно издръжлив. Може да го прави по цяла нощ.

— Леле, блазе ти! На моя му е съвсем мъничък, на всичкото отгоре после заспива и почва да хърка. Но е хубаво, докато го прави. — Ела изсумтя. Разговорът започваше да звучи все по-сюрреалистично. — Освен това е черен. Изобщо не е вярно онова, дето го разправят.

— Кой е черен? — Ела се обърна рязко и сестрата неволно закачи цицината, докато я мажеше с дезинфектант. — Ау!

— Извинявай. Моят приятел. Винаги се смеем и казваме, че сме родени един за друг. Нали знаеш какво се говори. За черните и ирландците.

— О!

Ела поседя известно време, докато и тази мисъл отмина. Никога не можеш да знаеш какво правят хората и с кого, когато не разговарят с теб. Просто правиш предположения и изводи, а те може да са абсолютно погрешни. Прииска ѝ се да се усмихне, макар да не знаеше причината.

— Как, за бога, успя да си халосаш главата отзад? — рече сестрата, като цъкаше с език. — Паднала си, нали?

— Тъъ... да. Паднах върху... — Върху бейзболна бухалка? Това не звучеше убедително. — Ударих се в закачалката.

— Ооо, значи си имала късмет. Ще повикам доктора да те прегледа и може да ти направим снимка на главата, за всеки случай. Но

щом вече не се чувстваш замаяна, вероятно ще се справиш.

— Добре, благодаря.

— А белезите от предишното приключение почти не личат. Гледай само да не се нараняваш повече.

— Ще се опитам.

Изчака търпеливо, докато накрая се появи един изморен млад доктор. Вероятно не беше най-спешният му случай за вечерта. Той ѝ опипа цицината, зададе ѝ същите въпроси и тя му даде същите отговори.

— Мисля засега да не правим нищо, но ако се появят други симптоми, веднага елате тук. Ясно?

— Да. — Ела се изправи облекчено. — Мога ли да си вървя?

Докторът вече се отдалечаваше с разсеян вид. Ела използва възможността, за да си оправи пуловера и косата. Когато се върна в чакалнята, завари Джаз да говори по мобилния си телефон, опрял рамо на стената. Докато го чакаше да свърши, Ела огледа гърба му. Имаше широки рамене. Едва сега го забелязваше, но дори леко приведен, гърбът му опъваше плата на сакото. Очите ѝ се плъзнаха надолу. Отново беше с черни дънки. Очевидно бяха част от личната му униформа. Стояха му добре, подчертаваха доста стегнати задни части и дълги, мускулести крака. Тя вдигна якето си от стола и го облече. Какво ли щеше да бъде, ако наистина бе негова приятелка? Понякога можеш да разбереш предварително, докато наблюдаваш незабелязано мъжа. Тя си взе чантата и усети моментно съжаление. Никога нямаше да се случи, нали? Така че не биваше да мисли повече за това.

Джаз затвори телефона, пъкна го във вътрешния джоб на сакото си и се обърна. Когато я съзря, се усмихна и тя му отвърна със същото. После сякаш си спомниха, че са дошли по работа, и лицата им отново се изопнаха. Той се приближи до нея и ѝ заговори тихо, понеже няколко души минаваха покрай тях, търсейки свободни столове.

— Каква е диагнозата?

Ела се изкуши да отвърне: „Диагнозата е, че си готино парче“, но се сдържа.

— Добре съм. Може да имам леко сътресение, но все още не смятат за нужно да ми правят снимка на главата или нещо подобно. Така че съм свободна да си вървя.

Той кимна.

— Чудесно. Да се връщаме при колата.

Докато излизаха, отново се натъкнаха на ирландката и тя намигна многозначително на Ела.

— Приятни сънища. Ако ти се удаде възможност да спиш де.

Ела се засмя. Когато излязоха на паркинга, Джаз я изгледа с подозрение.

— Какво имаше предвид сестрата?

— Ами казах ѝ, че винаги пия по едно силно кафе преди лягане. Според нея това не е много здравословен навик.

Очакваше, че Джаз ще се засмее, но той се приближи разсеяно до колата, отвори ѝ вратата и я настави. Изведнъж Ела осъзна, че никой досега не го е правил за нея. Той се качи от своята страна, закопча колана си и се позабави с ключовете в ръка.

— Има един малък проблем. Току-що ми се обадиха. Трябва да се отбия у дома и да изпратя нещо по факса. Имаш ли нещо против да минем оттам, преди да те върна у дома?

— О, не. Разбира се, че не.

Джаз кимна и завъртя ключа. Двигателят забръмча в отговор, след което потеглиха. Ела наистина нямаше нищо против. Освен това ѝ беше любопитно да види жилището му. Дали представата ѝ за апартамент в черна кожа и хром щеше да се окаже реалност? Но пък нямаше начин той да я покани вътре. И нали не беше дежурен? Постоянно ли му се случваха такива неща? Може би това бе да ходиш с полицаи. Щеше да има достатъчно време за нелегални записи, докато той търчеше да въдворява ред и хармония в предградията на Оксфорд.

Освен това Ела никак не бързаше да се прибере и отново да остане сама. Фейт и Миранда трябваше вече да са се върнали, но едва ли щеше да ги завари будни, а тя все още се чувстваше обезпокоена от преживяното. Изобщо не ѝ се спеше. Изведнъж ѝ мина една мисъл, от която бръмченето в главата ѝ спря. Не трябваше ли да остави на Фейт и Миранда бележка да не се размотават навън из тъмното? Макар че едва ли щяха да тръгнат да изхвърлят боклука по това време. Дали ако им разкажеше за случилото се, нямаше само да ги разтревожи, при положение че не можеха да направят нищо по въпроса? Ако Джаз беше прав, че наистина скоро щяха да задействат нещата, каквото и да означаваше това, всичко щеше да свърши за нула време и тя можеше да им разкаже по-късно. Е, Миранда щеше да го приеме леко, но Фейт със

сигурност щеше да се ужаси. А и кой можеше да я обвинява за това? Ела вече се чувстваше по-неловко от създалата се ситуация, отколкото ѝ се искаше да признае.

Колата навлезе в Каули. Тъкмо започваше да се чуди къде ли се намира жилището му, когато спряха в една скрита в дърветата странична уличка със залепени една до друга къщи, повечето от които добре поддържани. Не приличаше на ергенската бърлога, която си беше представяла, поне не отвън. Смяташе, че той живее в центъра на града или в Джерико, където имаше модерни апартаменти. Джаз посегна да отвори вратата, но спря и я погледна нерешително.

— Искаш ли да ме почакаш вътре?

Поредната изненада. Очакваше, че той ще влезе и ще излезе за минути, но пък беше късно и предполагаше, че няма да е много възпитано да я остави като прочетен вестник на предната седалка. Личеше му, че се чувства неловко. Отбиването в дома му явно не беше част от плана за вечерта.

— Не, няма нищо. Ще изчакам тук.

— Не се прави на герой, Ела. Съжалявам, че изникна тази работа, но не можеш да чакаш отвън.

— Ами не. Няма нищо. Ти върви.

— Виж, трябва първо да потърся информацията, която ще изпращам, а ако трябва да бъда честен, умирам за кафе. Бях си легнал, когато ми се обадиха, и веднага изскочих от къщи. Сигурно и на теб ще ти дойде добре едно кафе?

— Каниш ме вътре на кафе? — каза закачливо тя, обхваната от внезапна дързост. Всичко това бе малко странно. Как трябваше да постъпи в такава ситуация?

Той се засмя тихо.

— Ами да го кажем така — и аз съм виждал интимни подробности от къщата ти, така че ще бъдем квит.

— Да, но ти си бил и в спалнята ми — отвърна хапливо Ела и прехапа език. Точно това не биваше да казва.

Той се поколеба, погледна я за момент и слезе от колата.

— Да вървим.

Вътре подредбата беше безупречна. По боядисаните в кремаво стени бяха окачени картини. Ела разпозна серия от гравюри на Хогарт и повдигна едната си вежда, но иначе полагаше всички усилия да си държи езика зад зъбите. Той я преведе през един свод и влязоха в просторната дневна. Отвътре къщата изглеждаше доста по-голяма, отколкото можеше да се предположи. Джаз натисна някакъв ключ. Светнаха две ниски лампи и една стандартна, която се намираше в дъното на стаята. Стените бяха бели и почти голи, в минималистичен стил, но същото не можеше да се каже за стаята. Върху светлия под имаше мек килим в екзотични цветове, а две канапета, покрити с бели ленени кувертюри, стояха едно срещу друго, обсипани с възглавнички от червена и турскосиня коприна. Но вниманието ѝ веднага бе привлечено от внушителния копринен гоблен над камината. На него се виждаха райски птици в разкошни цветове. Изглеждаха като живи. Ела огледа останалата част от стаята и изведнъж зърна един нелепо черен и голям телевизор с видео под него. Отдолу имаше купчина видеокасети, някои от които с отворени кутии. Ела присви очи и видя, че повечето са с футбол — „Манчестър Юнайтед“, ако трябваше да бъде точна.

Джаз ѝ посочи канапетата и изчезна зад една врата, която вероятно водеше към кухнята.

— Настани се някъде. Ще сложа кафето.

— О! Благодаря.

Ела тръгна на пръсти по копринения килим, като същевременно го оглеждаше. Беше изящен. Нима това красиво нещо бе предназначено да се стъпва по него? Тя приседна предпазливо на ръба на канапетото, като се стараеше да не смачка безукорно опънатата кувертюра. Смяташе себе си за подредена, но това тук беше удивително. Сам ли го постигаше, или имаше някой, който да оправя вместо него? Ела се замисли върху това, докато го слушаше как трака в кухнята. По някое време не се стърпя и надзърна през откренатата врата. Виждаше се сива кухненска мебел, която отдалече създаваше илюзия за мрамор, но нищо повече. Може би хромираните неща бяха там?

Тя се облегна назад и мушна с пръст една от сините копринени възглавнички. Беше страшно мека. После прокара пръст по тъканта и отново се огледа. Който и да идваше да подрежда, очевидно бе предупреден да не пипа колекцията от видеокасети. Ела прехапа устни.

Джаз като че ли си имаше достатъчно работа в кухнята. Тя стана, отиде на пръсти до видеото и коленичи с намерението да огледа набързо касетите. От тях можеше да се научи много. Все едно разглеждаше колекция от компактдискове, само че касетите разкриваха повече неща.

Тя сподави усмивката си и пропълзя под телевизора да разгледа кутиите най-отзад. Сигурно това бяха касетите, които криеше от гостите. Нещо като да държиш Толстой в дневната, но горе в спалнята ти да има роман на Джили Купър. Какъв бе еквивалентът при филмите? Тя се сниши още малко, посегна към касетите до стената и едва не се засмя, когато зърна „Шейн“. Намери и „По пладне“, а също и серия класически филми с Джон Уейн. Значи наистина бе искал да стане герой от Дивия запад. Това ѝ се стори доста трогателно. Спомни си как някога искаше да бъде като Стиви Никс и въртеше безброй пъти „Слухове“ на Флийтууд Мак, мечтаейки да се превърне от кльощава мургава брюнетка в ослепителна руса сирена. Все още държеше тази касета в спалнята си и от време на време си я пускаше. Дали той продължаваше да гледа своите уестърни, както хората слушаха мотивиращи напътствия в колата? „Ще се преборя с всички несправедливости. Ще се справя.“

Притисна юмрук до устата си, за да не се изкикоти, но неволно изпръхтя.

— Със захар ли го пиеш?

— Ааа!

Беше се надигнала рязко и удари главата си в ръба на телевизора. Прониза я остра болка, зъбите ѝ изтръпнаха и тя се строполи по очи върху колекцията му от видео касети.

Страхотно. Значи я беше поканил най-любезно в дома си, беше отишъл да направи кафе, а сега я заварваше да рови на четири крака из вещите му. Ела реши за начало да му отговори. Точно сега нямаше сили да го погледне в очите.

— С една лъжичка, моля.

— Добре.

Чу го как се връща в кухнята. Нито дума за това, че я беше заварил просната върху видеокасетите му. Тя се обърна пълзешком, но преди да успее да се изправи, Джаз отново цъфна на вратата към кухнята. Е, поне този път беше с лице към него.

— Мляко? — попита я учтиво той.

— Само мъничко, моля.

Джаз отново изчезна. Тя стана предпазливо и се върна на канапето. Може би ако седи и се прави на идеалната гостенка, при следващото си влизане той щеше да реши, че му се е привидяло.

Джаз се върна с две глинени чашки.

— Безкофеиново е. Надявам се, че нямаш нищо против. Малко е късно за ракетно гориво.

— Чудесно. Благодаря.

Погледна го колебливо, докато поемаше чашата си, но в очите му имаше само леко любопитство.

— Чувствай се като у дома си. Аз ще се кача горе да свърша малко работа.

— Горе?

— Там имам кабинет. Ако искаш, когато свършиш с огледа на кухнята, ще те разведа на обиколка из цялата къща.

Тя прехапа бузи и го погледна умолително.

— Не забравяй, че имам сътресение. Не съм на себе си.

Джаз само повдигна едната си вежда. По дяволите, пак трябваше да му се извинява. Дано само не ѝ станеше навик.

— Виж, съжалявам, Джаз. По начало не съм любопитна. — Той обаче не изглеждаше много убеден в това. — Аз... Тази касета с „Шейн“ от дете ли я имаш? — Вече започваше да се чувства отвратително. — Просто ми беше любопитно какво гледаш в свободното си време.

— А онази касета със „Слухове“ — отвърна безизразно той, — от дете ли я имаш? — После се усмихна, като видя слисаната ѝ физиономия. — Просто ми беше любопитно какво правиш в свободното си време. Няма да се бавя.

Сетне мина под свода и се отправи към антрето. Ела остана загледана след него, докато стъпките му заглъхваха нагоре по стълбите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Та ето как се случи всичко — рече Ела и отново се отпусна на копринените възглавнички.

Вече се чувстваше спокойна. След като изпи още две чаши кафе и няколко пъти повтори разказа за злополучния си бяг към дома, напрежението ѝ спадна, цицината ѝ престана да пулсира, а седналият на отсрещното канапе Джаз умееше да измъкна информацията по начин, който изобщо не ѝ се струваше дразнещ. Не можеше да не му се възхити за това. Сигурно го беше упражнявал цели седмици. Все пак се виждаше, че когато е в настроение, умее да бъде и чувствителен. А може би именно затова беше инспектор. Изглеждаше прекалено млад за такива отговорности. Ела започваше да се унася. Ако не трябваше да мисли за връщане у дома, можеше да подремне сред меките възглавнички.

Разговорът вече звучеше тихо и приспивно. Вероятно скоро ще я заведе у дома, но за момента ѝ беше достатъчно да се наслаждава на обстановката.

— Какво мисли твоят приятел за новата ти кариера — попита той все така тихо.

Ела отвори малко по-широко очи. Това бе промяна в посоката.

— Моят приятел?

— Прекалявам ли с любопитството си?

Тя се почеса по челото и направи усилие да мисли.

— Защо смяташ, че имам приятел?

Прехвърли в ума си всичките им срещи и замръзна. Първото му идване в къщата. Тогава беше спала само няколко часа и я тресеше страхотен махмурлук. Спомни си как ги въведе всичките в спалнята си, където лежаха разпръснатите доказателства за опита ѝ да прельсти Мат, и се изчерви до корените на косата.

— О, боже!

Той се засмя.

— Съжалявам, ако извиквам смущаващи спомени.

— О, не, просто... — Ела се съвзе и изправи рамене. — Не, Мат не ми е приятел. — Потрепери, когато чу собственото си обяснение. Какъв ѝ беше тогава? Просто човек, с когото е прекарала една нощ? Това звучеше ужасно. — Е, не точно. — Помъчи се да изглежда невъзмутима, но очите му я фиксираха изпитателно от другия край на стаята. Ела се отказа и наведе глава. — Той е женен. Не се гордея особено с това, но ето че се случи.

Прииска ѝ се да добави „не че те засяга“, но сега в отношенията им се бе промъкнало нещо особено. Сигурно защото за него това бе работа. Все едно да разправяш подробности от личния си живот на непознат с абсолютната увереност, че повече никога няма да го видиш. Когато задачата му приключеше, той щеше да изчезне така ненадейно, както се бе появил. Беше влязъл в живота ѝ само служебно. Също като фризьорите. Не че я питаше къде ще ходи на почивка тази година, но в крайна сметка беше все същото.

— Трудна ситуация — отбеляза лукаво Джаз.

— Да. — Тя помълча, колкото да отпие глътка кафе. — Беше доста трудна, но вече не е. Мисля, че всичко приключи.

— Отдавна ли го познаваш?

— Не — поклати глава тя, като гледаше към тавана. — Всъщност изобщо не го познавам. Просто ми се стори, че имаме доста общи неща и може да се получи нещо. Звучи ужасно, но дори не се бях замисляла много за жена му. Само че изневярата му още повече ги сплоти. Поне така предполагам. От две седмици не проявява никакъв интерес към мен.

— Значи е местен?

— Ммм... да. — Тя си пое дълбоко дъх. Сигурно изглеждаше като глупава ученичка, но трябваше да приключи с това. — Преподавателят ми от курса по градинарство. И преди да си казал нещо, не е някакво глупаво увлечение.

— Не съм си го и помислил. Двамата сте възрастни хора. Предполагам, че е като да срещнеш някого в работата.

— Да. — Тя се замисли за момент, после продължи: — Точно така. Всъщност всички, с които съм излизала досега, са били свързани с работата ми.

Джаз отпи глътка кафе и отговори:

— Наистина ли?

— Да. Предполагам, че звучи странно. Никога не съм поглеждала нещата от този ъгъл. Срещала съм мъже и извън работата си, но винаги нещо ме е държало на разстояние от тях. Просто не смятах, че ще имаме достатъчно общи неща помежду си.

Той сви рамене.

— Предполагам, че зависи от това какво те привлича у хората.

— Ами как можеш да се разбираш с някой, който не знае с какво се занимаваш по цял ден?

Джаз се засмя и тя го погледна изненадано.

— Зависи какво имаш предвид под „разбиране“. Случвало ли ти се е да почувстваш влечение към човек, който е коренно различен от теб?

Ела помисли малко и го погледна над ръба на чашата си.

— Аз... Защо?

— Просто изглежда така, сякаш си търсиш делови партньор.

Тя се поизправи и стисна здраво чашата, като се питаше какво ли е изтърсила при предишните им срещи. Той очевидно знаеше за предупредителния глас в дъното на съзнанието ѝ. Гласът, насаден от баща ѝ. Изведнъж усети, че повтаря гласно съвета му:

— По-важно е да работите заедно, отколкото да се забавлявате заедно, нали?

— А ти как мислиш?

— По дяволите, мислех, че знаеш всички отговори.

— Не се наежвай сега.

Той остави чашата си върху красивия килим. Ела се загледа в нея. Ами ако я прекатуреше? Той като че ли не се притесняваше от подобна възможност. А и беше твърде спокоен, за да направи нещо толкова глупаво. Сигурно можеше да мине три пъти с мотоциклет около чашката, без да разплиска кафето в нея.

— Просто размишлявам на глас. Рядко имам възможност да разговарям с жена за тези неща. Повечето ми колеги са мъже.

Тя примигна. Пътят предлагаше все по-неочаквани завои.

— Аз...

— Съжалявам, Ела. Вероятно не бива да го правя и ще прозвучи много нахално, но ми се иска да те попитам за женения мъж, с когото се виждаш.

— А? — рече слисано Ела.

— Знаеш ли дали е казал на жена си за теб?

— Защо питаш, след като не искаш да бъдеш нахален?

— Защото тази вечер те нападнаха и се опитвам да разбера дали имаш врагове.

Ела стисна разочаровано чашата си. За момент я беше подвел да мисли, че се интересува от личния ѝ живот, че това любопитство е провокирано от остроумието и чара ѝ. Но сега всичко бе ясно. Той просто си вършеше работата. За момент си бе позволил едно отклонение, но само за да поразсъждава върху собствената си връзка. Делово партньорство. Ето какво щеше да представлява неговият бъдещ брак. Така че разговорът нямаше нищо общо с нея.

— Виждала ли си жена му? — продължи непринудено той.

— Не — отвърна рязко Ела. Нямаше да се поддаде на манипулациите му и да разголи душата си. — Но тя е художничка и е по-вероятно да ме отрови с терпентин, отколкото да се промъкне посред нощ и да ме цапардоса по главата. Във всеки случай той не ѝ е казал за нас. Няма причина да го прави. Очевидно не възнамерява да я напусне.

Джаз кимна спокойно, очевидно без да се смути от острия ѝ тон.

— А ти помоли ли го за това?

Тя се вцепени.

— Разбира се, че не. Не съм някаква лепка. Никога не съм молила женен мъж да напусне жена си.

— Никога? — повтори тихо той.

— Не, никога — отвърна предизвикателно Ела. После изведнъж осъзна какво е имал предвид и какво всъщност му е отговорила и отново се изчерви. — Е, добре. Мат не е първият, но никоя от съпругите няма достатъчно основания да ме изнамери чак тук и да ми се нахвърли с бейзболна бухалка. Всички са минало.

Отново се възцари мълчание. Ела гледаше килима, стената, стандартната лампа, всичко друго, само не него. Незнайно защо, се почувства унижена от непредвиденото си признание. Никога не си бе позволявала да се чувства така. Не можеше да поема цялата вина за ситуации, в които участваха двама възрастни. И едва ли не ѝ се искаше да пропълзи обратно под телевизора и да се скрие някъде между касетите с филмите на Джон Уейн. Накрая Джаз прекрати мъчението ѝ, като се обади тихо:

— Бих искал да ти задам още един въпрос, но ще бъде личен. Всъщност не съм сигурен дали трябва да го правя.

— Ако е дали съм страдала от угризения, отговорът е, да, разбира се. Не съм планирала да имам връзки с женени мъже, това просто се случваше. Мисля, че нямам какво повече да кажа.

Той се облегна назад точно когато Ела понечи да стане от своята купчина възглавнички и да се приготви за тръгване. Но Джаз очевидно не бързаше. Трябва да бе много късно. Вероятно интимността на ранните сутрешни часове — времето, когато хората са с най-отслабена бдителност — завладяваше сетивата ѝ, но тя също не беше готова да си отиде и да прекара сама остатъка от нощта. Затова отново се отпусна назад.

— Случвало се е само три пъти. — Той я погледна замислено, но Ела забеляза иронията в очите му и цъкна с език. — Е, добре, три пъти е твърде много. Това си мислиш, нали? Но за първия нямах представа, че е женен. Успя доста дълго да крие от мен тази малка подробност. Когато научих, връзката ни вече се беше задълбочила. Почувствах се ужасно, недей да си мислиш, че ми беше все едно, но въпреки това не скъсах с него. Повечето хора не биха ме разбрали, но аз бях само на двадесет и две и за пръв път работех нещо, което ми харесва. Трябваше да блъскам почти денонощно, за да докажа, че съм не по-малко добра от мъжете около мен. Нямах време за истинска любов. Не биваше да отклонявам вниманието си от работата, а и бях започнала да свиквам с него. Трудно ми беше просто да го изхвърля от живота си. Може да съм била глупава и наивна, но така стана.

Джаз кимна бавно.

— Аз... При другите двама стана по долу-горе същия начин. Само дето знаех предварително, че не са свободни.

Той отново кимна.

— Не съм искала да разрушавам бракове. И доколкото съм наясно, никога не съм го правила. — Тя въздъхна кратко. — Звучи неискрено, но е вярно. Аз... Не знам как да го обясня, но когато се случваше, просто се отпусках по течението. Беше ми по-лесно да се срещам с хора, с които не бих могла да се обвържа. Ако не друго, поне винаги бях губещата. Просто им показвах какво искат в живота, а това винаги бяха техните съпруги. — Ела прехапа устни. За пръв път

изричаше мислите си на глас и те излизаха както им падне. — Не съм искала да причиня болка никому — завърши тихо тя.

— Разбирам — рече Джаз.

— Не мисля, че разбираш — отвърна тя и му се усмихна тъжно.

— Не мислиш, че разбирам? — внезапно настръхна той. — След като винаги съм знаел, че която и да срещна, семейството ми едва ли ще я одобри? Че трябва да чакам, да градя кариерата си и след това да създам връзка, която да е подходяща за човек като мен? Знаем какво е да държиш хората на разстояние. Разбирам го напълно. Недей да си мислиш, че си по-различна от мен, Ела, защото не си. Дори съм изненадан, че толкова си приличаме.

Ела вдигна развълнувано поглед. Неочаквано той стана и извади от джоба си ключовете на колата. Изглеждаше ядосан.

— Ако си готова, ще те закарам до вас.

Ела се изправи смутено. Той се потупа по джобчето на ризата и закричи в кръг, сякаш се мъчеше да си събере мислите.

— Не искам да тревожа наемателките ти, затова ще дойда утре да погледна камерата. Сега само ще се погрижа да се прибереш жива и здрава. Да.

— Добре.

— По дяволите! — Той погледна надолу. Беше катурнал кафето си. На килима се образуваше бежова локвичка. — По дяволите!

После изхвърча към кухнята и се върна с цяло роло тоалетна хартия.

— Всичко е наред. Тук някъде имам салфетки.

Ела грабна чантата си, намери пакетчето кърпички, извади една и запълзя на четири крака по килима. През това време той успя да покрие всичко наоколо с намачкана хартия.

— Дяволите да ме вземат! — възкликна, докато бършеше. — Никога досега не съм го правил!

— Вече е доста късно — утеши го тя, мъчейки се да свърши нещо с мократа салфетка. — И двамата сме уморени. Нищо чудно, че си се разсеял.

Неочаквано той започна да се смее. Ела спря да попива и вдигна поглед към него. Бяха един срещу друг, на четири крака върху килима. Стана й смешно, но се сдържа. Това все пак беше неговият килим и

нямаше да е редно да се кикоти на кончината му. Но въпреки това беше смешно.

— Ти си виновна — поклати глава Джаз.

— Не, не съм. Бях на километри от чашата ти.

— Виновна си — настоя той.

— Не, ти...

Изведнъж забеляза погледа му и млъкна. Беше виновна, защото го беше разсеяла. Точно както той обикновено я разсейваше.

— Ела тук. — Той плъзна ръка по врата ѝ и я притегли към себе си. После се поколеба за момент, повдигна я да застане на колене, приближи се до нея и зарови пръсти в косата ѝ. Погледът му зашари трескаво по лицето ѝ. — Искам да те целуна.

Ръката му трепереше. Тялото ѝ потръпна в отговор.

— Искам да ме целунеш — прошепна тя.

— Никога в живота си не съм постъпвал непрофесионално. Сега ще ми е за пръв път.

— Вярвам ти — промълви тя. Устните му бяха на сантиметри от нейните и просто не можеше да свали очи от тях. Отчаяно желаше той да я целуне.

Когато усети допира им, потрепери. Джаз я прегърна още по-здраво.

— Знам, че не бива да го правя — промърмори той, обсипа с целувки лицето ѝ и отново се върна на устните. Този път езикът му се плъзна в устата ѝ. — Никога досега не съм се влюбвал — каза дрезгаво, преди да предприеме нов поход из вътрешността на устата ѝ.

— Нито пък аз. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги стисна здраво. Чувстваше се замаяна от топлината на тези устни, от допира на силните ръце, които се заравяха в косата ѝ и се плъзгаха надолу по шията и гърба ѝ.

— И няма да го направя сега — изстена той в ухото ѝ.

— Нито пък аз.

— Но толкова те желая, че чак боли.

— Аз също те желая — прошепна тя. Бузите, устните, всяка частица от тялото ѝ копнееше за допира му.

Той се отдръпна и между тях полъхна хлад. В един момент Ела си помисли отчаяно, че ще я лиши от преживяването, за което и

дватама жадуваха, но после видя пламъка в очите му, докато я изправяше на крака.

— Не тук, Ела. Ела с мен.

Все още замаяна, тя му позволи да я изведе от стаята и тръгнаха нагоре по стълбите. Ръката, която я водеше, бе не по-малко възбуждаща от устните му. Дланта му беше гореща и нежна, но здрава и силна.

— Трябва да съм полудял — рече той, бутна една врата и въведе Ела в стаята.

— Тогава и двамата сме полудели — усмихна се тя. Той затвори вратата с ритник и потънаха в пълна тъмнина. Останаха само допирът на кожата му и жаждата, с която я докосваше. Неусетно прекосиха стаята и Ела се озова върху някакви завивки.

— Искам да те виждам. Почакай.

Нощната лампа светна и Ела примигна на мекото сияние. Той си разкопча ризата и панталоните, съблече се и ги пусна на пода. Остана по долни гащета, но нямаше как да скрие реакцията си под тях.

— Божичко! — прихна тя.

— Това не е смешно. — Той легна до нея, прегърна я с една ръка и започна да я целува, първо нежно, после все по-настойтелно. — Толкова си красива. Уникална. Толкова си... опърничава — промърмори срещу устните ѝ.

— А ти си един самонадеян тип — отвърна Ела, докато изхлузваше пуловера над главата си. Лицето ѝ остана скрито само за секунда, но той използва това време, за да разкопчае сутиена ѝ.

— Наистина не би трябвало да го правя — рече Джаз и поглади с длан гърдите ѝ. Зърната им веднага реагираха. Ела потрепери, когато усети устните му върху тях.

— В никакъв случай. Аз също. Може би трябва да се облечем и да ме закараш у дома — заекна тя, докато дънките се изхлузваха от тялото ѝ.

— Или може би ще го направя по-късно.

Отново се върна до нея, но гащетата му вече ги нямаше. Бельото ѝ също, макар да не беше усетила кога го е свалил. Топлината на тялото му я обгърна. Вече копнееше да го усети в себе си. Искаше единствено да се слее с него. Никога не бе изпитвала толкова силно желание.

— Просто... — заекна тя. — Искам... просто...

Внезапно Джаз проникна в нея и тя остана без дъх. Всичките ѝ абстрактни мисли се стопиха в небитието. Остана само моментът, без бъдеще и без минало. Едва когато усети ударната вълна до върховете на пръстите си, разбра какво се е случило — беше изоставила всякакво планиране, всякаква логика, беше отхвърлила разумните доводи, които ръководеха целия ѝ живот. Беше си позволила да направи нещо, лишено от разум, и почти нереалната, случайна среща се бе превърнала в неповторимо преживяване.

За пръв път преживяваше подобно нещо. И нямаше да се учуди, ако бе за последен. В гърдите ѝ се надигна чувство, което я омаломощи със силата си. В сърцето ѝ блъбукаше радост, че е имала възможността да го изпита, ала заедно с нея се прокрадваше и паника. До този момент бе контролирала всяка ситуация, но ето че Джаз се бе появил, обсипвайки лицето ѝ с нежни целувки. Трябваше да се чувства доволна, щастлива, но мислите ѝ се изпълниха с тревога.

Несигурността я сграбчи точно когато целувките му станаха по-леки, сякаш се готвеше да я пусне. Тя му отвърна, макар гърлото ѝ да се свиваше от неизречените въпроси. Нещо в нея крещеше да го помоли да ѝ прошепне мислите си, както си бяха шепнали в най-страстните моменти. Но той мълчеше и само целуваше лицето, челото, шията и раменете ѝ. Сърцето ѝ се сви. Искаше да чуе някакви думи. Трябваше да знае, че случилото се е било важно за него, въпреки че бе дошло изневиделица.

— Ти си невероятна — промърмори Джаз.

— Ти също — каза тихо тя.

— Благодаря ти, че ми го позволи — прошепна той в основата на шията ѝ. — Искях да правя любов с теб още щом те видях за пръв път.

Ела го прегърна здраво. Не можеше да каже, че го е пожелала още от първия момент. При нея бе станало постепенно, но с обезпокояваща сила. А после изведнъж я беше завладяло. Тя затвори очи и въздъхна дълбоко.

Никога досега не се беше влюбила и сега нямаше да го направи. Но и никога не бе предполагала, че любовта може да я връхлети така внезапно. Не, щеше да се справи. Досега се беше справяла с всичко,

така че и това нямаше да ѝ се опре. Джаз нямаше защо да знае, че я е разтърсил така дълбоко.

— Е, какво смяташ да правиш с килима? — попита го тя, като преглътна чувствата си и се опита да прозвучи весело.

Той помълча, галейки рамото ѝ, после легна до нея и я прегърна с една ръка през кръста.

— Предпочитам да не мисля за това сега. — Сетне я притегли към себе си и я целуна леко по бузата. — Ако нямаш нищо против, бих искал просто да се наслаждавам на момента.

— Добре.

— Мислех, че съм практичен по природа, но ти просто ме надмина — каза тихо Джаз.

— Ммм, да. Винаги съм практична.

За момент усети напрежение, но после отново се отпусна, когато той я притегли към себе си. Обърна му гръб и се сгуши в него, а той метна единия си крак върху нея. Изведнъж усети, че още е с чорапи. При други обстоятелства щеше да се ужаси, но сега реши, че чорапите му са хубави.

— Имаш ли нещо против да преспим при мен? Просто ми се иска да останеш.

— Да, ще остана — отвърна Ела и му подаде ръката си, когато усети, че той я търси.

Джаз я стисна леко.

— Добре.

— Но хъркам като банциг — предупреди го тя.

— Няма нищо. Аз също.

— Утре сутринта ще бъдем ужасени от това.

— Несъмнено.

Дишането му стана по-дълбоко. Тя се приготви за една дълга, мъчителна нощ. Джаз задиша равномерно. Всеки момент щеше да захърка. Само да можеше да прогони мислите си и да последва примера му. Клепачите ѝ натезаха. Тя придърпа ръката му и целуна леко върховете на пръстите му.

— Глупачка такава — въздъхна на себе си и потъна в сън.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, боже! Какво направих? — мърмореше си Ела, докато стискаше здраво резачката. — Господи, господи, господи!

Лицето на Мат беше сиво. Беше чела, че има посивели лица, но за пръв път виждаше такова. Обичайният му свеж тен беше изчезнал, очите му гледаха вяло, бузите му бяха хлътнали. Дори косата издаваше отчаянието му.

Малко преди това, когато групата тръгна към опитното поле, за да се упражнява в изкуството на подрязването върху обрасналия жив плет, той я хвана за ръката, дръпна я настрана и впи отчаяно очи в нея.

— Казах на Лорна за нас.

— Какво си направил? — едва не извика тя.

— Напусна ме. Вече го направих, Ела.

Тя го изгледа със зяпнала уста. След няколко ужасни секунди ѝ се прииска да му каже: „Добре, хайде да се върнем и да го направим отново. Ще излезем от къщичката, а после ти ще ме хванеш за ръката и ще ми кажеш: Благодаря ти, Ела, бракът ми се съживи“. Но той продължаваше да стои пред нея и изглеждаше напълно съсипан.

После Мат примигна объркано и закрочи към групата, като се стараеше отново да влезе в ролята си на учител, доколкото му бе възможно при тези обстоятелства, но обичайното му добро настроение липсваше. Другите бяха забелязали това. В клас, когато Пиер го попита нещо, Мат се сопна: „Говори по-ясно, не мога да те разбера“. По-късно Валъри заяви, че винаги има кой да ѝ подстригва живия плет и не вижда как ще държи резачката със слабите си ръце, а той промърмори: „Прекрасно, върви тогава да си лакираш ноктите!“. А когато Джон отново започна с грубоватите си забележки, Мат му отвърна: „Млъкни най-сетне и може да научиш нещо“.

Затова сега представляваха една доста притихнала група градинари, които кимаха покорно, докато преподавателят им показваше различните копчета на резачката, и го гледаха с притаен дъх как дърпа яростно въженцето, мъчейки се да запалят мотора на

резачката. Накрая се отказа, зачервен и потен, кресна „Мамка му!“ и всички се свиха, наблюдавайки го с напрегнато страхопочитание.

След това им нареди да започнат да подстригват плета. Даде на всеки по около метър и понеже плетът беше повече от два метра висок, успя да изтормози и най-яките от тях. Ела наблюдаваше разсеяно как Пиер, слабичък, елегантен и свикнал да борави по-скоро с шепи билки, отколкото с такива огромни машини, се олюляваше с пластмасовите очила и огромните слушалки, размахвайки назъбеното острие над главата си. Приличаше на мишка сериен убиец. Джон, който беше най-силен, но както винаги в такива случаи имаше желание да е някъде другаде, се справи най-добре — боравеше с резачката, сякаш беше четка за пране, и завърши производението си с идеално правилен ръб.

След това беше ред на Ела и Мат отново изпълни цялата процедура със стиснати устни. Отказа да ѝ помогне, когато моторът не се запали, и остана да стърчи отстрани със скръстени ръце и празно изражение, сякаш сутринта тялото му бе дошло само, а умът му се бе самоизключил, докато си е миел зъбите в банята.

Докато се нахвърляше с резачката върху коравите листа и правеше огромни дупки сред клоните, Ела осъзна не само че не бива да избира подстригването на живи плетове за своя професия, но и че се е случило нещо ужасно.

— Боже господи! — прошепна тя, отново се хвърли напред и потъна до лакти сред клоните. После се отдръпна и направи втори опит. Не смееше да се огледа наоколо. Със слушалките и стържещия вой на резачката, която заглушаваше всичко останало, тя се намираше в свой собствен свят. Болката в ръцете ѝ я съсипваше. Резачката тежеше цял тон, но сега не можеше да я изключи, да пусне една шега, да направи тъжна физиономия и да заяви, че предпочита да опита нещо друго.

Защо Мат бе решил да каже на жена си, че са прекарали нощта заедно? Какво, за бога, си мислеше? Никога, ама никога не бе попадала в подобна ситуация.

Всичките ѝ досегашни любовници бяха изпечени лъжци. Трябваше да си го признае, макар че не говореше добре за вкуса ѝ към мъжете. Те подхождаха към ситуацията професионално. Бяха майстори на дискретността и двойните стандарти. Дори когато в един или два случая се бяха изпуснали да признаят пред нея, че браковете им висят

на косъм, тя не им вярваше и винаги се бе оказвала права. Нито веднъж не се бе случило някой от тях да се прибере у дома и да каже: „Познай къде бях снощи, скъпа!“. От тази мисъл ѝ се повдигна. Какво ли би било да чуеш подобно нещо от собствения си съпруг? От мъжа, на когото имаш доверие, с когото си градила дом и живот, от мъжа, който е баща на децата ти?

Тя размаха резачката, унищожавайки всякакви остатъци от листа по пътя си. Как бе могъл да постъпи така с Лорна? Какво, за бога, можеше да му отговори? Какво се казваше в подобни ситуации?

Ела изскърца със зъби, приближи се още повече до плета и започна да подстригва всичко, до което можеше да стигне. Ръцете ѝ едва удържаха резачката, но тя стисна упорито дръжката и впери поглед напред.

— О, боже!

И така, беше се чудила каква ли двойка ще да бъдат двамата с Мат. Беше се надявала, че в някой момент бракът му може да изчезне. Чисто и просто да изчезне. Сякаш е написал „аз съм женен“ с молив, а после двамата са взели гума и са го изтрили, без да оставят и следа от него. Мислеше си, че ако той бе свободен, вероятно щяха да излизат заедно и можеше да се получи хубава връзка. Той щеше да ѝ дава консултации за нейния разсадник, да наминава, за да я напътства. Ако бизнесът излезеше успешен, можеше да го направи съдружник. Все още щеше да му остава време да преподава, а през почивните дни да ѝ помага в разсадника. Сигурно знаеше всичко за торовете, за почвите и подходящото време за отрязването на калеми, без да става нужда тя да прави справки в многобройните си записки или купищата справочници. Щяха да се смеят заедно в края на изтощителните дни. Това щеше да е хубаво. Но сега той беше съсипал Лорна, художничката, която тя не познаваше, и това бе лошо.

Странно, най-малко за Мат си бе мислила тази сутрин, появявайки се в колежа с половин час закъснение.

Преди по-малко от дванадесет часа бе лежала в прегръдките на Джаз.

На сутринта я беше закарал до къщи. Докато пътуваха, бяха доста замислени и не си казаха почти нищо, но мълчанието ѝ се струваше някак уютно. Когато стигнаха, я целуна по устните и каза, че ще дойде по-късно да провери положението в къщата, но тя не обърна

голямо внимание на думите му. Цялото ѝ тяло пулсираше след безсънната страстна нощ. Затова само му се усмихна и той ѝ отвърна със същото. Широка, топла, доволна усмивка. Все още стоеше пред очите ѝ. Миранда и Фейт вече бяха тръгнали на работа, затова се пригответи набързо и хукна към колежа. Последното нещо, което очакваше, бе Мат да избере именно този ден, за да ѝ съобщи, че Лорна го напуска.

— О, боже!

Тя натисна по-силно резачката и залитна, когато плетът свърши. Отстъпи назад, изключи мотора, смъкна очилата и слушалките и се слиса, когато видя плодовете на усилията си. Беше покосила пет метра плет, без да остави почти никаква зеленина. Не приличаше на жив плет, а по-скоро на редица мъртви клонки с по някое листенце на тях. На тревата имаше висока купчина шума.

Някой издърпа внимателно резачката от ръцете ѝ. Джон ѝ се усмихна объркано.

— Малко се увлече, пате. Не ни ли чу, че ти викаме?

— Дявол да го вземе, не ви чух. Съжалявам.

— Значи за мен не остана много за подрязване, нали? — каза недоволно Ема с ръце на хълбоците.

Ела се обърна и погледна предпазливо Мат. Той дъвчеше долната си устна и зяпаше разсеяно двамата юноши от съседния курс, които се надплюваха в двора по време на следобедната почивка.

— Мат? — пророни тя.

Класът пристъпваше от крак на крак, очаквайки отговора. Той се обърна бавно.

— Ммм?

— Ами аз... свърших.

— Добре, добре. Е, има достатъчно време да отидете в оранжерията. Ерик вече ви чака, за да пореботите върху калемите. Тръгвайте.

— Но аз още не съм подрязвала! — възрази Ема. — Трябва да ми дадеш оценка на практическите умения!

— О, добре. Чудесно. Ами ще го направим друг път. А сега вървете. Оранжерията.

Изнизаха се един по един, а Ема изгледа с негодувание Ела и закрачи тежко след другите с подкованите си ботуши. Ела изостана.

Пиер я потупа по ръката и каза тихо:

— Мисля, че се е скар-хал с жена си, да?

— О, кой може да знае? — засмя се приглушено Ела, като се престори, че има да оправя нещо на слушалките. — Ти върви, Пиер, ще се видим там след минутка.

Когато другите изчезнаха зад обора, тя най-сетне свали слушалките и остана неподвижна, очаквайки Мат да заговори пръв. Бяха сами и само гърлените шумове от състезанието по надплюване нарушаваха тишината. Той въздъхна пресекливо:

— Какво ще правя сега, Ела?

Тя се приближи до него и го докосна по ръката.

— Ужасно съжалявам, Мат! Нямах представа, че ще го направиш. Казах ти, че идеята не е добра, нали?

— Но все някак трябваше да оправя тази работа. Не можех да харесвам и двете ви едновременно. Това звучи толкова незряло. — Той изсумтя. — Помислих си, че ако ѝ кажа, това ще изиграе ролята на катализатор. Не можех повече да понасям напрежението. Не бях свободен да се срещам с теб и не бях свободен да се радвам на брака си, както правех през последните осем години.

— Осем години? — преглътна с труд Ела.

— Осем години щастие. И накрая всичко отиде по дяволите.

Ела започваше да се чувства все по-жалка, сякаш Мат насочваше резачката към нея и започваше да изрязва всичките ѝ клончета, всичкия ѝ свеж, зелен оптимизъм, оставяйки само изсъхнали голи пръчки.

— Аз... не знам какво да кажа. Никога не ми се е случвало подобно нещо.

Това поне беше истина. И със сигурност никога нямаше да ѝ се случи. Той я погледна тъжно. Никога не беше виждала толкова мъка в очите на мъж. Идеше ѝ да вземе резачката и да направи каквото трябваше с китките си. Наперената ирландска сестра нямаше да успее да ги залепи с пластири.

— Вината беше моя — каза тихо той. — Не се обвинявай. Аз исках това да се случи. Използвах възможността, когато тя замина за няколко дни, и го направих. Дори си помислих, че двамата можем да опитаем. Вероятно в някакъв мой измислен свят.

— Свят, в който Лорна не съществуваше — довърши тя вместо него.

— Но сега не знам. Въобразявах си, че ако ѝ кажа и тя ме напусне, ако остана сам, ще мога да разсъдя по-трезво. Част от мен сякаш ѝ внушаваше да си отиде. Но сега само бродя из къщата и мисля за всичко, което правехме заедно. Снимките, спомените, ваканциите, смехът, общите приятели.

Вече ставаше непоносимо. Ела реши с натежало сърце, че смъртта с резачката е твърде снизходителна участ за нея. Може би трябваше просто да се хвърли към плета и да увисне набучена на острите клони, които беше оставила след себе си, за назидание на всички студентки, които можеха да се появят в колежа и да решат, че Мат е хубавец.

— Снощи отидох в ателието ѝ. Просто седях там с бутилка скоч и попивах всичко, което е останало от нея. Миризмите, триножника, картините по стените. Нейните успехи и провали. Бях част от всичко това.

Не, смъртта върху живия плет не бе достатъчно жестока за нея. Трябваше останалите от класа да я свалят, докато е още жива, и да я пребият безмилостно с лопатите.

— Когато си отиде, плачеше. Целуна ме, каза ми, че съжaliaва, задето ме е наранила, и замина при сестра си. Дори не знаех дали ще се върне.

А след това да я засипят със суров тор, докато още диша.

— Загубих жената, която обичах. Тя беше всичко за мен, а аз го рискувах. Никога няма да си простя.

И накрая да я оставят да се задуши и да си тръгнат.

— А тъкмо се канехме да си направим дете. Тя смяташе, че моментът е подходящ.

— Почакай малко — рече Ела. — Не каза ли, че ти се е извинила, задето те е наранила? Не трябваше ли да е обратното?

Мат я погледна окаяно.

— Не я обвинявам. Понякога думите не са достатъчни, за да изразят онова, което чувстваш.

Ела се намръщи. Звучеше ѝ като рекламен девиз на фирма за доставка на цветя. Идеята да се направи фирма за обслужване на измамани съпруги не беше лоша. Може би дори с бейзболна бухалка,

защото „понякога думите не са достатъчни, за да изразят онова, което чувстваш“.

— Мат, какво искаш да кажеш?

— О, просто ми се нахвърли с палитрата. Вероятно не беше много разумно да ѝ го казвам, докато работи. Но бях седнал на перваза на прозореца и я наблюдавах как рисува, както правя понякога, за да се отпусна, и изведнъж го изтърсих.

— А... нарани ли те?

Той я изгледа странно.

— Нищо особено, но ме накара да се превия надве.

— О! Халосала те е в...

— Да. Кое е естествено при тези обстоятелства, не мислиш ли? Ела кимна съчувствено. Предстоеше ѝ да му зададе деликатен въпрос.

— Виж, може да ти прозвучи странно, но тя... тя спортен тип ли е?

Той я погледна недоумяващо.

— Какво?

— Просто се чудех дали тя притежава нещо като... е, например като бейзболна бухалка.

Известно време Мат я гледа измъчено, после отвърна нетърпеливо:

— Не, защо?

— Съжалявам. — Тя отново го хвана за ръката и я стисна. — Наистина съжалявам. Беше само една мисъл. Просто не знам какво да ти кажа, Мат. Потресена съм от случилото се. Аз също не бях се замисляла за последствията и съм сигурна, че ако можехме да върнем времето назад, и двамата нямаше да го направим. Но не можем. Затова трябва да намерим начин да оправим нещата.

Усети прилив на облекчение. Предишната Ела, която умееше да се справя с проблемите, ѝ се притичаше на помощ. В крайна сметка нямаше защо да се самоубива. Тя закима енергично.

— Да, именно това ще направим. Ще ѝ обясним всичко, тя ще разбере, ще ти прости и бракът ви ще стане още по-здрав и щастлив от преди. Това не е край, далеч не. Нищо не е толкова безнадеждно, че да не може да се поправи, поне това съм научила от работата си. Една

чаша е полупълна или полупразна. Твоята определено е от пълните. Повярвай ми. Ще върнем Лорна обратно.

Той се беше вторачил в устните ѝ, сякаш четеше по тях.

— Ние ли? — повтори накрая.

— Ами да. Аз участвах в това и няма да се крия от отговорност. Ако мога да направя нещо, ще го направя.

Той все още я гледаше объркано.

— Наистина — увери го Ела.

— Ела — каза той с търпение, което бе сигурна, че е на свършване. — Ако се доближиш до Лорна на по-малко от сто метра, тя ще те просне с един удар. Не те съветвам да го правиш.

— Е, ако знаеше коя съм, сигурно щеше да го направи — отвърна разсъдливо тя.

— Не, Ела, имай ми доверие. Знае коя си. Поиска ми всички подробности. След като ѝ казах, поиска да разбере с коя, къде, кога и как.

— Къде ли? — повтори немощно Ела.

Той кимна уморено.

— Не можеш да я обвиняваш. В нейното положение и аз щях да направя същото.

На връщане към дома Ела се отби в „Направи си сам“. Не можа да се сети за нищо, което да ѝ подейства ободряващо, но една бърза обиколка из магазина щеше да свърши работа. Все още имаше в дневната си два еднакви кратера на местата, където се беше опитала да пробие дупки, затова грабна една количка, забута я с мъка, понеже настояваше да криволичи, и извика един продавач.

— Нещо определено ли търсите? — попита я той със съжалителен поглед, с който искаше да ѝ покаже, че се досеща за душевното ѝ състояние. Най-вероятно се дължеше на двете издутини на гръдния ѝ кош, които сами по себе си доказваха, че е жена, сама в този свят и създадена за забавление на мъжете.

— Имате ли лепящи се закачалки? — попита тя.

— Имам нещо такова. Но не е закачалка — ухили се той. Ела го изгледа ледено и усмивката му увехна. — Ще ви покажа къде са.

След като така и така беше дошла, тя взе транспарант за кухнята. Беше в подходящ зелен цвят и щеше да им действа успокояващо. А това щеше да бъде много полезно при създалите се обстоятелства. Тя мина бързо през другите сектори, като се извиняваше всеки път, когато блъснаше нечии крака. Очевидно количката бе направлявана от полтъргайт и участието на Ела бе съвсем минимално. Докато се придвижваше на зигзаг към изхода, ѝ хрумна, че едно огледало в цял ръст ще е добра идея. Можеше да го монтират горе на площадката и всички да го използват. Беше високо колкото нея, но тя направи усилие и успя да го вдигне на количката. След това се отправи към изхода.

Нареди се на опашка от пет-шест души, понеже останалите каси не работеха. От едната ѝ страна бяха подредени кутии с боя. Синьото беше красиво. Щеше чудесно да си отива с онези завеси в спалнята на Фейт. Тя отиде да огледа по-внимателно кутиите и изведнъж се чу писък.

— Гледай какво направи, да те вземат дяволите!

Тя се втурна обратно и видя един вбесен баща, прегърнал хленчещото си дете. Очевидно полтъргайтът бе решил, че сега е моментът да го обезглави, и количката се беше спуснала напред. Е, главата на детето все още си беше върху раменете му, но то очевидно се готвеше да направи шумна сцена.

— Съжалявам — рече тя, но въпреки всичко сложи кутията със синя боя върху останалите си покупки.

— Проклети жени! — изруга бащата, докато пъхаше някакви загадъчни метални неща в сака си. — Не бива да ги пускат тук.

— Отвратително наистина — съгласи се тя, понеже нямаше сили да спори.

— Господи!

Мъжът ѝ хвърли презрителен поглед през рамо, докато вървеше към продавача, който стоеше с гръб към тях до вратата, а детето му отново се удари, този път в рафта с намалени кърпи, и зарева с подновена сила.

— Трябва да внимавате кого пускате тук — каза той на продавача, който се търкаше по рамото, сякаш го болеше. — Някои хора са направо опасни.

Ела бутна количката си из паркинга, както ѝ се стори, няколко часа, докато накрая случайно се озова до колата си. Натовари нещата,

които беше купила. Огледалото беше доста голямо, но успя да го напъха между задното стъкло и облегалката на предната седалка. Ако не се наложеше да спира рязко, всичко щеше да бъде наред.

— Добре ли мина денят ти? — усмихна ѝ се Фейт.

Ела се закова на място, а Саймън заподскача около краката ѝ, просейки ласки. Тя клекна и изпълни желанието му, объркана за кой ли вече път. Фейт се беше усмихнала, Фейт я беше попитала дали денят ѝ е минал добре, Фейт си беше сложила грим. Фейт кълцаше лук и никъде не се виждаха консерви със спагети или обвивки от шоколадови десерти. А сега бе започнала да си подсвирква. Вярно, беше „Телефонна връзка“, но си подсвиркваше. И сякаш изглеждаше щастлива.

— Ами не. Мина ужасно. А твоят?

— Страхотно — отвърна Фейт и този път взе да си тананика.

Ела започна да милва Саймън, но изведнъж забеляза нещо.

— О, боже! Саймън вече не е с гипс!

Дори в сегашното си положение изпита дива радост, задето кракът на Саймън е оздравял. Сега вече разбираше защо подскача около нея с необичайно вълнение и защо Фейт е щастлива.

— Та това е страхотна новина! Нали, Сайми? Нали? Да, нали?

— Добре де, добре. Свалихме му го днес. Сега вече можем малко по малко да го водим на дълги разходки. Градината е чудесна, но той ще има нужда от повече движение. Ще направя график и можем да се редуваме за разходките. Имай предвид, че това беше смешно. — И спря, за да се изкикоти.

Ела я изгледа със зяпнала уста. Фейт наистина се кикотеше.

— Бях го извела отзад да си поиграем и Дорис излезе по нощница. Не че беше забавно, но тя действително поговори с мен. Каза, че ако не го искаме, може да го вземе. Аз обаче ѝ обясних, че го искаме, и тя каза, че нямало нищо, знаела колко е трудно да се привържеш към едно куче и после да го дадеш на някой друг. Но беше забавно, че изобщо ме заговори, нали разбираш? Реших тази вечер да сготвя спагети по болонски за всички. Джанет ми даде рецептата. Нали нямаш нищо против?

Ела се слисала. Дали Миранда беше виждала Фейт тази вечер? Какво мислеше по въпроса?

— О, да, страхотно. Миранда върна ли се вече?

— В банята е. От вратата направо се качи горе. Не ми каза и дума. Предполагам, че е в един от онези дни — рече Фейт и отново започна да си тананика някаква песен.

— Така.

Ела гушна Саймън, докато се мъчеше да си събере мислите. Ела, спец по проблемите. Всичко по реда си. Първо най-важното.

— Някакви съобщения за мен на телефонния секретар?

— Не. Никой не се е обаждал.

— О! А... а Джаз беше ли тук?

— Джаз?

— Нали се сещаш, детективът. Помислих, че може да е идвал. И ти да си го видяла, като си се върнала на обяд.

— А, той ли? — рече замислено Фейт и Ела се поизправи напрегнато. — Не — поклати глава Фейт. — Върнах се да взема Сай, но тук нямаше никой.

— И никакви бележки или нещо подобно?

— Не, никакви бележки — отвърна Фейт и изсипа лука в нагорещеното олио. Чу се силно цвърчене.

— Мисля, че няма да е зле да намалиш малко котлона. На бавен огън се готви по-добре.

— О, добре — рече Фейт и покорно завъртя копчето. Дори не се нацупи.

Ела задъвка замислено устна, а Саймън дърпаше връзките на обувките ѝ и ръмжеше доволно.

— И никакви посетители? Никой не е звънял на вратата, докато ме нямаше?

— Кой например?

Фейт набоде една скилидка чесън на върха на ножа и я пусна в тигана.

— Например някакви артистични на вид жени.

Фейт поклати глава, сякаш размишляваше усилено.

— Тц!

— Добре. Само още един въпрос.

— Давай — отвърна Фейт и отиде с подскоци до шкафчето, откъдето извади една зелена чушка.

Но по-късно щеше да се диви на промените в личността на Фейт. Някои неща просто не можеха да чакат.

— Ти познаваш селото, нали? Местни майстори и тям подобни?

— Нещо такова. Защо, какво става?

— Не знаеш ли някой надежден, който да може да смени задното стъкло на колата?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да знаеш, че си направо ужасна!

Фейт взе бутилката с вино от масичката и си наля още малко в чашата. После грабна шепа ядки от купата, върна се до дивана и се стовари на него с такава сила, че Ела си се представи как отлита от другия край, прави салто и се приземява елегантно някъде до Единбург. Но наистина беше ужасна, Фейт бе права, и то по причини, за които тя надали можеше да се досети. В случая обаче ставаше въпрос за задното стъкло на колата.

— Не ми натяквай, става ли? — рече Ела и отпи глътка вино.

— Ако ми беше казала, можехме да вземем микробуса. Мама нямаше да има нищо против. Дори сама щеше да ни го докара.

— Не съм го планирала. И ако онзи не беше спрял така внезапно, всичко щеше да бъде наред.

— Добре поне, че се е случило в селото. Щяха да те смачкат, ако беше на околоръстното.

— Е, може би. — Ела се чувстваше смутена. Смяташе, че това е пресметнат риск, който не е оправдал надеждите ѝ, но не ѝ се нравеше, дето Фейт постоянно я караше да се чувства като безпомощна жена. Навремето бе работила с мъже, беше правила мъжки неща, които Фейт дори не можеше да си представи. — Как постъпват обикновено хората, когато едно стенно огледало им мине през задното стъкло? Щях да се справя.

— Да бе, как ли не! — прихна Фейт и Ела отпи още една глътка вино.

Замисли се върху положението. В него имаше някои предсказуеми неща, но и доста неочаквани. Предсказуемото беше, че Фейт знаеше на кого да се обади за стъклото и, слава богу, всичко бе свършило без усложнения. Ела ѝ бе благодарна за помощта и наистина изпита облекчение, че тя не излезе с бодра походка от входната врата, заявявайки: „Аз ще го оправя. Трябва ти подходящо стъкло“. Не беше задължително хората да разбират за случилото се, освен това сега

задното стъкло беше чисто и лъскаво, без птичи курешки. Проблемът беше решен. Практически проблеми като този се решаваха лесно.

Но странно, Фейт продължаваше да е в добро настроение и я наричаше ужасна, вместо да се навърта мълчаливо наоколо, за да види какво ще последва. И още по-странното бе, че говори през цялото време, докато даваха любимия ѝ сериал.

— Както и да е — продължи Ела, като опита да се отпусне в пазвите на канапето и да не мисли, че Мат може да се обади, Джаз може да се обади и дори Лорна може да се обади. — Поне транспарантът е хубав, а и бездруго не ни трябва още едно огледало. Стига ни онова с боядисаната рамка.

Фейт сви рамене.

— Транспарантът е твърде малък за вратата на кухнята, но можем да го отрежем и да го сложим в банята. Ще закача огледалото в антрето, ако наистина е добило окончателния си вид.

Ела сподави една въздишка.

— Поне избрах прекрасна боя.

— Да, хубава е. Къде смяташ да боядисваш?

— Мислех в твоята спалня. Ще ти отива на завесите.

— О, добре.

Фейт млъкна и захруска ядките. Ела се загледа разсеяно в Албърт Скуеър. Фейт не изглеждаше особено въодушевена. Може би бе твърде самонадеяно да ѝ се налага така. Тя отпи още глътка вино.

Не, не беше самонадеяно. Беше невероятно, отвратително самонадеяно. Защо, за бога, не беше отишла с Фейт, за да изберат заедно цвета за спалнята ѝ? Как щеше да се почувства, ако Фейт неочаквано се прибереше вкъщи с кафява бродирана кувертюра и кажеше: „Ето, Ела, купих това за твоята спалня“? И още по-лошо, това бе емоционален шантаж, понеже го беше платила от джоба си и къщата си бе нейна. А като се замислеше още, най-лошото бе, че продължаваше да се чувства виновна, задето двете с Миранда бяха пренебрегнали Фейт в кръчмата, когато щяха да играят на стрелички с Пол и Джайлс. Освен това на никого не беше казала, че е била нападната пред къщата — идея, която Джаз подкрепи, когато го попита за съвет, — така че Фейт и Миранда не знаеха за опасностите, които ги дебнеха всеки път, когато отнесяха торба с боклук до кофата. Никой не я беше попитал къде е била снощи. Просто бяха решили, че си е

легнала рано, както първоначално възнамеряваше, и е станала твърде късно. А тя всъщност бе успяла да съсипе един брак и да опетни чистотата на един годеж. И въпреки че това нямаше нищо общо с Фейт, ѝ се струваше, че Фейт е изключително добър човек, а тя — изключително лош.

Хвърли се към бутилката с виното, наля си чашата догоре и се промъкна обратно на дивана, като погледна разкаяно Фейт.

— Наистина съжалявам.

Фейт се обърна към нея с пълна уста.

— За какво?

— Задето купих боя за твоята стая, без да те питам.

— О! — рече Фейт и преглътна сдъвканите ядки. — Странното е, че отначало много ми харесаха тапетите, но сега ми се струва, че и боядисването няма да е зле. Както решиш.

— Наистина ли? — оживи се Ела. Може би все пак не беше чак толкова лоша. Едно случайно добро дело можеше да намали бремето на греховете ѝ.

— М-да. Но само да не е с тази боя.

— А! — отново се оклюма Ела. — Какъв цвят искаш тогава? Само кажи и ще го купя. Можем да идем двете и сама да си го избереш. Черен, червен, сребрист, нямам нищо против. Който поискаш.

— Не, на цвета нищо му няма — обясни Фейт, като я гледаше объркано. — Но мислех, че имаш предвид само первазите на прозорците. Купила си боя за дърво.

— О! — рече Ела с изтънял гласец и отново се сви на канапето. — Но поне взех лепящи се кукички. Хем ще покрият дупките, хем ще закачаме завесите на тях.

Нуждата от одобрение ставаше непоносима. Тя погледна обнадеждено Фейт.

— На първо време стават. Поне няма да изглежда толкова ужасно. Все пак не могат да издържат тежестта на завесите. Сигурно ще се отлепят, но засега можем да ги сложим.

— Благодаря ти. — Ела стисна облекчено ръката ѝ. Фейт я погледна учудено. — Нямах представа колко неща обърках. Всъщност отдавна съм ги объркала, но едва днес разбрах. И дори лепящите се

кукички да не са най-подходящите, поне ще закърпим положението и това е много по-добро от всичко, което ми се случи.

Фейт примигна изненадано. Дори с очилата изглеждаше зашеметяващо привлекателна, компетентна и интелигентна. Несигурността на Ела се удвои. Само да можеше някой да вдигне телефона и да ѝ каже, че е чудесен човек, но просто е направила някои ужасни грешки! Тя отново погледна към телефона, внушавайки му мислено да звънне. Кога щеше да се върне Джаз? Какво ли си мислеше? Какво ли щеше да прави Мат тази вечер? Дали Лорна се беше върнала, или щеше да остане сам, да седи в ателието ѝ, да съзерцава палитрата, с която го беше халосала в слабините, и да я гали със сълзи в очите? Не можеше ли да ѝ звънне, за да ѝ каже, че двамата са се събрали и са щастливи? Защо не можеше Джаз да ѝ звънне, за да ѝ каже, че нощта е била изключителна и смята да се опълчи срещу семейството си и да продължи да се вижда с нея?

Или поне да ѝ звънне, за да ѝ каже, че му е съсипала живота?

— Къде е Миранда? — попита Фейт, като си играеше с дистанционното.

Ела осъзна, че епизодът от любимия ѝ сериал е свършил.

— Още да е в банята? Едва ли. — Ела изпълзя от канапето, излезе в антрето и викна нагоре към стълбите: — Миранда! Тук долу има вино. Защо не дойдеш да го дегустираш?

— Слизам! — викна Миранда след моментна пауза.

— Ето.

Ела се върна на канапето и зае единственото свободно местенце, понеже Саймън беше решил да се настани на средната възглавница. Чуха се стъпките на Миранда и няколко секунди по-късно тя се появи.

— Ето те и теб — рече Ела и посочи бутилката и празната чаша. — Всичкото е за теб. Вземи си и от ядките. Фейт още готви спагетите по болонски.

— Добре. Благодаря.

Ела вдигна изненадано поглед, когато чу тихия ѝ глас. Едва тогава забеляза, че косата ѝ е мокра, няма грим, очите ѝ са зачервени и лицето ѝ е бледо. Беше облечена с кимоното и притискаше някакъв плик до гърдите си. Кимоното ѝ стоеше така, сякаш бе с три номера по-голямо. Тя се домъкна унило до масичката и си напълни една чаша.

— Мръднете малко — каза, когато се приближи до канапето.

Другите две се преместиха покорно. Миранда едва не се стовари върху Саймън, който успя да се измъкне и се изпружи щастливо в скутовете им. Сега трите седяха на канапето една до друга. Това им се случваше за пръв път. Но пък в момента Ела не приличаше на себе си. Миранда също. А Фейт определено беше различна.

— Този сос мирише прекрасно, Фейт. Вероятно бих хапнала малко. Но първо ми се иска да пийна.

Ела и Фейт се обърнаха и я погледнаха слисано, после очите им се срещнаха, понеже Миранда бе съсредоточила цялото си внимание в телевизора.

— Колко бутилки имаме? И не дават ли нещо интересно?

— Какво има тук? — попита Ела и посочи плика.

— О, това ли? Просто решението ми за развод. — Тя измъкна книгата от плика и ги подаде на Ела.

— Но аз мислех, че си разведена!

— Не — отвърна Миранда и сръбна от виното. — Не съвсем, но съвсем скоро ще бъда. За пръв път го виждам черно на бяло.

— Но значи... искам да кажа, значи всичко е свършило, така ли?

— Да — отговори Миранда и пресуши чашата си на един дъх. — Но не в това е въпросът. Все още е ужасно.

— О, съжалявам!

Ела преплете ръката си с нейната. Жестът бе доста необмислен, но Миранда сложи признателно глава на рамото ѝ.

— Благодаря ти. Имах нужда да го чуя.

— И аз съжалявам.

Ела се удиви, когато видя Фейт да преплита ръката си с тази на Миранда. Миранда я погледна, преглътна шумно и премести глава на нейното рамо.

— Благодаря ти, Фейт. Нямах представа какво означава това за мен.

— Хайде, хайде — рече Фейт и я потупа по ръката. — Един ден всичко ще се оправи. Ще видиш.

Саймън протегна лапи и пръдна звучно.

— Благодаря и на теб, Саймън — рече Миранда и го погали нежно по главата. — Оценявам жеста ти.

Облегнаха се назад върху възглавниците. Ето кое бе главното, реши разчувствано Ела. Три жени, които седят на дивана, толкова

различни, че човек никога не би ги събрал заедно и в най-лудите си мечти, но заедно бяха силни. Именно това ѝ беше липсвало през годините в банката, когато живееше заобиколена от мъжки идеали и мъжки ценности. Ставаше дума за женственост. И сестринство. В такива моменти мъжете се превръщаха в абстрактни понятия като серия от платна на Пикасо на изложба, която можеше да разгледаш и оставиш зад гърба си, когато се прибереш у дома.

Миранда се обърна към Фейт.

— Днес Джайлс да ме е споменавал?

— Чакай да си помисля — отвърна Фейт и стисна устни. — Всъщност да, сега, като ми казваш, се сещам. Подхвърли, че смята да ти позвъни и че мога да ти го предам, ако искам. Аз наистина исках, но забравих. Съжалявам.

— Наистина ли? — поизправи се оживено Миранда. — Наистина?

— Да, честно.

— Какво, тази вечер?

— Не знам. Може би. Не каза.

— А каза ли нещо друго?

Фейт се почеса по врата.

— Всъщност не. Попита ме как върви с Пол, но нищо друго.

Миранда кимна и отново се отпусна назад. Ела надникна покрай нея към Фейт.

— А как върви с Пол?

— Ходихме на китайски ресторант — отговори нехайно Фейт и отпи още малко вино. — В събота ще излизаме.

— Значи имаш среща? — попита удивено Ела.

— Е, не. — Фейт почервения, сякаш хладнокръвното държане бе дошло в повечко на кръвоносните ѝ съдове. — Само като приятели, но е приятно.

— Страхотно! — възкликна Миранда и я шляпна по коляното.

— Благодаря ти, Миранда. — Фейт се изчерви още веднъж, но този път от удоволствие.

— Това означава, че Джайлс ще е свободен. Ще ми се обади да ме пита дали не искам да излезем.

— Няма да ми седите тук цяла вечер и да чакате телефона да звънне, нали? Как ще ви изтърпя цяла вечер с увесени носове? Колко

сте слаби! — Фейт се наведе напред и изгледа строго приятелките си. — Хайде вместо това да гледаме видео.

— Аз не съм увесила нос — възрази Ела.

— Да бе, как не! Попита ме дали детективът е звънял, сякаш само за това мислиш. Всички знаем, че си падаш по него. И Миранда иска Джайлс да позвъни. Аз казвам, ако телефонът звънне, да не вдигаме. Така ще прекараме една приятна вечер.

Ела се покашля напрегнато. Миранда се вцепени.

— Можем просто да вдигнем, за да разберем кой е, и после да го отрежем.

— Не! — поклати глава Фейт. — Ако искате вечеря, няма да вдигате телефона.

— Всъщност не звучи чак толкова лошо — рече Миранда и погледна Ела. — Имаме телефонен секретар, така че ще чуем кой е.

— Тц!

Фейт стана и другите две се катурнаха една върху друга, понеже равновесието на дивана се промени рязко. После дръпна щепсела на телефона и го размаха пред очите им. Миранда ахна. Ела сподави един стон. Фейт изчезна с телефона. Скоро чуха ключа на задната врата да се превърта и се спогледаха намръщено. След малко Фейт се върна със зачервено лице.

— Ето. Вече нищо няма да ни разсейва. Ще ви върна телефона утре. Е, какво ще гледаме сега? „Междузвездни войни“ или „Бъгси Малоун“?

Миранда първа успя да се окопити.

— Аз всъщност съм гладна. Щом не ни позволяваш да говорим с никого, поне ни нахрани.

— Да, и аз умирам от глад, Фейт — съгласи се Ела. — Не искаш ли вече да ядем?

— О, добре. А мислите ли, че вече трябва да извадя каймата от фризера?

В събота вечерта Ела остана сама вкъщи, Фейт наистина излезе с Пол. Беше дошъл да я вземе с такси и тя изхвъркна, докарана в дънков костюм, като извика нещо за довиждане на Ела и Миранда, без да ги остави да изкоментират внезапното ѝ увлечение по „Ливайс“. След нея

в антрето остана ухание на парфюм и Миранда го подуши многозначително.

— „Чарли Гърл“ — съобщи тя с повдигнати вежди. — Ходила е в „Супердръг“. Е, все с нещо трябва да се започне.

Малко след това Миранда изчезна горе и се върна облечена в копринена блуза с панталони в цвят каки и кокетни кафяви боти, които изглеждаха страшно секси. Ела подозираше, че не се е пременила току-така.

— И ти ли излизаш?

— Не ти ли споменах? Отивам в „Шелдониан“. Ще свирят Дворжак или нещо подобно. Вече не мога да си спомня.

— Не мислех, че харесваш класическа музика.

— Е, никога не е късно да започнеш с ново хоби, нали? Освен това идеята беше на Джайлс и тъй като от десет години никой не ме е канил на истинска среща, реших, че ще е глупаво да откажа.

Ела се поизправи на канапето и замачка объркано ушите на Саймън.

— Джайлс те е поканил на среща? Искаш да кажеш, както си му е ред?

— Да, Ела — обясни търпеливо Миранда. — На истинска среща. Както би го направил един кавалер. И нещо повече, довечера ще се прибера, преди да съм се превърнала в тиква. Той ми го каза, не направо, а по неговия си начин. И знаеш ли какво? Това доста ми се нрави.

Ела кимна замаяна.

— Е, добре. Много се радвам за теб. Той е чудесен.

— Да — каза замислено Миранда, докато си обличаше якето. — И мисля, че ми е дошло до гуша от бързото хранене. Сега искам да ям бавно и спокойно. И в правилен ред. Нали се сецаш — предястие, основно, десерт, кафе, ментови бонбони, портвайн, пура...

— Разбирам. Не правиш ли винаги така?

— Да, но обикновено в рамките на шест часа. Сега не искам да бързам.

— Добра идея — каза немощно Ела.

Миранда й махна и изчезна. Отвън се чу бръмченето на двигателя. Значи щеше да ходи в Оксфорд, а това означаваше, че вероятно няма да пие и говори сериозно, че ще се върне вкъщи същата

нощ. Ела дръпна замислено ушите на Саймън и той я погледна с обожание.

— Толкова със съботната вечер — нацупи му се тя.

После натисна копчето на дистанционното и се втренчи в телевизора. Като цяло седмицата бе ужасна. Джаз още не ѝ се беше обадил. Мат я избягваше старателно и само от време на време въздишаше дълбоко, с което си спечелваше съчувствените погледи на класа. Веднъж го завари сам, но успя само да изпелтечи: „Дали Лорна не е... искам да кажа...“, на което той отвърна „не“ и хукна обратно към къщичката.

„Избягват ме, сякаш съм прокажена“, помисли си тя, за да направи положението още по-болезнено. А сега, когато в къщата беше пусто и тихо и само бърборенето на телевизора ѝ правеше компания, тя се улови, че хвърля погледи към задния двор и размишлява за скрития живот, който кипи в номер единадесети. Именно тези хора бяха изпречили Скотланд Ярд на пътя ѝ, и по-точно детектив-инспектор Джазбиндър Сингх. Е, очевидно Джаз беше решил, че цялата им връзка ще се изчерпи с една нощ неконтролируема страст, и тя не можеше да му се сърди за това. Сигурно го мъчеше ужасна вина. И ако цял живот се бе готвил да приеме един брак по сметка, сигурно бе свикнал да се овладява бързо и решително всеки път, когато загуби контрол. Не че я беше лъгал. Тя знаеше какво е положението и фактът, че не се бе опитал да го замаже или да ѝ подхвърля фалшиви обещания, сам по себе си му правеше чест.

Но той все още имаше работа в дома ѝ и Ела идея си нямаше как ще стане това. Е, поне означаваше, че отново ще го види. А тя копнееше за това.

Ела въздъхна дълбоко и погледна към телефона. Живееше заедно с две приказливи, нахакани жени, но те я бяха оставили и сега се чувстваше самотна. Тя помисли малко, вдигна слушалката и набра един номер.

— Здравсти, мамо.

Отговорът на майка ѝ прозвуча ентузиазирано. Ела се намести на канапето, обхваната от внезапна топлина. Чудеше се защо досега не се бе сетила да позвъни у дома.

— Скъпа! Добре ли я караш?

— Всъщност не толкова добре в момента.

Тя помълча. Никога не си бърбеше с майка си. Отношенията им не бяха такива.

— Ще извикам баща ти — каза както винаги майка ѝ. — Заклучил се е в кабинета си и търси нещо в Интернет, но ще побеснее, ако те изпусне.

Ела се канеше да я остави, но изведнъж ѝ хрумна нещо, което я порази. Не искаше да разговаря с баща си. Смяташе, че иска, но не беше така. Имаше нужда да зададе някои въпроси на майка си. И сега, когато го осъзна, не можеше да изпусне тази възможност. Трябваше да проведат този разговор веднага.

— Не, мамо — спря я тя, преди майка ѝ да е оставила слушалката. — Всъщност бих искала да говоря с теб.

— Така ли? — попита удивено другата.

Двете помълчаха нерешително. Ела помачка разсеяно ушите на Саймън. Обикновено разговаряше с баща си надълго и нашироко за работата, живота и амбициите си, а после той разказваше на майка ѝ, когато намереше за добре. Ала едва сега, когато долови удивлението в гласа ѝ, разбра колко грубо е постъпвала.

— За какво искаш да говорим?

— Ами за... всъщност за мъже.

— За мъже? — Отново настъпи мълчание, после майка ѝ се засмя тихо. — Това вече е новина. Мислех, че всичко е под контрол.

— Не, мамо, не се заяждай. Не е под контрол и всичко ужасно се обърка.

— Добре.

Чу се как майка ѝ се настанява удобно, вероятно в креслото в дневната. Щеше да гледа през френските прозорци към вътрешния двор, но какво ли щеше да бъде изражението ѝ? Особено след като чуеше какво се е случило. Ела сви съсредоточено вежди. Какво изобщо правеше? Представа нямаше какво ще ѝ каже. Когато го изтърси, сама се изненада от себе си.

— Аз... виж, мамо, татко изневерявал ли ти е някога?

Мълчанието, което последва, беше оглушително. Ела прехапа устни, притаи дъх, зажумя и без да иска, дръпна силно ушите на Саймън. Когато го чу да квичи, побърза да ги пусне. Никога не беше задавала този въпрос. Тя се размърда на канапето и трепна болезнено, докато чакаше отговора на майка си.

— Почакай малко — каза решително тя.

Стомахът на Ела се сви, когато чу как майка ѝ става от креслото, токчетата ѝ тракат по лакирания дървен под и после вратата се затваря. О, боже, дали не беше отишла да повика баща ѝ? Толкова ли я беше шокирала, че да избяга разстроена? Тя се отпусна отчаяно.

— Така е по-добре — прозвуча отново гласът от другия край на линията, но някак по-високо и звучно. — Не искам баща ти да ни чуе.

Последва още една неловка пауза. Ела затаи дъх.

— Да, Ела, няколко пъти. Защо питаш?

Ела стисна очи, когато сълзите се затъркаляха по бузите ѝ, обърса ги ядосано и отговори със задавен глас:

— Знаех го. Исках просто да се уверя.

— Но те не успяха да застанат между нас — продължи спокойно майка ѝ, макар че Ела я чу как спря и се покашля високо. — Първия път ми дойде като гръм от ясно небе, но след известно време осъзнах, че бракът ни не е застрашен от тази връзка. Никога не е бил.

— Защо? — изтърси Ела с пресекващ глас. — Защо го е правил? Защо си се примирявала? И защо приемаш така спокойно нещата?

Чу как майка ѝ вдишва дълбоко и отново издишва.

— Защото, скъпа, това е формулата, по която работи нашето семейство.

— Работи? — извика Ела. — И двамата сте манияци на тази тема. Какво става със смеха, с щастieto, с любовта? Никога ли не си била влюбена?

— О, да — отвърна тя с равен глас. — Някога бях много влюбена в баща ти. И по-късно отново се влюбих до уши.

— Какво стана с това чувство? Как успя да стане толкова пресметнато, толкова студено?

Чу как майка ѝ отново въздъхва.

— След като се оженихме, баща ти беше много зает. Главно с работата си, а след като ти се роди, и с теб. Нашият брак се превърна в... нещо като делово споразумение. Правех каквото се очакваше от мен и никога не го разочаровах, но той почти престана да се интересува от мен. След това се появи един човек, който прояви интерес. Точно тогава се влюбих отново.

— Какво? — Ела избърса бузи с опакото на ръката си. — Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли Джеймс Бригс?

Ела примигна. Той беше колега на баща ѝ и дългогодишен семеен приятел.

— Да?

— Бяхме влюбени дълго време. Може би все още сме. Но сега те са в Норфолк и двамата с Елизабет добре са се устроили, така че моментът да се направи нещо по въпроса отдавна е отминал. Но, да, бяхме влюбени в продължение на петнадесет години.

— Боже мой! — заекна Ела.

— Все пак не мисля, че баща ти някога е бил истински влюбен. Това не означава, че не го обичам. Ние се уважаваме, Ела. Не се караме, имаме много общи интереси и това ни стига.

— Но...

— Трябва да разбереш, че жените от моята класа са възпитавани да бъдат опора за съпрузите си. Много трудно е да се разчупи този стереотип. Никога не бих поставила баща ти в неудобно положение или пък да предизвикам скандал. Никой не знаеше какво изпитвам, погрижих се да бъда дискретна.

— О! — рече Ела и млъкна. Искаше ѝ се едновременно да плаче, да скимти, да вика и да се взира скръбно в празното пространство.

— Но това не означава, че и твоят живот ще бъде такъв. Ти си млада и свободна. Един ден ще срещнеш някого, в когото ще се влюбиш, и всичко ще бъде прекрасно. Винаги съм ти го повтаряла. И няма нужда някой да ти казва какво става, сама ще го усетиш.

— Да, знам — отвърна Ела с изтънял глас.

— Доколкото усещам, вече ти се е случило, защото за пръв път в живота си разговаряш така с мен.

Ела преглътна мъчително.

— Не знам какво да правя. Той е сгоден, мамо. Няма надежда да излезе нещо. Дори не знам как се случи. Беше толкова бързо. В един момент беше просто непознат и докато се усетя, нахлу в мислите ми и ги завладя. Не мога да проумея, едва го познавам, а не мога да се отърва от чувството, че ще бъде чудесно, ако сме заедно. Никога не съм искала да прекарвам много време с някого. Защо трябваше да ми се случи сега с човек, когото не мога да имам?

— О, глупачето ми! — смъмри я майка ѝ, но в гласа ѝ имаше нежност.

— Толкова грешки направих, мамо! — подсмръкна Ела през сълзи. — Бях лоша, нараних много хора и всичко обърках. Не мога да допусна пак същата грешка, просто не мога.

— Не бива да допусках същата грешка — съгласи се майка ѝ. — Но не се страхувай да направиш друга.

След като си поплака по телефона, Ела благодари на майка си в прилив на нежност, задето бе толкова чудесна, отклони предложението да говори с баща си и обеща скоро да им отиде на гости. После затвори, избърса сълзите и отново се отпусна назад със Саймън в скута. Измуча протяжно като сънливо теле. Положението все още изглеждаше неразрешимо, но сега щеше да се изправи пред проблемите с повече смелост. Най-сетне ѝ се беше случило, а това означаваше, че съществува поне малка вероятност да ѝ се случи отново. Един ден. Може би трябваше да чака, докато стане на петдесет. Или на деветдесет. Но щеше да чака и нямаше да се примири с нищо по-незначително или да разклати нечий друг живот. Изобщо не беше студена и практична, това бе лъжа, управлявала живота ѝ в продължение на двадесет и девет години, и вече трябваше да спре. Тя правеше всички наоколо нещастни. Себе си също. Беше време за промяна.

Някой потропа силно на входната врата.

Ела веднага спря мученето и се озърна. Кой можеше да бъде? В събота вечер? По вените ѝ запъпли страх. Да не би да бяха от бандата на Пит Посълтуейт? Дали не бяха видели Фейт и Миранда да излизат? Може би просто проверяваха дали къщичката е празна, за да... за да направят какво? Тя потисна нервността си, стана и поглади джинсите си с длани. Не можеше да се крие вътре. Ако някой си търсеше белята, поне щеше да види, че в къщата има човек, и да се откаже. А и на вратата имаше верига.

Тя сложи внимателно веригата, натисна бравата и много, много бавно отвори. После надникна през цепнатината.

Отвън имаше една жена. Тя се обърна, когато чу вратата да се отваря, и погледна въпросително Ела. Имаше дълга черна и къдрава коса, фино лице и огромни измъчени сини очи. Изглеждаше страшно изтощена.

— Извинете ме, вие ли... — Жената се покашля нервно и преплете тънките си пръсти. — Много се извинявам, че ви безпокоя, но дали Ела живее тук?

Докато я гледаше, Ела усети как кожата ѝ настръхва. След това, без да каже нито дума, тя затвори вратата, свали веригата, отвори широко и отстъпи назад.

— Мисля, че ще е най-добре да влезеш, Лорна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изобщо не си такава, каквато си те представях — рече Лорна, седнала деликатно на ръба на креслото и притиснала чашката с кафе до гърдите си.

— А ти си точно такава, каквато си те представях — отвърна глухо Ела.

При влизането си Лорна изглеждаше толкова унила, че Ела бе решила да се успокои, като направи кафе и за двете. Лорна изглеждаше объркана от факта, че това е къщата на Ела, че вече е вътре и че двете се намират в една и съща стая. Сякаш си го бе представяла, но не знаеше какво да прави, когато видението се бе превърнало в реалност.

— Мислех, че си руса, миловидна и с тен като онези от „Бейуоч“ — рече Лорна. — И че ще си страшно весела и забавна, а не сериозна като мен. Освен това не предполагах, че ще изглеждаме еднакво уморени и разстроени. — Лорна преглътна и трепна, без нито за момент да сваля огромните си очи от Ела. — Оттогава всеки модел, който видя в списанията, всяка красива жена по телевизията се превръща в теб. Мислех, че се чувстваш като победителка. Но изглеждаш така, сякаш и ти си плакала цяла седмица.

— Не знам какво да кажа. Ужасно, ужасно съжалявам.

— Наистина си хубава, но не както си те представях. Красотата ти е някак по-реална. Може би това е още по-лошо, не зная. Но изглеждаш много силна. Сигурно си много силна.

— Не, не съм. Не. — Ела искаше да каже още нещо, но се спря.

Лорна задъвка устни и очите ѝ станаха още по-големи.

— Влюбена ли си в Мат?

Ела поклати бавно, но решително глава.

— Ни най-малко. Но не очаквам това да облекчи болката ти.

— Разбирам. Можеш ли... тоест искаш ли да ми кажеш какво се случи? Ако не е много нахално от моя страна.

Стори ѝ се дори по-болезнено, отколкото ако я беше ударила по главата с бейзболна бухалка. Тихата съсредоточеност на дребничката

жена бе нещо, което никога, никога нямаше да забрави. Тя се опита колебливо да обясни всичко. Не скри много неща. Сега вече можеше да си представи, макар че никога преди не се беше опитвала, нуждата на Лорна да разбере подробностите. След като свърши с обясненията, настъпи дълго мълчание. Лорна отпи няколко глътки от кафето си.

— Благодаря ти за откровеността.

— Никога не е било връзка или дори нещо подобно, само онази глупава нощ на рождения ми ден, когато теб те нямаше. Страшно, страшно съжалявам — повтори Ела и потърка умореното си лице с длани. Вероятно имаше вид, сякаш го бе търкала с пемза, но пет пари не даваше.

— Не, недей да съжаляваш. — Лорна остави чашата си. Сякаш се чувстваше малко по-силна. — Вече разбирам. Мат е толкова глупав, че нищо не може да обясни. Или да каже думите, които една жена има нужда да чуе. Ето защо дойдох тук. Не исках да те стресна. Съжалявам, ако е станало така.

— Да, стресна ме — отвърна Ела. — Но това няма значение.

— През последната година много се отчуждихме. Знаех, че Мат отчаяно иска деца, но не бях готова за това, което създаде доста напрежение между нас. Знаеш ли колко много почивни дни съм отсъствала и съм го оставяла сам? — Ела поклати глава. — Е, няма значение, но твърде много. Това изобщо не ме радва. Не ме разбирай погрешно. Надявам се никога повече да не те срещам и да говоря с теб. — Очите ѝ припламнаха за момент. После Лорна отново се отпусна. — Никога не съм изневерявала на Мат. Нито веднъж, макар да съм имала много възможности. Ужасих се, когато разбрах, че ми е причинил това. Фактът, че отсъствах много, не го извинява. Не мисля, че аз имам вина. Двамата с Мат имаме договор и обещание да се обичаме, каквото и да става. Ако не го мислехме сериозно, никога нямаше да минем през шарадата на брачната церемония. А и той бе този, който искаше венчавка. Аз искрено вярвах, че съм срещнала невероятния мъж. Мъж, който може да се посвети на една-единствена жена въпреки всички пречки. Това, че имахме проблеми, не му дава основание да прескача плета като уличен котарак. Все още ми се повдига, като се сетя.

— Но той не може... искам да кажа... — Ела изкриви лице. — Беше очевидно, че мислите му са на километри разстояние, Лорна. Не

мисля, че Мат може да ти изневери, макар да му е минавала подобна идея. Твърде много те обича.

— Е... — Лорна сведе поглед към ръцете си и Ела изпита облекчение, че се е освободила от хватката на тези огромни очи. — Не бих искала да го чувам от теб, но мисля, че е вярно. Версиите на двамата ви съвпадат. И поне не сте стигнали до... до края.

— Разбирам — прошепна Ела.

— Не, не можеш да разбереш. Ти си сама, нямаш ангажименти. Така ми каза той. Надявам се някой ден да ти се случи същото, за да видиш какво е. Това е. Друго зло не ти пожелавам.

Ела се сви в дъното на дивана. Заслужаваше си го, затова трябваше да седи и да търпи. Нямаше друг избор.

— Аз...

Някой задумка силно по входната врата. Отначало Ела бе твърде погълната от разговора, за да му обърне внимание, но думкането се повтори. Сърцето ѝ се сви отчаяно.

— Ще ме почакаш ли да отворя, Лорна? Моля те, не си отивай.

— Няма.

Когато стигна в антрето, Ела спря да се поуспокои. Но нямаше никакъв ефект. Изглеждаше безумно с това зачервено лице, зачервени очи и разчорлена, заплетена на възли коса. Накрая си пое дълбоко дъх и отвори вратата, този път без да слага веригата. Когато видя кой е застанал на прага ѝ, зяпна слисано.

— Мога ли да вляза? Чувствам се ужасно. Сякаш съм в ада.

Беше Мат. Тя продължи да го гледа със зяпнала уста.

— Моля те, Ела! Тя не ми се обади, макар че оставих поне сто съобщения у сестра ѝ. Никой не иска да говори с мен. Майка ѝ просто ми затвори телефона, а брат ѝ ме нарече гнусно копеле. Не ми остана никой, с когото да говоря.

— Аз... Мат, имам гост — заекна Ела.

— О! — Мат прокара ръка през косата си. Приличаше на птиче гнездо. — Тогава мога ли просто да изчакам горе или нещо подобно? Не, не искам да се качвам горе. Градината. Ще ми позволиш ли да мина отзад и да почакам в градината, докато гостът ти си отиде? Не мога повече да стоя сам. Ще полудея.

— Не, не можеш да отидеш в градината, без да минеш през къщата — промълви Ела, хващайки се като удавник за единственото

разумно обяснение, което може да ѝ хрумне. — А и гостът ми е в дневната. Така че не можеш.

— Тогава ще почакам в колата. Мога да седя там, докато той си отиде.

— Не — поклати глава Ела. Когато Лорна излезеше, щеше да го види. Господи, какво ли щеше да си помисли? Че Ела е нагла лъжкиня и Мат идва за интимна среща? Но къде беше колата на Лорна? Не беше ли я видял отвън?

— Тогава просто ще се стопя в облаците над къщата ти — каза ядосано Мат. — Хайде, Ела. Помогни ми. Имам нужда да чуя женската гледна точка. Трябва да ми кажеш какво да правя.

— Лорна кара ли кола?

— Какво? Не, никога не е шофирала. Защо, по дяволите, се интересуваш точно сега?

— Здравей, Мат.

Ела се обърна стреснато и видя, че Лорна стои зад нея. Беше се облегнала на вратата на дневната и гледаше право към Мат. Той извика поразен и притисна ръце до гърдите си, после изблъска Ела и се напъха в малкото антре.

— Къде беше? — Той сграбчи съпругата си за раменете. — Полудях, направо полудях! Не знаех жива ли си, мъртва ли си и какво става с теб. Отчаяно исках да поговорим. Опитах всичко. Никога в живота си не съм се чувствал толкова нещастен.

— Добре — отговори Лорна.

Ела се опита да затвори входната врата. Една жена беше спряла и гледаше към тях. Тя ѝ се усмихна успокоително, после с удивление осъзна, че това е Дорис. Никога не беше виждала Дорис да се разхожда. Освен това беше по нощница и чехли и вървеше по улицата така, сякаш това бе напълно нормално.

— Дявол да го вземе!

— Не ми казвай, че си си отишла завинаги. Моля те, нека поговорим. Моля те, Лорна! Толкова, толкова те обичам! — продължи Мат и избухна в сълзи.

— Ти си пълен глупак — отговори хладно Лорна.

— Дорис! — Ела хукна по пътеката, а Дорис ѝ махна и затътри крака надолу по улицата. — Хей! Дорис! Върни се! — Тя се втурна към входната си врата. Мат я гледаше учудено през рамо. — Влез

вътре, Мат. Вземете си каквото ви трябва и се настанете удобно в дневната. Аз само ще отида да...

Дорис вече набираше скорост. Беше подминала съседната градина и продължаваше към номер единадесети.

— Дорис! — извика още по-силно Ела.

Дорис махна с ръка, без да се обръща. Нощницата се развя от вятъра и заплющя около глезените ѝ. После, под ужасения поглед на Ела, на номер единадесети се обърна, внимателно вдигна резето на вратата и тръгна по пътеката към входната врата.

— Не! — викна уплашено Ела и вдигна ръце към лицето си. — Дорис! Не бива да ходиш там!

За момент паниката я скова. Краката ѝ не можеха да се помръднат, но знаеше, че трябва да отиде там, и то много бързо, за да спре Дорис. Накрая, слава богу, успя да се раздвижи и хукна надолу по улицата. При портата на номер единадесети спря, хвана се за дирека за миг и полетя по пътеката. Стигна до вратата и сграбчи Дорис за раменете точно когато тя посягаше с бледия си пръст към звънеца.

— Не! — каза прегракнало тя в ухото на старицата. — Хайде да се върнем обратно. Не ти трябва да правиш това.

— Така ли? — погледна я объркано Дорис със сивите си очи.

— Да — отговори Ела и поклати енергично глава. — Наистина не бива. Хайде да идем у дома, ще ти направя чай. Да се връщаме.

— Но аз дори не зная коя си! — заяви Дорис.

— Виж, наистина съжалявам — успя да каже задъхано Ела. — Казвам се Ела. Трябваше досега да те поканим на гости. Трябваше да ходим да ти пазаруваме, да проверяваме дали си добре и такива неща. Но можем да сложим началото сега. Отсега нататък ще се грижим за теб, обещавам. Но трябва да се махнеш от тази къща. Не бива да натискаш звънеца.

— Но аз трябва да позвъня! — настоя Дорис, като разтърси рамене, за да се освободи от ръцете ѝ. — Трябва да им дам пари. Ако не го направя, ще гладуват. Не могат да се справят без моята помощ. Така ми казаха.

— О, боже! — ахна Ела с преbledняло лице, постепенно осъзнавайки какво става. — Боже, боже! Да се махаме оттук! Ела с мен.

— Но те се нуждаят от парите ми! — възрази Дорис, когато Ела започна да я дърпа.

— Не, не се нуждаят — изсъска Ела в ухото ѝ.

— Да, нуждаят се! — настоя възмутено старицата. — И за коя се мислиш всъщност? За Адолф Хитлер? Пусни ме веднага!

— Не, няма. Това е за твое добро!

Ела успя някак да я обърне към портата. Дорис се отскубна и отново тръгна към входната врата. Ела се хвърли към нея и я прегърна през кръста. Успяха да стигнат до средата на пътеката, когато изведнъж старицата я ритна силно в пиццала с тока на чехъла си. Ела я пусна и сгърчи лице.

— По дяволите, Дорис, опитвам се да ти помогна!

Когато се надигна, готова да се върне и отново да се заеме с Дорис, тя погледна случайно към пътя и замръзна.

Колата, паркирана на тревата от другата страна на улицата, беше хубав спортен модел и тя определено я познаваше. В нея седеше човек, който сякаш разглеждаше пътна карта. Но тя разпозна колата и профила на мъжа веднага щом сетивата ѝ възвърнаха способността си да ѝ служат. Беше колата на Джаз и Джаз седеше в нея.

Тя погледна към прозореца. Джаз вдигна очи към улицата, която водеше навън от селото, после сякаш случайно я погледна през рамо. Тя отвори широко очи, изкриви лице и каза „помощ“ само с устни. Със сигурност я беше видял. Но това беше глупаво, разбира се, че я беше видял. Какво трябваше да направи сега, за бога? И какво правеше той?

Джаз посегна да оправи предпазния колан. За частица от секундата очите им се срещнаха. Ела впи отчаян поглед в него. Той направи някакво движение с ръка, като че ли подмина закопчалката на колана, и махна към предното стъкло.

Ела направи още по-отчаяна физиономия, но той повече не я погледна. Защо, по дяволите, си слагаше колана? Къде смяташе да ходи? Не можеше да ходи никъде. Не и сега.

Той отново махна с ръка и Ела най-сетне осъзна, че ѝ прави някакви знаци. Махаше ѝ надолу към улицата, откъдето беше дошла.

— Е, добре! Защо не го каза от самото начало? — промърмори тя и стисна устни. Джаз сякаш бе подновил разглеждането на картата. Зад гърба ѝ се чу приглушен звън. Тя ахна.

— Ето — каза Дорис, сякаш говореше на себе си. — Може да се мислиш за Мусолини, но не си. Мога да правя, каквото си искам.

— Добре — подвикна ѝ Ела с най-жизнерадостния глас, който успя да извади. — Грешката беше моя, Дорис. Съжалявам за това. Просто ми се струваше, че ти е студено, и исках да те сгрея с чаша чай. — Тя вдигна резето на портата, излезе на улицата и махна дружелюбно на старицата. — Чао тогава. Ако някога ти потрябва нещо, само викни.

— Върви по дяволите! — викна ѝ разлютено Дорис.

— Чудесно. Чао.

Ела надяна на лицето си принудена усмивка и тръгна косо през улицата. Вървеше бавно, сантиметър по сантиметър, клатейки се като патица, и видя с периферното си зрение как вратата на номер единадесети се отваря. Тя спря.

Каквито и знаци да ѝ правеше Джаз, трябваше да види какво ще стане. Дорис беше толкова уязвима по чехли и нощница. Ами ако той гледаше съвсем професионално на това? Ами ако бе готов да пожертва Дорис в преследването на истинската си цел? Ами ако тя бе просто една малка пионка в голямата игра, за която старицата си нямаше и представа? Можеше ли да се довери на Джаз, че ще направи, каквото трябва и в точния момент? Защо изобщо трябваше да му има доверие? Дали не се интересуваше единствено от задачата си и не беше ли готов да остави Дорис на произвола на съдбата? Дали не виждаше нещата в по-голям мащаб? Пожертването на Дорис може би щеше да бъде от полза за стотици хора. Сигурно така разсъждаваше. Но Ела чу Дорис да изграчва нещо и видя как една ръка се протегна и я издърпа вътре за дантелената якичка.

— Не! — В гърдите ѝ се надигна възмущение, което не можеше да бъде спряно от никакви разумни доводи. Тя се обърна рязко и понечи да тръгне обратно.

— Сладката ми!

Някой я сграбчи изотзад и на шията ѝ се залепиха нечии горещи устни.

— Какво, по дяволите...

— Любов моя!

Мъжът я завъртя към себе си и притисна устни в нейните. В същото време ръцете, които я прегръщаха, се втвърдиха като бетон, вдигнаха я на няколко сантиметра от земята и започнаха да я

примъкват лека-полека към нейната къща. Тя се втренчи ядосано в отворените черни очи на Джаз. Той ѝ отвърна със също толкова непреклонен поглед.

— О, бебчо, колко ми липсваше! — промълви Джаз и затисна устата ѝ с целувки, докато я влачеше към къщата. — Господи, направо не знам как издържах, докато те видях отново! Ти си истински динамит! Земересение! Тигрица!

— Е, поне за последното можеш да се обзаложиш — изсъска му тя, като полагаше всички усилия да се отскубне, а той продължаваше да я влачи към къщата.

— Ммм, не знам — каза високо Джаз и отново я целуна.

— Копеле такова! — процеди Ела. — Готов си да пожертваш една старица просто така. Нямаш никакви принципи! Страшно съм се излъгала в теб. Мислиш само за себе си и за резултатите, които ще докладваш. Ти не си герой от Дивия запад, а просто един страхливец, който изпраща някой друг между шамарите. Ти си проклет Хорас Уимп, ето какво си.

— О, да! — промърмори дрезгаво той. — Страшно обичам, когато ми говориш за рок музиката от седемдесетте. Влизай вътре, веднага!

— Не си и помисляй, че можеш да ми нареждаш! Въобще не си го въобразявай. Не мога да повярвам, че ти позволих да ме докоснеш. Ти си просто отвратителен!

— Ти искаше да те докосна — промълви той с крайчеца на устата.

— Тогава да! Но бях объркана и със сътресение. Сега виждам що за стока си.

— Нямаше никакво сътресение. Това беше претекст, за да ме вкараш в леглото си, знаеш го много добре.

— Разкарай се! Тогава не знаех на какво си способен!

— Но беше удивително, невероятно. Никога не съм преживявал нещо подобно — прошепна ѝ той, после каза високо: — Ти си влюбена в мен. Признай си го!

— Не, по дяволите, не съм! — кресна тя в лицето му.

Замята се отчаяно, но ръцете му я стиснаха още по-здраво. Ела побесня.

— Влизай вътре, Ела! — заповяда ѝ шепнешком той.

— Не ми казвай какво да правя!

— Ще ти казвам. Мога да се справя с теб. Знам, че това ти е неприятно, но е истина.

— Не, не можеш!

Тя успя да се отскубне от обятията му точно когато стигнаха входната врата.

— Ти си моята жена! — изръмжа той. — И те искам веднага. Влизай и се качвай горе!

— Ето ти, нагло лайно такава!

Ела замахна с юмрук. Никога в живота си не бе постъпвала така, но сякаш някакво торнадо завладя волята ѝ. Юмрукът ѝ се приземи на носа му. Чу се противно хрущене. Той се преви надве, падна на колене и се закашля, покрил лицето си с длани.

Ела остана на стъпалата, скована от ужас. Всичко наоколо замръзна. Тя сложи бавно ръце на устата си и го погледна. Няколко капки кръв паднаха на асфалтовата алея. Той изпръхтя, поклати глава, примигна, хвана се за коленете и отново заби поглед в земята.

— О! — изстена Ела.

Той подсмръкна, изправи се и залитна. За момент ѝ се стори, че ще се строполи върху нея, но той я хвана за раменете и я изблъска в антрето. Ела се покори. Желанието ѝ да се съпротивлява я беше напуснало. Той я бутна още по-навътре и затвори вратата с ритник. Антрето беше малко и тихо, отникъде не долитаха никакви звуци. Изведнъж Ела се почувства страшно виновна.

Чакаше мълчаливо, все още с ръка на устата. Той извади бавно една радиостанция от вътрешния джоб на якето си и облегна уморено гръб на вратата. После примигна няколко пъти към стълбите, сякаш не я виждаше, натисна бутона с палец и изстена в говорителя:

— Рой?

— Тук — изпраця в отговор нечий глас.

Той въздъхна дълбоко, изправи се и отново проговори:

— Върви. Сега. Не разчитай на мен отпред. Мисля, че носът ми е счупен. Дай ми две минути и ще мина отзад.

— Носът ти ли? Добре ли си, шефе?

— Остави това сега. Върви. Субектът е вътре.

— Прието.

Все още с радиостанцията в ръка, той погледна за момент Ела.

— Ти си просто товар от проблеми. И не се ласкай от мисълта, че това е комплимент.

Тя кимна в знак на съгласие. Все още не можеше да повярва, че е постъпила така. Ръката, с която го беше ударила, я болеше и пулсираше страхотно. Но той сигурно се чувстваше по-зле. Последното нещо, което можеше да очаква от нея, бе да го удари в лицето, когато просто се опитваше да я вкара в къщата, за да не пречи на операцията. Понечи да му се хвърли разкаяно на врата, но той вече вървеше към вратата на дневната. Ела протегна инстинктивно ръка.

— О, не, почакай!

Джаз се обърна. Носът му беше червен, а очите му сълзяха.

— Какво има? — каза троснато. И нищо чудно, че й говореше с този тон.

— Просто Мат и жена му са там. Мат? Спомняш ли си за него? Жененият мъж, с когото...

Изведнъж млъкна и се сгърчи вътрешно. Не просто се сгърчи, направо умря.

— Добре — заяви Джаз. — Пет пари не давам. Мога ли вече да вървя?

— Да.

Той изчезна от очите й.

Ела остана абсолютно неподвижна в сумрачното антре. Адски съжаляваше, че си е изпуснала нервите с Джаз. Че изобщо някога го е виждала. Че изобщо някога е виждала Мат. Че изобщо й е хрумвало, че преместването в провинцията е добра идея. Че изобщо е напуснала банката. Че е била възпитана да вярва, че банковото дело е най-правилният избор за нея. Че изобщо някога се е родила.

Остър лай и злостно ръмжене прекъснаха мислите й. Тя потърка кокалчетата на пръстите си и се заслуша.

— О, не!

Втурна се през дневната. Мат и Лорна ги нямаше никъде. Къде ли се бяха дянали? Тя се закова на място, огледа стаята и изведнъж се смая от догадката си. Дали не се бяха качили горе, за да се сдобрят? Господи, не биха могли да го направят в къщата, където Мат бе изневерил на жена си. Какво ставаше тогава? Ръмженето стана още по-яростно.

— Саймън! — извика тя и се втурна в кухнята.

Джаз беше там, с ръка на бравата. Саймън го беше захапал здраво за крачола на панталоните.

— Ах, ти! — Тя се спусна към кучето и му разтвори челюстите. После го заплаши с пръст. — Лошо момче!

В момента, в който се освободи, Джаз изхвъркна през задната врата. Ела дори не успя да поднесе жалките си извинения. Виждаше следите, които обувките му бяха оставили върху линолеума. И съвсем ясно виждаше капчицата кръв, която сигурно бе паднала от ударения му нос. Тя се измъкна през задната врата, избута Саймън обратно и я затвори.

— Друг път — прошепна му. — Моментът не е подходящ.

После пропълзля покрай навеса.

Зърна Мат и Лорна. Сигурно бяха излезли в градината, за да останат за малко насаме. Стояха в края на моравата и се държаха за ръце. Главите им обаче бяха обърнати към страничната ограда. Ела погледна натам и видя как Джаз се премята през нея и се готви да изчезне.

— Гледай да опазиш Дорис! — викна тя към него.

— Разкарай се — бе отговорът.

Беше тръгнала с намерение да прекоси градината, за да надникне през оградата, когато нещо от лявата ѝ страна изтрещя. Тя се обърна и видя как един мъж в цивилни дрехи скача от градината на Дорис в нейната, притичва през моравата и прехвърля следващата ограда.

Мат и Лорна зяпнаха удивено. Ела опита да им обясни положението, но зад оградата отново изпраця и още един, по-млад мъж скочи в градината ѝ, прекоси с няколко скока моравата и изчезна в съседния двор.

Ела погледна към градината на Дорис. Със сигурност щеше да дойде още някой. Вече ѝ приличаше на Кралските надбягвания. Ако знаеше, че ще дойдат, щеше да изнесе канапето по средата на моравата, за да могат да скачат върху него и да прелитат със салто над оградата, без дори да докосват тревата.

Тя тръсна глава, за да пропъди образа. Това наистина не беше смешно. Мат и Лорна изглеждаха шокирани. За момент всичко утихна, докато тримата гледаха през градинската ограда към къщата с номер единадесет.

После в крехката тишина се разнесе шум от строшено стъкло, последван от оглушително думкане и трясък на избитата дървена врата. Проечаха няколко крясъка. После чу Джаз да вика „Стой!“. Тя повдигна вежди. Значи все пак му се случваше да го употребява понякога. Чу се шум от боричкане.

— Да му се не види! — промълви Ела и трепна, когато чу изтерзан вик. Какво трябваше да направи? Да помогне? Да се сниши? Да сложи чайника на котлона? Тя задъвка яростно устна, като се свиваше всеки път, когато чуеше трясък или вик. Който и да бе вътре, със сигурност нямаше намерение да си излезе мирно, това поне беше сигурно. Дано само Дорис бе жива и здрава. И Джаз също. Но за него можеше да е сигурна. Имаше солидно подкрепление.

След няколко минути всичко притихна.

Сега бе най-подходящият момент да отправи една недоумяваща гримаса към пребледнелите като тебешир Мат и Лорна, да ги покани в къщата и да им предложи кафе и нещо по-силно, преди да си отидат у дома. Или поне възможността да останат още малко заедно, може би в дневната, далече от шума, който долиташе от другата страна на улицата. Все някакво обяснение трябваше да им даде. Тя махна с ръка към Лорна и успя да привлече вниманието ѝ.

— Питам се дали не искате кафе? — извика учтиво към другия край на градината.

Лорна я гледаше, без да разбира нищо. Мат се обърна със същото изражение.

— Ела, какво...

Думите му бяха заглушени от силен трясък, който долетя откъм оградата. Един огромен мъж се преметна през нея, разцепвайки една от тънките дъски. Имаше късо подстригана коса и небръснато лице. От сто километра си личеше, че е от Скотланд Ярд. От градината на номер единадесети долетя вик:

— Влизай вътре, Ела! Той е опасен!

О, да, сигурно, помисли си за момент тя, докато отстъпваше към задната врата. После примигна към внушителната фигура на мъжа, който спря на моравата, обърна се ядосано към прегърнатите Мат и Лорна, а после изгледа Ела, която продължаваше да отстъпва към къщата.

— Ти! — кресна той и закричи към нея. Ела преглътна мъчително. Не изглеждаше особено дружелюбен. Беше ли видял носа на Джаз? Той ли бе човекът, с когото Джаз бе говорил по радиостанцията? Може би сега идваше хубавичко да я насоли, задето е цапардосала шефа му? Изведнъж я полазиха тръпки. Мъжът изглеждаше много, много по-страшен. После нещо в мозъка ѝ прещрака и тя с ужас осъзна, че този човек няма нищо общо със Скотланд Ярд.

— Влизай в къщата! — кресна той и я бутна към задната врата. Ела го гледаше като хипнотизиран заек и заотстъпва, докато не усети бравата в гърба си. Натисна я и влезе заднешком в кухнята. Саймън използва възможността да се измъкне и заподскача радостно из градината.

Мъжът се хвърли към другия край на кухнята, измъкна ножа за хляб от комплекта „Кухненски дяволи“ и Ела едва се сдържа да не изкрещи, когато го размаха с разтреперена ръка срещу нея.

— Нямам намерение да споря с теб — прошепна тя към червеното, потно лице. Не знаеше какво се прави в подобни ситуации, но усещаше, че няма да е много разумно да се противи на мъж, който държи нож за хляб. Това поне можеше да съобрази.

Задната врата се затръшна зад гърба ѝ. Отвън кипеше оживена дейност. Хората от Скотланд Ярд бяха там. Знаеха, че е вътре с него. Всеки момент щяха да нахлуят в къщата и да я спасят. От нея се искаше само да остане жива. Похитителят огледа трескаво кухнята и я избута в дневната. Откъм предната част на къщата се чу рев на автомобилни двигатели, свирене на гуми и бягащи стъпки.

— Те знаят, че си тук — прошепна смирено тя.

Мъжът гледаше ту към едната, ту към другата врата. Очевидно беше изпаднал в паника. Това не беше хубаво. Особено след като държеше насочен към корема ѝ нож. Телефонът звънна пронизително от масичката за кафе. Тя трепна уплашено. Мъжът го погледна. По горната му устна бяха избили капчици пот.

— Това са те — рече той. — Вдигни!

Тя облиза пресъхналите си устни. Изведнъж ѝ просветна. Беше заложница. Истинска заложница и животът ѝ зависеше от него. Точно това беше. Ела пристъпи предпазливо към телефона и вдигна слушалката.

— Ало? — прошепна глухо.

— Скъпа, пак съм аз. — Беше майка ѝ. — Мислех си дали не искаш да дойдеш утре за неделния обяд?

Похитителят ѝ кимна настоятелно с глава.

— Кажим им да правят, каквото кажа — изръмжа той.

Ела сложи внимателно ръка на слушалката, събра смелост и му прошепна:

— Това е майка ми. Искан да знае дали ще отида утре у тях за обяд. Мислиш ли, че дотогава ще бъда свободна?

— Смахната комедиантка! — Той грабна слушалката и изрева в нея: — Искан да говоря с шефа! Докарай го веднага! — Последва пауза. Ела чакаше със свити от напрежение юмруци. След малко мъжът обърса чело с ръкава си и отново изрева: — А така! Ти! Мислиш се за много умен, а? — Ела се сви болезнено. Чу как от другия край на линията баща ѝ дава някакъв едносричен отговор. — Да, ама не си! Щото си пълен левак, шибано копеле такова! — Последва още една пауза. Баща ѝ се беше впуснал в една от дългите си речи. Похитителят направи гримаса. — Кой си ти, бе? Кой е тоя Доналд Нортън?

— Това е баща ми — каза Ела колкото можеше по-тихо.

Мъжът тресна телефона и я изгледа свирепо.

— Опитай още веднъж нещо такова и ще съжаляваш.

Ела преглътна. Той отново насочи ножа към нея.

— А сега млъкни! Качваме се горе.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Краката на Ела затрепериха, когато стъпи на площадката. Камерата все още беше в стаята ѝ. Той щеше да я види. Щеше да разбере, че е съдействала на полицията, и да я намушка на място. Но мъжът я бутна към спалнята на Миранда.

— Има ли телефон тук? — попита той, докато прекрочваха прага.

— Не — отвърна тя само с устни. — На горния етаж няма телефон.

Долу телефонът звънеше, та се късаше. Сигурно баща ѝ се обаждаше, за да разбере защо го наричат шибано копеле. Друг път щеше да му обясни. Двата влязоха в стаята на Миранда. Той огледа обстановката и се намръщи, като видя купчините шишенца, списания, дрехи и обувки, после отиде до прозореца, вдигна дантелената завеска и погледна в двора. Долу на моравата Саймън ръмжеше яростно. Чу се едно ядосано: „Пусни ме, кутре проклето!“.

— Имаш ли мобилен? — погледна я отново мъжът. Жестовите му показваха, че все по-трудно се владее. А коленете ѝ омекваха с всяка капка пот, която се стичаше по лицето му.

— Не. Съжалявам. Той изсумтя шумно.

— Трябва да си нося постоянно моя. — После отново повдигна завесата и погледна надолу. — Какъв е тоя пакистанец?

Тя се покашля.

— Кой?

Мъжът я изгледа подигравателно през рамо.

— Пакистанецът ей там. Познаваш ли го?

Тя поклати глава, после го поправи възмутено:

— Той е индиец, а не пакистанец.

— Виж ти! — погледна я по-внимателно той. — Значи не го познаваш. Той беше оня, дето те натискаше отвън. Знаем к'во става. Той ти е гадже.

Очите ѝ станаха на палачинки. Тя отново поклати глава още по-неубедително. Похитителят се ухили противно и кимна.

— Аха. Ясно. Чукаш се с проклетото копеле.

Ела прехапа устни. Баща ѝ беше копеле, мъжът, с когото спеше, също. Това бе доста обидно. Може би след малко щеше да се прехвърли на приятелите и на братовчедите ѝ. Какво трябваше да предприеме? Да признае или да отрече? Той не изглеждаше особено доволен от факта, че се чука с проклетото копеле.

— Днес го виждам за пръв път — заекна неубедително тя.

— Глупости! — ухили се противно мъжът. — Изведнъж пристъпи към нея, сграбчи я за лакътя, бутна я към прозореца и като дръпна завесата, притисна лицето ѝ до стъклото, така че носът и устните ѝ се разплескаха в него. След това отвори страничния прозорец и извика: — Ей! Пакистанецът! Разкарай си хората, докато не съм откъснал врата на твойто птиченце!

Не изглеждаше много елегантно, каза си Ела въпреки страха. Погледна надолу, доколкото бе възможно, и видя Джаз да прекосява бавно градината с вдигнати ръце. Мат и Лорна не се виждаха никъде. Саймън също, макар че от навеса се чуваше недоволен лай и боричкане.

— Слушай, приятел, къщата е обкръжена — прозвуча спокойният глас на Джаз. — Нямаш шанс. Позволи ми да вляза вътре и да поговорим. Все ще измислим нещо, без никой да пострада.

Ела затаи дъх. Не можеше да направи почти нищо друго, понеже устните ѝ бяха притиснати в стъклото като гумена вендуза. Нейният похитител се покашля нервно.

— Не! Назад!

— Бъди разумен, Марк. Ако направиш някоя глупост, ще влезеш на топло за дълго време. Пусни момичето и да поговорим. Няма смисъл да си влошаваш положението. — Тя не е направила нищо. Не си го изкарвай на нея.

— Мерси — изписука Ела.

— Искам да говоря с някой англичанин! — настоя мъжът и разтърси леко Ела, макар да нямаше никаква причина да го прави. След това промърмори под нос: — Шибани пакистанци! Всички преливат от разум.

— Този не е чак толкова разумен — избъбри тя с ъгълчето на устата си.

— Пусни момичето, Марк — продължи Джаз. Вече стоеше точно под прозореца.

Ела погледна към него. Нямаше нито един разрошен кичур, нито капка пот, въпреки цялото тичане. Ако не беше окървавеният нос, можеше да позира за реклама на мъжки дезодорант.

Зад тях се чу трясък. Ела подскочи и изписка. Когато мъжът охлаби хватката си, тя се изплъзна, втурна се към ъгъла на стаята и се сви там. В стаята влетяха трима мъже. Единият удари ловко ръката на похитителя. Ножът за хляб издрънча на пода. Другите двама го повалиха на земята и седнаха отгоре му.

Ела седеше неподвижно, обвила ръце около тялото си. Бяха много груби с него, извиха ръцете му зад гърба, сложиха му белезници и отново го изправиха. Тя трепна.

— Той нямаше да ми направи нищо лошо. Просто се беше уплашил — пророни неволно.

Един от мъжете ѝ отпрати студен син поглед.

— Готова ли си да се обзаложиш?

— Благодаря — измърмори грубо мъжът. Дори ѝ се стори, че в погледа, който ѝ хвърли, има разкаяние. — Извинявай, че нарекох баща ти копеле.

— Няма нищо — отвърна Ела. Явно беше в шок, понеже думите просто се изплъзваха от устата ѝ. — Все някой трябваше да го сложи на мястото му и се радвам, че не бях аз.

— Марк Винсънт Хийт, с досие, дебело като ръката ми. Включително нападения, телесни повреди и въоръжен грабеж — каза презрително синеокият полицаи на Ела. — Не бих заложил дори джобните си пари, че можеше да се отървеш, без да ти падне косъм от главата. Хайде, отрепко. Пипнахме те вече.

Двама от мъжете го изблъскаха от стаята и скоро стъпките им отекнаха надолу по стълбите. Дишането ѝ започна да се успокоява. Всичко бе свършило. По тялото ѝ се разля облекчение. Младият полицаи беше останал. Ела позна един от атлетите, които се бяха прехвърлили през оградата ѝ.

— Добре ли си? — попита съчувствено той.

Ела кимна и прехапа долната си устна, понеже беше започнала да трепери. Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Хайде — каза меко той, приближи се до нея и ѝ протегна ръка. — Да слезем долу. Ще ти направя една голяма чаша чай, за да се успокоиш. Това беше ужасен шок за теб.

Ела му протегна ръце и той я прегърна.

— Стига, стига — каза успокоително.

— О, колко сте мил! — прошепна тя. — Страшно се изплаших.

— Знам. Но се държа много храбро.

— Добре, Дейв, аз ще я поема.

Това беше гласът на Джаз. Ела отвори сънливо очи. Той прокарваше пръсти през косата си и я гледаше напрегнато.

— Добре, шефе — рече Дейв. На вратата обаче се поспря. — Трябва да се погрижиш за носа си. Още кърви, а?

Джаз не отговори. Младежът се покашля притеснено и изчезна. Ела почувства студ, лишена от силните му ръце, а коленете ѝ започнаха да се люлеят като метрономи. Тя скръсти ръце, понеже и те започваха да се тресат.

— Добре ли си, Ела? — попита тихо Джаз.

— Аз... да. Не, не съм. Страхувах се, но трябваше да си повтарям, че не ме е страх. Ще се оправя. Само ми дай минутка.

Той кимна. Неочаквано всичките ѝ мускули се стегнаха и тя се разтнесе. Джаз прекоси стаята и я прегърна.

— До-добре съм — успя да пророни тя, въпреки че зъбите ѝ тракаха. — Дорис добре ли е? Успяхте ли да я спасите?

— Разбира се, че е добре — укори я меко Джаз. Ела се сгуши в него и коленете ѝ поддадоха. Той я прегърна още по-здраво. — Дорис беше подставено лице.

— По-по-по... — Ела стисна устни и отново опита: — Подставено лице? Какво подставено лице? — Беше твърде зашеметена, за да разбере нещо. Какви ги говореше той?

— Шшт — успокои я Джаз, като гладеше косата ѝ. — По-късно ще ти обясня. А сега трябва да те увием в нещо топло и да ти направим чай.

— По-по-подставено лице като човек на полицията ли? — пелтечеше тя. Джаз я остави, порови из купчината дрехи на пода, измъкна оттам един пухкав плетен пуловер и внимателно ѝ го нахлузи. — Н-но Дорис е н-напълно изкуфяла!

— Не го казвай на Дейв. Тя е негова баба. Помагаше ни, като ги баламосваше, но ти нямаше как да го знаеш. Дорис е един от най-изтъкнатите членове на местното театрално дружество. Миналата Коледа направо взриви залата с изпълнението си на лейди Бракнел.

— Д-да му се не види! — погледна го изумено Ела.

Той я хвана за ръката и я изведе бавно от стаята. От стълбите изникна още един непознат, който носеше нещо като огромен куфар и здрава найлонова торба. Ела помисли разсеяно, че трябва да е от оперативната група.

— Кухненски нож. Вътре, под прозореца — каза Джаз и кимна към вратата на стаята на Миранда.

— Добре.

— Дорис ми каза да се разкарам — издърдори Ела, докато Джаз я водеше внимателно надолу по стълбите, а коленете ѝ се удряха едно в друго като цимбали.

— Доста меко се е изразила, предвид обстоятелствата. Тя дълги години беше телефонен оператор в Оксфордското управление, преди да се пенсионира. Не е искала да те обиди. Просто се е опитвала да те изпъди, за да не пострадаш. Не го приемай лично. Всъщност тя е страхотен човек, когато я опознаеш.

— О! Да. Ние изобщо не си направихме труда да я опознаем. Може да е имала нужда от нас. Мисля, ч-че постъпихме малко егоистично. — Ела се препъна и сграбчи рамото му, за да не падне. — И т-те цапардосах. Съжалявам.

Джаз спря и я погледна хладно. Тя потрепери. Носът му още беше червен. Прииска ѝ се да го погали, но после размисли.

— Е, аз пък ти казах да вървиш на майната си. И двамата не бяхме особено учтиви един към друг, нали?

— Д-да, вярно е.

Стигнаха антрето. Джаз взе едно дебело вълнено яке от камарата на закачалката и го уви около раменете ѝ. Входната врата зееше отворена, а от улицата долиташе жужене на полицейски радиостанции. Явно отвън бе много оживено. За щастие в къщата беше тихо, а в дневната нямаше никой. Канапето сякаш я мамеше. Прииска ѝ се да потъне в него и никога повече да не стане. Неочаквано тялото ѝ потръпна още веднъж. Джаз я прегърна и я настани на канапето.

Когато възглавниците я погълнаха, краката ѝ подскочиха рязко и отново паднаха на земята. Тя се сгуши в якето.

— Не мърдай — заповяда ѝ той. — Линейката е на път за насам.

— Нямам нужда от линейка. Не съм болна.

— Ти си в шок, Ела. — Той се наведе към нея и я докосна нежно по челото. — И престани да спориш с мен. Аз най-добре знам.

— Но... Лорна и Мат? Те добре ли са? Къде са?

— Изпратиха ги в двора на Дорис. През цялото време бяха в безопасност. Изобщо няма защо да се притесняваш за тях.

— Не ти счупих носа, нали? Още е много червен — прошепна тъжно тя.

— Ни най-малко. Просто исках да се почувстваш виновна. Боли ме, но ще се оправи.

— Да.

Той остана така за момент, като гледаше лицето ѝ. Ела отвърна на погледа му. Беше твърде смутена, за да извърне очи.

— Е, поне вече ги хванахте. Това е г-голямо облекчение. Кой от тях ме нападна отвън? М-марк ли беше?

Той сви устни и я погали по бузата. В очите му имаше съжаление.

— Нападнала те е жена, Ела — каза ѝ тихо.

— К-какво?

— А сега замълчи. Ако си послушна и правиш, каквото ти кажа, може дори да пусна онова зло псе под навеса. Вече ми съсипа една вратовръзка, а сега си е наумило да ми сдъвче панталоните. — После се отправи към кухнята, но се обърна на вратата и ѝ се усмихна криво изпод розовия нос. — Не знам какво си ми говорила, но, изглежда, ме мрази не по-малко от теб.

Седалката в „Шелдониан“ бе толкова тясна, че Миранда не можеше да помръдне в нея. Редиците бяха разположени стръмно една над друга. Не можеше да си кръстоса краката, без да блъсне с коляно врата на човека отпред, нито да се облегне назад, без да се удари в коленете на седналия зад нея. От време на време се изхлузваше напред, сякаш искаше да слезе при оркестъра, подреден в спретнат кръг на

сцената под тях, но се опираше с крака на малкото стъпало и отново се избутваше нагоре. Освен това започваше да ѝ се вие свят.

До нея Джайлс като че ли имаше същите проблеми. Краката му бяха много дълги и в крайна сметка бе успял да ги намести от двете страни на дребната къдрокоса блондинка пред него. Интересно какво щеше да стане, ако ги събереше рязко. Миранда обаче кротуваше. Беше свикнала да се държи прилично на официални мероприятия, та колкото и да се бунтуваше вътрешно, нямаше да се изкикоти, макар че желанието за това вече ставаше неудържимо. Такъв беше планът. И всичко беше наред, докато гостуващият оркестър не завърши предвидените произведения на Дворжак и не започна последната част от програмата с „Рапсодия в синьо“ на Гершуин.

Пианистката влезе в залата под бурни аплодисменти, поклони се, седна и се нахвърли върху клавишите, сякаш носеше боксьорски ръкавици. Дори диригентът — дребен, смугъл човечец с щръкнало дупе и задължителната развълнувана черна коса — ѝ хвърляше ужасени погледи, докато размахваше палката си.

Миранда затаи дъх. Имаше голяма вероятност положението да се влоши, докато произведението вървеше към кресчендо. Тя засмука бузи и впери очи право напред. Дотук оркестърът свиреше прекрасно, но очевидно до един се бяха заразили с идеята, че всичко ще се обърка. Докато пианистката удряше неточно клавишите, кларинетите заквичаха и перкусията обърка темпото. Дървените седалки заскърцаха. Публиката се въртеше неловко по местата си.

Миранда сведе поглед към скута си, стисна юмруци и се опита да мисли за нещо тъжно. Например за развода си. За вкуса на Фейт към парфюмите. За Крис де Бърк. След това усети как Джайлс потрепва до нея и направи фаталната грешка да вдигне очи към него.

Той отвърна на погледа ѝ. Беше засмукал бузи, сякаш плакнеше устата си с „Детол“. Миранда стисна здраво зъби. О, не, това не беше добре! Не и на подобно място! Тя вдигна очи нагоре към красивия купол и се съсредоточи. Диригентът полагаше всички усилия да оправи обърканото темпо. Вече щракаше с пръсти и размахваше диво палката с другата ръка. Заслужаваше подкрепа. Раменете ѝ започнаха да се тресат.

„Не е смешно“, насърчи се тя. Джайлс изсумтя и се покашля шумно. Тя сложи ръка на устата си, отвори я и безмълвно се изсмя в

дланта си. Ако не друго, публиката бе притихнала напълно. Нуждата да се изкикоти вече граничеше с истерия. Не се сещаше да ѝ е било толкова смешно от деня, в който държа зрелостни изпити. Стомахът започна да я боли. Тя се наведе към дамската си чанта, за да скрие лице, но си удари челото в тила на седналия пред нея мъж. Той се обърна, изгледа я, почервенял от ярост, и отново се обърна. Навеждането напред бе погрешен ход от гледна точка на гравитацията. Гладката материя на панталоните ѝ се хлъзна без усилие по лакираната пейка и тя се блъсна с цялото си тяло напред. Изписка леко, но Джайлс я прихвана с една ръка и я издърпа обратно. Вече дузина глави се бяха обърнали и ги гледаха сърдито.

Миранда се сви на мястото си, треперейки от едва сдържаното напрежение, докато Джайлс се наместваше, от време на време проскърцвайки неволно с пейката. Започна да се моли със здраво стиснати очи и търкалящи се по бузите сълзи последният такт да дойде колкото се може по-скоро. Изведнъж изпълнението спря. Слисаната тълпа помълча малко, после някой направи енергичен опит да аплодира. Миранда побърза да се присъедини към него, като от време на време надаваше викове, за да освободи дълго сдържания си дъх. След като всеки от изпълнителите получи своите овации, Джайлс се наведе към нея.

— Да се махаме оттук.

Влязоха в „Кралския герб“, хванати за ръце и останали без дъх. Слава богу, заведението беше пълно и бръмчеше от разговори. Когато стигнаха до бара, тя се вкопчи в Джайлс и започна да се кикоти неистово.

— Господи, ужасно съжалявам! Не исках да те изложам. Допреди края се забавлявах страхотно.

— Не се притеснявай — рече той и кестенявите му очи проблеснаха дяволито. — И без това само се опитвах да те впечатля. Имам чувството, че сме прекарвали четири часа, седнали върху опънато въже. Вероятно идеята не беше много добра.

— А защо си се мъчел да ме впечатлиш, глупчо?

— Защото си жена от класа и го заслужаваш. Как иначе?

— Благодаря. — Тя избърса очи с върховете на пръстите си и отново се закиска. — Мислех, че наистина си падаш по класическата музика, щом ме каниш на концерт.

— Мислех, че ти си падаш. Затова и купих билетите. Била си по целия свят. Изглеждаш опитна и изтънчена. Честно казано, не мога да проумея как може такава жена да се интересува от мен, но направих каквото смятах, че очакваш.

Миранда се засмя изтощено, после му се усмихна. Той я погледна замислено.

— Защо да не се интересувам от теб?

— Защото съм по-малък от теб, не толкова опитен по-малко циничен.

— И смяташ, че бих искала някой, който да е по-възрастен, по-опитен и по-циничен от мен?

— Може би — отвърна той и сви рамене.

— Но и аз лесно можех да си помисля, че искаш жена, която изобщо да не прилича на мен. Някоя далеч по-лесна за водене. — Тя помълча, когато блъсканицата притисна един в друг, после довърши: — Като Сюзън например.

— Сюзън ли? — попита озадачено той.

— Да — отговори нехайно Миранда, сякаш за пръв път се сещаше за това.

— Господи, не! — Все още изглеждаше смаян от мисълта. — Тя е страхотна за компания, накара ме да се почувствам добре дошъл в работата и ми е много симпатична, но не изпитвам нищо повече към нея. И тя към мен. Пада си по някой друг. Умът ѝ е другаде, ако мога така да се изразя. — После я погледна многозначително.

— За кого става дума? Познавам ли го?

— Не мога да ти кажа — ухили се той. — Не бива да издавам тайните ѝ.

— О, хайде де!

— Тц! — поклати глава Джайлс. — Ако успееш да го измъкнеш от нея, може, но не искам да ме обвиняват, че клюкарствам.

— Добре.

Тя помълча, за да смели информацията. Все още бе рано за някакви изводи, но в случай че не изчезнеше внезапно, както се бе появил, имаха достатъчно време, за да се опознаят. Освен това беше свободен. Наистина свободен. Все повече започваше да ѝ се струва, че подобна връзка има потенциал. А и разполагаше със стаята си в къщата на Ела. Джайлс току-що беше пристигнал в селото, така че

едва ли щеше да си грабне чукалата и да замине някъде. Определено щяха да имат време да се опознаят. Поне така се надяваше.

Джайлс погледна към бара.

— Хайде да пийнем по нещо. Какво да бъде?

— Не. — Тя го хвана решително за лакътя. — Сега е мой ред. Ти купи питиетата в антракта.

— Щом настояваш. Тогава за мен само половинка.

— Чудесно.

Когато се наведе на бара и извика поръчката, лицето ѝ се стори познато. Разбира се, това беше Андреа, красивото видение, разбило сърцето на Кевин, напускайки „Ралото“, за да дойде да работи тук. Размениха си по някоя и друга любезност набързо, понеже кръчмата беше пълна и Андреа имаше много работа.

— Ето. Радвам се, че се видяхме — рече Андреа, върна ѝ рестото и веднага хукна към другия край на бара.

Миранда усети, че хората отзад я бутат да освободи мястото, и покорно се отдръпна. Намери Джайлс облеган на стената в дъното на залата. Вече се канеше да му каже, че е видяла Андреа, когато се оказа, че той има готово изречение.

— Ако си гладна, можем да отидем на ресторант. Жалко, че поиска да дойдем с колите, щяхме да си хванем такси. Все пак, ако искаш, можем поне да хапнем.

— Би било чудесно — съгласи се тя. — Но не съжалявам, че реших да дойда с колата. Искам тази вечер да бъде абсолютно трезва.

— О! — погледна я с разбиране той. — Имаш някаква работа утре?

— Не — поклати глава Миранда. — Никаква. Трябва да намисля какво ще кажа в агенцията, когато им звънна, за да им съобщя, че не искам никакви дълги полети в обозримото бъдеще, иначе нищо друго.

— Не искаш да ходиш в чужбина? Мислех, че си голям скитник.

— О, да, и скоро пак ще замина, но вече няма да е същото.

Той я изгледа с любопитство и отмахна кичур руса коса от челото си.

— Какво имаш предвид?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита тя и пристъпи към него.

Джайлс я гледаше с вълнение, каквото постепенно започваше да се заражда и в нея.

— Да, Миранда. — Той докосна ръката ѝ. — Наистина искам да знам. Страшно ме интересува какво изпитваш.

Миранда усети как в гърдите ѝ се разля топлина. Предпазливостта още не я беше напуснала, обвиваше сърцето ѝ като защитни пояси, които трябваше да бъдат сваляни един по един, преди да изпита истинско доверие към някого. Но топлината в гърдите ѝ подсказваше, че това са подходящият момент, подходящото място и подходящият човек, с когото да рискува.

— Постоянно бягах. Цял живот бягам. Никога не съм спирала. Вече ми омръзна. Искам да... да остана на място, поне за малко, и да видя какво ще стане.

Палецът му поглади нежно дланта ѝ. Оглушителният шум наоколо остана някъде далеч. Имаха чувството, че са сами в претъпканата кръчма.

— Радвам се.

— Цял живот не смея да разопаковам куфарите. — Тя преглътна горчивината и насочи мислите си напред, към бъдещето. — Просто искам да видя какво е да не го правиш. Всъщност е нещо като експеримент. Отчасти затова дойдох да живея тук. И ми харесва. Мисля, че си струваше да го направя.

— А когато настоя тази вечер и двамата да шофираме, въпреки че сме тръгнали заедно? И това ли беше експеримент?

— Нещо такова — усмихна се тя.

— Разбирам. Но искаш ли другата седмица да вземем такси до Съмъртаун, да посетим един страхотен гръцки ресторант, където съм ходил, да се нагълтаме с рецина и узо и да се приберем с такси обратно?

Очите му бяха пълни с ентузиазъм и надежда. Стомахът ѝ се сви. Знаеше, че той не търси възможност да я прелъсти. Беше просто един естествен, непринуден, безхитростен жест. Твърде дълго се бе държала предпазливо и щеше да ѝ бъде приятно да се отпусне, поне малко. Нямахше защо да се бори със себе си — Джайлс представяше нещата така, сякаш бяха страшно прости.

— Звучи ми добре. Всъщност много добре.

Пресушиха чашите си. Той ѝ подаде ръка.

— Да излезем и да видим какво може да се намери за ядене в Оксфорд по това време. Аз не познавам много добре града.

— Аз също — призна тя, когато се измъкнаха от кръчмата.

Прекосиха шосето и тръгнаха към Броуд Стрийт.

— Наистина ли? — подкачи я той. — Мислех, че познаваш света като opakото на ръката си. Вече се готвех да слушам дълги истории за пътуванията ти до Гърция. Очаквах да ме забавляваш цели часове с разни анекдоти.

— Всъщност никога не съм ходила в Гърция.

— Наистина ли? — засмя се той.

— Да. Била съм на много други места, но никой от маршрутите ми не водеше до там. Била съм в много малко от средиземноморските страни.

— И в Кипър ли не си била?

— Тц.

— И в Крит?

— Не, и там не съм ходила.

— Много си пропуснала — каза укорително той. — Винаги мога да те разведа из Крит, ако поискаш. Родителите ми бяха влюбени в това място. Ако не знам нещо за Кносос, значи е прекалено незначително, за да се говори за него. В продължение на пет години всяко лято ходех на екскурзии там. В един хотел в Ретимнон ми се случи нещо странно. Минах през една врата. Тогава бях на тринадесет и много, много почернял...

— Мисля, че току-що ми каза най-интересното.

— О, не, още не си чула за медузата.

Тя го стисна за ръката, отметна глава назад и се разсмя. Как бе успяла да забрави колко е лесно? Целият си съзнателен живот беше изкарала сред самолетни екипажи, изгнаници и бляскави, известни хора, за които пътуването бе толкова скучно, колкото да чакаш автобуса. Дори бившият ѝ съпруг така бе затънал в рутината, че отдавна бе престанал да се забавлява с това, което прави. Вместо това се беше обърнал към други източници на забавление. Тя самата отдавна бе забравила какво е. Не ставаше дума за работа, а за начин на живот. За вълнение и любопитство, както трябваше да бъде с всичко останало. И ако намереше в себе си сили да остане достатъчно дълго на едно място, щеше отново да усети радостта от пътуването — когато

пътуваш не защото няма къде да отидеш или бягаш от нещо, а защото искаш да пристигнеш някъде.

— О, но аз въпреки всичко те отегчих — каза той с престолено разочарование. — Сигурно искаш да млъкна, за да можеш да ме удостоиш с разказа си за онзи път, когато йорданското кралско семейство те е почерпило със стриди и ти е позволило да се изкъпеш в тяхното джакузи.

Тя го погледна крадешком. Искаше да чуе историята за медузата. Струваше ѝ се далеч по-интересна.

— Та успя ли да те докопа медузата?

— Не съм сигурен, че трябва да ти го казвам толкова рано. Но мога да те уверя, че мястото зарасна и сега функционира отлично.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Наистина се радвам, че решихме да дойдем тук — рече Фейт и огледа малката зала на „Акаш Тандури“. Заведението започваше да се пълни, но жуженето на разговорите бе приятно.

Първо бяха отишли в „Сейнт Клемънс“ за по едно питие, но там бе толкова шумно, че не можеха да се чуват. Около половин час след това Пол предложи да хапнат, вместо да се шляят из кръчмите на Оксфорд, и Фейт изпита облекчение. Толкова много неща искаше да го пита сега, толкова мисли ѝ бяха минали през ума, а с него се говореше така лесно. Не я караше да се чувства глупаво за всичко, което кажеше, и винаги ѝ отговаряше така, сякаш му бе особено интересно.

Радваше се, че се разхожда с него по Каули Роуд. Познаваше Оксфорд от ранно детство, но тълпата от студенти и местни в събота вечер винаги я бе плашила. Знаеше, че Деби идва някъде тук да пийне нещо с тумбата си от приятелки и обикалят кръчмите, преди да тръгнат към някой от клубовете в града. Деби говореше много за редовните клиенти, които виждаше в заведенията в края на всяка работна седмица. Едва ли не всеки спеше с някого или избягваше някого. И май бе прието през повечето време да избягваш човека, с когото спиш. Когато се падаха в една и съща смяна в петък, Деби не преставаше да бърбори кого се надява да срещне там и какво ще носи този път, за да привлече вниманието на онзи, с когото се беше сваляла предишната седмица. Фейт намираще това за адски изнервящо и изпитваше облекчение от факта, че Деби не се опитва да включи и нея в този сценарий.

Но докато вървяха бавно по улицата към ресторанта — за който в службата се говореше, че е най-добрият в Оксфорд, ако обичаш индийска храна, — без да обръщат внимание на групите въодушевени момичета, които минаваха покрай тях, ѝ стана още по-приятно. Усещаше, че има право да е там. Никой не можеше да ѝ каже, че не си е на мястото.

Пристигнаха достатъчно рано, за да заемат хубава маса в една ниша, и тя се настани на пейчицата срещу Пол. Чувстваше се много гладна след бирата в кръчмата, така че когато Пол предложи да поръчат и предястия, тя с радост насочи вниманието си към менюто. Изтощиха келнера с въпроси за всички предлагани ястия, преди да поръчат. Сега вече можеха да се поотпуснат.

— Добър избор, Фейт — кимна одобрително Пол, когато пристигна подносът с мариновани зеленчуци с попадоми^[1]. После най-спокойно си взе едно парче, потопа го в соса и го лапна с видимо удоволствие. Фейт последва примера му.

По-рано същия ден си беше мислила, че може да се почувстват малко неловко заедно. Но решиха да отидат на вечеря съвсем импулсивно и не бяха имали време да планират разговорите си, та всичко ставаше някак естествено. И изобщо не се чувстваше неловко с него. Тя сложи малко от соса в чинийката си, топна в нея резенче попадом и го лапна.

— Успя ли да откриеш нещо за мен? — попита го усмихнато. Това бе въпросът, който цяла вечер стоеше на върха на езика ѝ.

— Всъщност доста. Имаш късмет, че тези дни съм свободен.

Той се впусна в дълги обяснения за обажданията, разговорите с познати и информацията, която бе открил за нея. Фейт се изчерви от благодарност и му сподели притесненията си. Той обаче ѝ отговаряше с лекота. Като че ли имаше решение за всеки потенциален проблем.

— Ето, направих ти списък с телефонни номера — каза в заключение Пол, бръкна в джоба на якето си, извади лист хартия и ѝ го подаде. Фейт го приглади на масата и го прегледа замислено, като от време на време спираше, за да хапва попадом. — Всичко е тук. Трябва да позвъниш, да помолиш за проспектите и да ги прочетеш внимателно. След това ще решиш къде да кандидатстваш. Не смятам, че ще има проблем да получиш стипендия. Никога не си ползвала такава, но съм ти написал и номера на консултанта, с когото можеш да поговориш по този въпрос.

— О! — промълви тя.

Загледа се в спретнатите главни букви на бележките и сърцето ѝ се изпълни с благодарност.

— Благодаря ти, Пол. Не предполагах, че ще имаш време за всичко това.

— Имах предостатъчно време. Двамата с Джайлс често си ходим на гости и едва ли е очаквал, че всеки ден ще обядваме заедно. Видях се със стари приятели, ходих да видя нашите и все пак имах време да се обадя на всички от списъка.

После ѝ се усмихна неловко.

— Но аз съм ти много благодарна. Никой друг не си е правил толкова труд за мен. И ако не беше ти, никога, ама никога нямаше да се сетя за това.

— Е, сега от теб се иска да свършиш останалото и нямам предвид само да проучиш университетите. Един човек, с когото разговарях, каза, че сигурно ще трябва да напишеш нещо като реферат просто за да докажеш, че не си изгубила форма. Но дори да означава нещо като изпит за А-ниво, все още те очакват години зубрене, докато постигнеш целта си.

— Да — кимна бавно тя. — Разбирам какво означава. Ще трябва хубавичко да помисля.

— Добра идея. Имаше моменти, когато мислех, че не мога повече, но си струваше. Не се виждам с никаква друга професия. Да убедиш приемната комисия, че си способна да го правиш, е само първото препятствие. — Той потопа парче попадом в соса от манго и ѝ се усмихна топло. — Но като го казвам, се сецам, че много хора са се препънали в него. Все пак не вярвам с теб да се случи същото.

— Благодаря ти — заекна тя и отново се изчерви. — Надявам се да си прав. Все пак не съм сигурна в това.

— Ще видиш — отговори той. — Няма нищо срамно в това да се провалиш, след като си дал всичко от себе си. Но изобщо не уважавам хората, които не опитват.

После я погледна с престорена строгост. Фейт преглътна и му се усмихна срамежливо.

— Благодаря ти.

— И престани да ми благодариш.

— Добре. Извинявай. — Тя сгъна внимателно листа и го пхна в чантата си. — Но много ти благодаря за това. Нямам думи да изразя какво означава за мен.

— Ето, ето — размаха той укорително пръст. — Пак каза „благодаря“.

— Не мога да се сдържа. Просто... не знам как разбра. Как усети тогава, че точно това трябва да кажеш?

— Очевидно не беше точно това — каза закачливо той. — Забрави ли как избяга от мен?

— Е, да — смотолеви Фейт. — Просто бях шокирана. Това, което ми каза, беше прекрасно. Имах чувството... че забелязваш неща, които остават скрити за всички останали.

— Това не е съвсем вярно, защото Сюзън и Джайлс мислеха същото, само че някак абстрактно. Но когато те видях в кръчмата, веднага разбрах, че можеш да го направиш.

— Но... защо беше толкова сигурен? — Тя взе кърпата си от масата и започна да връзва ъгълчетата ѝ на възли.

— Да кажем просто, че ми стана ясно кое те спира. Грубияните могат да съсипят вярата в собствените ти сили, ако им позволиш. Решението е просто да не им се оставяш. — Изведнъж очите му омекнаха. — Но ние вече разговаряхме за това онази вечер в китайския. Сигурен съм, че не искаш да го повтаряме.

— Така е — поклати решително глава Фейт и изправи рамене. — Не искам. За пръв път споделям с някого цялата истина и се радвам, че ти разказах всичко, но вече край. Повече няма да се притеснявам от Майк или който и да било от онази пасмина. Достатъчно енергия ми е изсмукал, не заслужава нито капка повече.

— Ето така те искам.

Той се пресегна през масата, хвана ръката ѝ и я стисна силно. Беше ѝ помогнал повече, отколкото съзнаваше. За момента тя просто изричаше думите и се опитваше да събере кураж наистина да го почувства, но знаеше, че това е началото. Прекалено дълго се беше свивала и мънкала, а той ѝ бе показал, че не е нужно да го прави повече. Може би скоро щеше да ѝ се удаде възможност да се махне от селото, от града и гъстата мъгла от спомени, които затискаха живота в нея. И може би тогава, в някой момент от бъдещето, щеше да излезе на светло. Вече носеше тази мечта в себе си и не я беше страх, че пътят дотам може да се окаже труден.

Докато разговаряха и се наслаждаваха на пристигащите ястия, тя се замисли за начина, по който се променяше животът ѝ. Първо се премести в къщата на Ела и се запозна с Миранда. Никога не беше очаквала, че ще ѝ се случи подобно нещо. После започна да се чувства

все по-малко притеснена от присъствието им, все по-необходима. Те не бяха практични и макар че го знаеше от самото начало, най-сетне бе дошъл денят, когато двете престанаха да се мъчат и ѝ го признаха. Това ѝ носеше удовлетворение, дори чувството, че Ела по някакъв начин ѝ се възхищава. А Миранда, която в началото я плашеше, беше толкова хаплива и арогантна към нея, сега ѝ приличаше на човек, който се мъчи да отблъсне хората от себе си, за да не се привърже твърде много към тях. Това бе нещо, което Фейт разбираше. И се учудваше, че има нещо общо с Миранда, но именно то напоследък бе превърнало заяжданията им в нещо като игра.

Да, странно как се беше получило. Но без Ела и Миранда, с които да излиза, без възможността да наблюдава начина им на живот, тя никога нямаше и да си помисли за собствен живот далеч от дома, от силата на майка си и безмълвната преданост на баща си. Никога нямаше да има нова прическа, да излезе да си търси нови дрехи, дори за пръв път в живота си си беше купила парфюм. И никога нямаше да се запознае с Пол.

Животът ѝ започваше да се променя. За пръв път го усети, когато Джайлс ѝ купи розите. Сега неговият най-добър приятел седеше срещу нея, наслаждаваха се заедно на ястията и дългия разговор и всичко бе станало само за една седмица. Той не беше човек, който можеше да я подкрепя всеки път, когато трябваше да взема решения, но Фейт беше свикнала да преследва целите си сама и това, че беше показал приятелски чувства към нея, ѝ даваше смелост. Нищо чудно, след като преживееха това заедно, да продължат да поддържат връзка. Ако имаше да го пита нещо или за момент изпаднеше в паника, той едва ли щеше да има против да го занимава със себе си. Освен това положението не се помрачаваше от сложни чувства, беше просто един ценен момент между двама души, които откриваха приятелството си.

Тя се усмихна колебливо на Пол, когато количката с техните ястия заскрибуца към масата им. Келнерът метна една от чиниите във въздуха, ухили се и започна да я лъска с колосана бяла кърпа за чай.

— Пол, искам да ти благодаря — рече тя.

— Ето пак! — отвърна той и вдигна предупредително пръст.

— Не, наистина. Сега ще го кажа за последен път. Аз... страшно се радвам, че се запознах с теб. Надявам се да останем приятели, дори след като си заминеш за Хиърфорд.

— О, да — усмихна ѝ се той и кимна на келнера, който беше поставил пред него безукорно излъсканата чиния.

— В това няма съмнение, Фейт. Ще си останем приятели. А сега, когато направих нещо за теб, може би и ти ще ми направиш една малка услуга?

— Мамо!

Ела зяпна слисано майка си. Тя стоеше на вратата и се мъчеше да се освободи от полицайката, която едва я удържаше.

— Няма причини да ме дърпате, млада госпожице, това е дъщеря ми.

— Съжалявам, но вие не ми го казахте.

— Трябва ли да ви покажа родословното си дърво?

Полицайката измърмори някакво извинение, погледна съчувствено Ела и се върна на пътеката. Ела надникна навън. Очевидно къщите бяха отцепени с дълга лента, която блокираше всички врати. Две полицейски коли все още стояха паркирани на улицата, а в номер единадесети и къщата на Дорис влизаха и излизаха хора. Една висока фигура с дълги слаби крака решително прекрачи лентата, сякаш бе някаква пукнатина в паважа, и тръгна по пътеката към къщата. Изглеждаше много ядосан.

— Татко!

— Какво, по дяволите, става, Ела? Къде е нахалният тип, който ме наруга по телефона? — Изведнъж, сякаш едва сега забелязваше, че се е озовал на сцената на местопрестъплението, добави: — И какво общо има полицията с всичко това?

— Виж, най-добре заповядай вътре.

Тя отстъпи назад, за да могат да влязат в антрето, и се пресегна през тях да затвори вратата. Тримата останаха натикани в малкото помещение. Ела беше най-ниската, метър шестдесет и седем, майка ѝ — с два-три сантиметра по-висока, а баща ѝ стърчеше и над двете със своите метър деветдесет и три. Положението беше нелепо, все едно се мъчеха да се съберат всичките в телефонна кабина. Ела си пое дъх, за да се съвземе, затвори за момент очи и бутна вратата на дневната.

— Влезте.

Те се изсипаха в стаята и Ела ги последва. Баща ѝ веднага прекоси помещението, сякаш имаше навика да прекосява всичко. Майка ѝ вървеше след него и оглеждаше критично мебелите, очевидно търсейки някое по-чисто място, където да седне. Ела затвори вратата зад гърба си, облегна се на нея и ги зачака да забележат Джаз.

От посещението на линейката насам той говори няколко пъти по телефона и Ела му беше благодарна, защото е избрал да остане лично с нея, вместо да я повери на някоя от непознатите униформени полицайки. Лекарите от линейката се увериха, че е добре, навлякоха ѝ няколко пуловера и си отидоха, понеже тя настояваше, че няма да понесе още едно посещение в „Бърза помощ“. Представяше си какъв щеше да бъде разговорът със сестрата ирландка. „Какво се случи с теб този път?“ „О, ами нищо, просто ме взеха за зложница.“ Може би щяха да ѝ предложат абонаментна карта и грамота от Клуба на приятелите. Не, не, не. Не можеше да понесе такова нещо.

Вече се беше затоплила и не трепереше. Чувстваше се малко умърлушена, вече бе овладяла първоначалната си слабост. Беше много мило от страна на Джаз да подозира, че може да е изпаднала в клиничен шок, но за щастие нямаше никакви признаци за това. Саймън бе много по-обезпокоен от нея след краткото си затворничество под навеса, но след като Ела го обсипа с милувки, реши, че ще е много по-забавно да подмята парцаливия плъх в градината, и тя го остави да си подскача. Джаз изрази облекчение. Настоя да ѝ направи още един чай и тя го остави да се разпорежда в кухнята. Тъкмо ѝ казваше, че всеки момент трябва да си върви, и се опитваше да я убеди, че трябва да остане с една от полицайките, когато някой задумка настоятелно по входната врата.

От кухнята се чуваше съскане на чайник и тракане на прибори, а баща ѝ се обърна с ръце на хълбоците. На лицето му беше изписано възмущение, примесено с объркване.

— Е, къде е сега оня копелдак, Ела? — избухна той.

Ела изобщо не се смути. Твърде добре познаваше баща си. Обземаше го гняв само ако не можеше да проумее какво става. Страхуваше се, когато не можеше да овладее положението. Ела знаеше, че той само се перчи, и не можеше да не го съжали.

— Виж, беше просто...

— А! Чайникът завря. Значи ще правя чай за трима?

Двамата ѝ родители се обърнаха рязко и видяха един азиатец с разкопчано горно копче на ризата, разхлабена вратовръзка и гарвановочерна коса да стои облегат на вратата на кухнята, сякаш това бе вторият му дом.

— Съжалявам, трябваше да се представя. Името ми е Джазбиндър, но можете да ме наричате просто Джаз.

Той пристъпи напред и протегна ръка на майка ѝ. Тя я пое слисано. Джаз се ръкува с нея и направи същото с баща ѝ, който продължаваше да го гледа объркано. Очите му непрестанно се местеха от зачервения, подут нос на Джаз към ръката му. След това се обърна намръщено към дъщеря си.

— Ела?

Джаз поддържа още малко ръката си протегнатата и я отпусна.

— Татко, това е Джаз. Джаз, запознай се с родителите ми — рече тя и прехапа устни.

— Това ли е... — започна немошно майка ѝ, после се поизправи. — Ела, това ли е... това ли е господинът, за когото говорихме по-рано?

Ела се изчерви. Майка ѝ очевидно бе в шок, иначе никога нямаше да изтърси нещо толкова странно пред хора.

— Мамо! — запротестира приглушено тя.

— Той е, нали? — потвърди майка ѝ, след като с един поглед получи нужната информация.

— Вие ли сте мъжът, който ме нарече шибано копеле? — повиши неочаквано глас баща ѝ, изправи рамене и смръщи вежди, за да изглежда възможно най-внушително.

Тя се сви вътрешно. Не беше успяла да разкаже на Джаз какво точно се е случило, когато телефонът звънна и бе принудена да вдигне. Изобщо не беше споменала за обидите. Въпросът на баща ѝ сигурно звучеше много странно, зададен така изневиделица.

Джаз помисли малко, после очевидно се развесели.

— Не, господине, определено никога не съм ви казвал подобно нещо.

Баща ѝ явно още повече се обърка от отговора. Ела вдигна умолително ръка.

— Не, татко, мъжът, който грабна слушалката от ръката ми, мислеше, че говори с Джаз. Затова те нарече шибано копеле. Изобщо не е имал предвид теб.

Лицето на баща ѝ се разкриви от смайване.

— Но как, за бога, би могъл да ме обърка с него?

Като ги гледаше двамата заедно, баща ѝ кокалест, бял и напрегнат, а Джаз набит, мургав и спокоен, идеята наистина ѝ изглеждаше странна.

— Свикнал съм да ме наричат копеле. Обикновено така ми викат — обясни най-спокойно Джаз. — Вече не ми прави впечатление.

— Значи сте най-обикновен донжуан, така ли? — избухна майка ѝ, очевидно в пристъп на желание да предпази Ела.

— Донжуан? — повтори объркано Джаз.

— Това не е първата ви забелка, откакто сте сгоден, така ли? Ела, по-добре стой настрана от този мъж.

— Не, мамо...

— Искаш да се забъркаш с човек, който е свикнал да го наричат копеле? Не си струва. Смятам, че съм те на учила на повече самоуважение.

— Не, не...

— И кой изобщо ме нарече шибано копеле? — почти кресна баща ѝ, като от яд лицето му ту пребледняваше, ту почервяваше.

— Наркопласьорът. — Най-сетне бе успяла да го изрече. Двата млъкнаха изумени. Тя си пое дълбоко дъх и сложи ръка на челото си. — Можем ли да започнем отначало, ако обичате? Седнете, и двамата.

— Какъв наркопласьор? — попита баща ѝ.

— Седнете! — викна им тя.

Двата се подчиниха. Баща ѝ се настани на креслото и кръстоса крак върху крак, а майка ѝ се опита да приседне на ръба на дивана, но падна назад, когато възглавниците под нея поддадоха.

— А сега, Джаз, продължавай с чая. Мисля, че всички имаме нужда. Ако разполагаш с време, разбира се.

— Няма проблем. Според мен и ти трябва да седнеш. Изглеждаш уморена — рече той, сякаш бяха сами.

Ела кимна и се стовари върху един стол, като положи неимоверни усилия да запази авторитетен вид. Майка ѝ я погледна с внезапна загриженост.

— Ох, миличката ми! Добре ли си? Толкова се тревожихме за теб. Веднага скочихме в колата и пристигнахме. Какво стана?

Ела събра сили, изгледа безизразно двамата си родители и започна:

— Джаз работи в полицията. Затова е свикнал да го наричат всякак. И просто за да поясня, това няма нищо общо с личните му предпочитания.

Джаз надникна от кухнята с кутия мляко в ръка.

— Благодаря — рече той и отново изчезна. При други обстоятелства, ако не беше толкова изтощена, щеше да ѝ се стори комично.

— Та той идва тук от няколко седмици, за да наблюдава една къща на нашата улица, където има пласьори. Наркопласьори. Затова е тук и сега.

И двамата ѝ родители кимнаха. Изглеждаха твърде погълнати от разказа ѝ, за да я прекъснат.

— А днес влязоха там и ги хванаха.

— О, това е добре — прошепна майка ѝ и отново стисна ръце в скута си.

— Но нещата малко се объркаха. Един от ония прескочи в нашата градина, сграбчи ме и ме вкара тук за малко. Полицайте нахлуха вътре, арестуваха го и го отведоха. Това е. Вече всичко свърши.

Родителите ѝ продължаваха да мълчат слисано.

— Значи си била взета за заложница? — попита едва чуто майка ѝ.

— Не точно. Е, нещо такова, но беше за малко. И вие съвсем случайно звъннахте точно когато минавахме покрай телефона. Той помисли, че полицайте искат да преговарят с него, затова беше толкова груб. Нямахте представа, че си ти. — После добави, като гледаше само към баща си: — А докато му слагаха белезниците, ми каза, че съжاليا, задето е нарекъл баща ми копеле.

— Наистина ли? — попита невярващо той.

— О, да, татко, не си го измислям. И аз бях изненадана, но точно това каза.

Баща ѝ се вцепени за момент в креслото, после кимна официално.

— Не бих се съмнявал в думите на дъщеря си. Твърде добре те познавам. Много почтено от негова страна. Няма да споменавам

повече за това.

— Добре — заяви Ела. — Значи нищо не се е случило. Аз ще се оправя, Дорис е добре, а вие вече не се чувствате обидени.

— Дорис?

— Съседката. Жива и здрава е. Очевидно е смятала цялата работа за някаква шега. Така че единствената жертва тук е Джаз.

— А, да — заяви баща ѝ и се наведе напред, когато Джаз влезе в стаята с поднос с чаши и ги остави на масичката. — Значи сте водили истинска война тук. Злодеят ви прасна един, а?

Джаз раздаде чашите и посочи захарницата на подноса. Ела беше изненадана, че я е намерил в шкафа, но той като че ли беше усъвършенствал домакинските си умения. Ако правеше това, за да впечатли родителите ѝ, успяваше, но, разбира се, едва ли имаше такава цел. Той подаде чашата на баща ѝ с учтиво въпросително изражение.

— Моля?

— Носът ви. Направили са го на нищо. Предполагам, че това са рисковете на професията, а?

— А, това ли? — Джаз се усмихна и се изправи. — Нищо особено.

— Ама седнете де. Все пак ще пиете с нас чай, след като сте го направили, нали? — каза прегракнало баща ѝ.

Ела вдигна изненадано поглед. Баща ѝ като че ли полагаше някакви усилия. Нещо повече, сякаш между двамата протичаше някакъв особен мъжки ритуал. А Джаз ѝ намигна, когато родителите ѝ не гледаха към тях, с което явно показваше, че няма намерение да издаде кой го е цапардосал.

— Мога да остана още съвсем мъничко, но после се връщам в управлението. Сега ще имаме много работа.

— Разбира се — съгласи се сърдечно баща ѝ. — Не бих попречил на когото и да било да си върши работата. А вашата е много важна. В тази страна работата на полицията не се цени особено. И според мен това е твърде жалко. Вие се борите с престъпниците, рискувате живота си, за да могат мързеливи парвенюта като нас да спят спокойно в леглата си. Към вас не изпитвам нищо друго, освен възхищение. Ето ръката ми.

Очевидно говореше метафорично. Той кимна натъртено и отпи глътка чай. Ела сподави усмивката си, като си спомни как преди малко

Джаз напразно бе чакал с протегнатата ръка.

— Това е много хубаво, стига да не излагате на риск невинни хора — намеси се неочаквано майка ѝ от канапето, като се мъчеше да седне по-изправено сред меката маса от възглавници. — Нашата дъщеря е била държана като заложница от един наркопласъор, Доналд, не осъзнаваш ли? Какво се обърка в операцията ви, Джазбиндър, та се случи това?

— Те трябва да си вършат работата! — възкликна баща ѝ.

— Мамо, всичко е наред — рече Ела и също се опита да седне по-изправено. — Именно той говори с мъжа, който ме държеше. Отвлечаше вниманието му, докато другите влязат. Мисля, че именно спокойствието му помогна да се разреши толкова бързо проблемът. И определено вината не беше негова.

— А чия е тогава, скъпа? — надигна се майка ѝ. — Можеше да те убият. Онзи трябва да е бил луд. Къде е била полицията, когато отчаяно си се нуждаела от тях? Смятам случилото се за потресаващо, ако трябва да бъда откровена.

— Не, мамо, не беше точно така.

— Напълно сте права, госпожо Нортън — каза решително Джаз. Все още стоеше в средата на стаята и изглеждаше абсолютно сериозен. — Ще ни разпитват за това и ние ще трябва да отговаряме. Имаше серия от неочаквани събития, които станаха много бързо, но мога да ви уверя, че изпитвам облекчение, заедно не се случи нищо лошо.

Майка ѝ като че ли остана доволна, но само след миг размисли и погледна предизвикателно Джаз.

— Е, това едва ли е достатъчно. Надявам се, че повече никога няма да се случват подобни неща. Тя е моя дъщеря и е изключителен човек.

— Разбирам.

— Надявам се да е така.

— Няма да се случи отново, нали? — попита баща ѝ, като вдигна ядно ръка към жена си. — Всичко свърши. Те заловиха злодеите и спряха търговията им. Имаме всички основания да се гордеем с дъщеря си, заедно е взела участие в това. Повечето хора са твърде страхливи, за да се забъркат. Но не и нашата Ела. Не и моята дъщеря. Заради нея тази вечер светът стана малко по-безопасен.

— Татко! — изстена Ела и покри лицето си с ръце. — Престани!

— Вярно е! Ще пиша на „Телеграф“, за да им разкажа. Ако имаше повече такива хора, улиците щяха да са по-безопасни за почтените хора.

Ела надникна през пръсти. Джаз повдигна едната си вежда към нея, но после очевидно се окопоти.

— Е, ако ме извините, трябва да вървя.

Настроението ѝ изведнъж се развали. Тя сложи ръце в скута си и вдигна поглед към него. Знаеше, че Джаз трябва да върви, но все се надяваше да го задържи.

— Разбира се, че трябва да вървите — рече баща ѝ, като се мъчеше да стане. После сложи ръка на облегалката и залитна леко, докато се изправяше. За момент ѝ мина през ума, че той остарява. И не просто остарява, ами е остарял. Тя също се изправи някак и тръгна към него да му помогне, но той вече стоеше прав като пилон и на лицето му беше изписано достойнство. — За мен беше удоволствие да се запознаем, Джазбиндър. — Сетне протегна подчертано ръка и Джаз я пое. Двамата се ръкуваха енергично. — Да, свалям ви шапка. Благодарен съм ви, задето защитихте Ела. Сигурен съм, че сте се справили добре. Умея да преценявам характерите и разпознавам почтеността, когато я видя. Вие сте добър човек.

— Благодаря ви, господине — отвърна Джаз, очевидно изненадан.

— По-добре изпрати Джазбиндър до вратата, Ела — добави майка ѝ. Опита се да се изправи от канапето, но възглавниците я засмукаха обратно. Затова само му протегна ръка, като го гледеше напрегнато. — Може би пак ще се видим.

— За мен беше удоволствие, че се запознахме, госпожо Нортън — отвърна неангажиращо той. После хвана ръката ѝ и се здрависа учтиво с нея.

Ела го изпрати в антрето и затвори дискретно вратата на дневната. После се поколеба до входната.

— Джаз... наистина ли всичко свърши?

Той пхна ръце в джобовете на панталоните си и я погледна замислено.

— Е, ще трябва да дадеш показания. Освен това имаме недовършена работа тук.

Тя кимна, като попиваше думите му и се мъчеше да открие скрито значение в тях.

— Недовършена работа? — произнесе, като се опитваше да не издаде проблесналата в нея искрица надежда.

— Ще видиш. — Той неочаквано се наведе и я целуна по бузата. — Ти беше истински герой. Никога нямаше да се справим без теб. Отвън има една полицайка, Хелън. Ще поговоря с нея, преди да си тръгна, така че дори родителите ти да си отидат, няма да останеш сама. И някой съвсем скоро ще ти се обади за останалото. Сигурна ли си, че ще се справиш?

Ела се поколеба. В думите му нямаше нищо за тях двамата. „Но — укори се мислено тя — нали знаех, че така ще стане? Той си има своя живот, аз си имам моя. Просто съдбите ни се преплетоха за момент.“

— По-добре се връщай на работа — рече тя и му отвори вратата, за да покаже, че не се опитва да го задържи.

— Добре. А ти се пази — рече Джаз и излезе от къщата.

[1] Традиционно индийско ястие, приготвяно от едноименен плод. Подправено с чили, черен пипер и чесън, се поднася като предястие или като мезе за бира и вино. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какъв чудесен човек! — казваше баща ѝ, когато Ела се промъкна в дневната. — Знае си предимствата. Много е приятно да видиш такова нещо у млад човек. Чест и смелост, само това е важното. Опитай се да го кажеш на футболните запаянковци. Дори няма да те разберат.

Ела се отпусна на стола, твърде уморена, за да направи друго.

— Той е футболен запаянко — успя само да каже. — Има около сто видеокасети с „Манчестър Юнайтед“ у тях.

— „Манчестър Юнайтед“? Е, това е нещо друго, нали? — продължи баща ѝ, понеже не желаше да го отвличат от обобщаването на фактите. — Не е като да подкрепя „Арсенал“ или „Милуол“. — После помисли малко. — Или „Ливърпул“.

— Може би не — съгласи се тя. Знаеше колко упорит става баща ѝ, когато си науми нещо.

— Но откъде знаеш това? — попита я той, сякаш изведнъж му бе направило впечатление. — Едва ли си говорила за футбол с него, нали? Ти не можеш да понасяш тази игра.

— Не, аз... всъщност веднъж ходих у тях. Видях ги. Това е всичко.

Майка ѝ се покашля и най-сетне успя да се поизправи на дивана.

— Можем ли да направим нещо за теб, скъпа, след като така и така сме тук? Например топла супа или сандвич?

— Не, добре съм — усмихна се тя на майка си. Горката женица, все още изглеждаше шокирана. А и как нямаше да бъде, помисли си Ела. Ако родителите ѝ бяха държани като зложници, сигурно сега щеше да е пропушила и да пие втората си бутилка бренди. Обикновено не им се случваха такива неща. — Дойде линейка и ме прегледаха. Честно казано, сега всичко ми се струва като някакъв сън. Всичко. — Включително и кратките ѝ срещи с Джаз.

— Защо си ходила у тях? — попита баща ѝ. Това бе една от онези ситуации, в които просто трябваше да узнае всички факти, иначе щеше

да си личи, че го държат на тъмно. Отдавна го познаваше. Той можеше да се превърне в Майкъл Мансфийлд, когато му дойдеше настроение. Не зависеше от него. Той никога не обиждаше нарочно хората. Просто искаше да знае защо. Сякаш беше разглобил някакъв двигател, за да го почисти, после го беше сглобил и в ръката му неочаквано оставаха два излишни болта.

— Млъкни, Доналд. — Майка ѝ беше спечелила битката с възглавниците, изправи се и погледна предупредително съпруга си. После се обърна към Ела. — Отивам в кухнята да ти направя нещо за ядене. Можеш да го хапнеш по-късно, когато огладнееш. Защо не дойдеш да ми покажеш къде е това-онова, скъпа?

— Добре — рече Ела и стана.

— Какво? Защо трябва да млъкна? Ходила ли си у тях, Ела? Защо си ходила?

— Ох, използвай поне веднъж въображението си! — сгълча го майка ѝ, докато той гледаше озадачено от креслото. Сетне добави решително: — Скъпа?

— Какво... какво искаш да кажеш? — попита баща ѝ, примигвайки глупаво към жена си и дъщеря си, които отиваха към кухнята. — Ела? Ти и този индиец? Ухажва ли те?

— Хората вече не се ухажват — каза му безстрастно майка ѝ. — Действат импулсивно и после чакат да видят какво ще стане.

Баща ѝ съвсем се обърка.

— Искаш да кажеш, че ти и този индиец сте действали импулсивно? Заедно?

— О, татко, моля те, не се тревожи за това — погледна го изморено Ела.

— С индиец? — примигна отново той.

Ела се спря на вратата.

— Да, татко, той е индиец. Макар че е британец.

— Е, да, но знаеш какво имам предвид.

Ела се поколеба. Майка ѝ вече беше в кухнята и ровеше шумно в хладилника. Очевидно се мъчеше да ѝ осигури претекст да излезе от дневната, за да могат да си кажат няколко думи насаме, но Ела искаше първо да отстрани проблема.

— Но... не като интимен приятел, нали, Ела? — рече той. — Това би било доста странно.

— Преди малко беше чудесен човек и си имаше име, а сега е просто индиец.

— Той е чудесен човек. Това е очевидно. Дава своя принос за обществото.

— И? — подсказа му тя.

— И... — замисли се баща ѝ. — Той е от друга култура, Ела. От това нищо няма да се получи. Семейството му няма да хареса тази работа, о, не. Те изобщо не обичат такива неща.

— До това едва ли ще се стигне — рече тихо тя.

— Мили боже. — Баща ѝ сякаш говореше на себе си. — Ще трябва да отида на сватбата с тюрбан. И бебетата ви изобщо няма да приличат на мен. Ще бъдат кафяви. До ден-днешен не е имало и един кафяв Нортън. Ще имам внучки в сари. Собствената ми дъщеря ще припка наоколо боса с продупчен нос. Къщата ми ще ехти от дрънчене на гривни. Ще трябва да се науча да харесвам кърито. — Последната мисъл очевидно го изпълни с ужас. Той вдигна жално очи към Ела. — Мразя кърито. То причинява истински хаос в червата ми.

— Татко — каза търпеливо Ела. — Никой не е казал, че трябва да ядеш кърти само защото съм преспала веднъж с мъж, който случайно е от индийски произход.

— Но нали ще трябва да покажа добра воля? — настоя той. Ела осъзна със свито сърце, че баща ѝ вярва на всяка своя дума. — Така трябва да прави бащата на булката. И ще трябва да науча хинди, за да мога да разговарям с тях.

Ела въздъхна.

— Всъщност би било пенджаби, но колкото и да не ти се вярва, те говорят английски. Също като Джаз.

— Значи си се запознала с тях?

Ела се облегна безсилно на вратата. Разбира се, той само правеше предположения за роднините му и това едва ли щеше да повлияе върху бъдещето, но започваше да ѝ писва. Тук ставаше дума за принципи.

— Ами ако наистина имах връзка с Джаз? Ами ако станеше сериозно? Да не искаш да ми кажеш, че щеше да се държиш така истерично?

— Не се държа истерично, Ела — погледна я слисано той. — Никога досега не си ми говорила по този начин. Какво си

въобразяваш? Ти си моя дъщеря и аз искам най-доброто за теб.

— Ами ако се бе оказало, че *Джаз* е най-доброто за мен?

Той добиваше все по-объркан вид.

— Но за какво бих могъл да си приказвам с баща му?

— Не знам. За времето? За крикет? За лейбъристката партия? За какво би си приказвал с бащата на всеки друг?

— Но аз не следя индийската политика. Някога проявих лек интерес, за да мога да преценя финансовия пазар. Това не е моята област. С какво се занимава баща му? Магазин ли има?

Ела затвори отчаяно очи.

— Не мога повече да обсъждам това.

— Не разбирам какво е станало с теб! — възкликна ядосано той.

— Имаш зашеметяваща кариера в града, движиш се само сред подходящи мъже и всичко е в краката ти. В следващия момент обаче решаваеш да се отдадеш на градинарство и се забъркваеш с някакъв индиец. Не разбирам какво става! Може би ще се присъединиш към някой техен култ. И това ще бъде краят. Ще седиш някъде в планината, упоена с някакви вещества за изостряне на сетивата, и по цял ден ще припяваш мантри.

— Не ставай глупав, по дяволите!

— Загубих те — каза тъжно баща ѝ. — Не знам къде отиде. Вече не знам и коя си.

— Това е, защото винаги си ме мислел за твоє огледално отражение — повиши глас Ела. — А аз не бях. Налага се да ме опознаеш, и то не отново, а за пръв път. Ако успееш да го направиш, може би пак ще станем приятели.

Той я погледна стреснато и лицето му пребледня.

— Но ние сме приятели. Винаги сме били. Ти си най-добрият ми приятел, трябва да знаеш това!

Ела стоеше мълчаливо, заслушана в майка си, която кълцаше ядно марули в кухнята. Както винаги, ги оставяше да разговарят и само честотата и силата, с които удряше по дъската, издаваха емоциите ѝ. Спомни си миговете, прекарани в кабинета на баща ѝ. Помисли си за гордостта, която изпитваше при мисълта, че тя е избраната. Помисли си за скъпоценните, изключителни часове, които прекарваха насаме като две момчета в момчешки клуб. Помисли си за майка си, самотна и изолирана, макар че никога не го показваше и вместо това

намираше подкрепа в обичта си към мъж, който не беше неин съпруг. Ела усети прилив на справедлив гняв.

— Е, може би ако собствената ти съпруга ти беше най-добрият приятел, всички щяхме да сме далеч по-щастливи!

В кухнята изведнъж стана тихо, сякаш майка ѝ бе застинала с ножа във въздуха.

— Какво?

— Знаеш какво имам предвид. Трябваше да споделяш всичко това с мама, не с мен. Тогава двамата щяхте да ми покажете какво е щастие. Можех да видя какво е истинска любов, а не студените, стерилни възгледи, които ми насади за брака.

— Ела! — Баща ѝ се беше отдръпнал колкото е възможно по-навътре в креслото. Струваше ѝ се, че всеки момент може да се прекатури назад. Сякаш се мъчеше да се предпази от гнева ѝ.

— Можеше да прегръщаш *нея*, *нея* да водиш в кабинета си, а аз да оставам отвън. Това е, което би направил всеки нормален съпруг. Но не и ти. Направи от мен момичето на татко и ми обърна всички представи с главата надолу. Постепенно загубих майка си, защото тя вдигна ръце и ни остави да правим, каквото си знаем. Но сега отново я открих. Ти никога не си я откривал. Можеше да го направиш, можеше да се интересуваш какво прави, мисли и чувства тя, но никога не си направи труда. Може би все още не е късно. — Тя си пое дълбоко дъх. — А сега отивам в кухнята да прекарам малко време насаме с майка си. Тя е единственият човек на света, който може да ми помогне в този момент.

Баща ѝ отвори уста и отново я затвори. Ела наблюдава известно време недоумението му, но гневът ѝ започваше да се примесва със съжаление.

— Но аз мога да ти помогна, Ела. Просто ми кажи проблемите си и аз ще ти помогна. Винаги съм бил до теб.

Гневът ѝ започна да се стопява. Тя го погледна с повече обич.

— Знам, че си бил до мен, но по свой начин. А сега искам да остана насаме с мама. Разбираш ли?

Лицето му се разкриви.

— Мисля... мисля, че мога. Поне ще опитам.

— Чудесно.

— Но... Ела. Кажу ми едно нещо. — Той стисна здраво облегалките на креслото. — Майка ти знаеше за това, нали? За теб и Джазбиндър? Знаела е, преди да пристигнем тук тази вечер? Откъде е разбрала?

— Аз ѝ казах, тате — отвърна меко тя.

— Но кога? Не си идвала у дома, нали?

— Позвъних, мама вдигна и дълго си говорихме за разни неща.

— Но кога? Дори не знаех, че си звъняла! — каза отчаяно той. — Тя не ми каза. Защо не си искала да говориш с мен?

— Защото, тате — усмихна му се тъжно Ела, — това са момичешки неща.

— Момичешки неща? Какво, за бога, е това?

— Да кажем просто, че го открих съвсем скоро и ми се струва много забавно.

— Но...

Майка ѝ я издърпа в кухнята и показа глава от вратата.

— Стига си я разпитвал, Доналд, моля те. Сега двете с Ела ще правим... момичешки неща. Стой мирно там и ще ти донеса сандвич. — После затвори вратата. В дневната стана тихо. Ела прехапа устни, за да не прихне. Майка ѝ повдигна едната си вежда към нея. Все още държеше ножа в ръка. Марулята на дъската бе напълно унищожена. — Ти си пълна с изненади — каза тихо тя, когато и двете погледнаха към дневната, представяйки си как баща ѝ допълзва и залепя ухо на вратата.

— Ти също — усмихна ѝ се Ела.

— Едва ли ще успеем да си кажем много неща, при положение че той стои като истукан в съседната стая, но можем някой път да се срещнем. Какво ще кажеш за събота в Оксфорд? Можеш да ми дадеш някои съвети за облеклото, а аз в замяна ще те почерпя един обяд. А искаш ли да идем заедно на пазар? Никога досега не сме го правили.

— Би било чудесно — каза Ела и докосна колебливо ръката на майка си.

— О, ела тук. — В следващия момент се озова в обятията на майка си, но не преставаше да следи зорко ножа, който изсвистя покрай ушите ѝ. След това майка ѝ я пушна и си приглади дрехите. — Винаги съм се надявала, че ще се открием. Предполагах, че един ден и това ще стане. Никога не съм преставала да се надявам. — После

добави зададено: — Толкова се зарадвах, когато поиска да разговаряш с мен за живота си. Почувствах се истински щастлива.

— А аз изпитах облекчение. Може би и вие с татко ще се откриете един друг. Човек никога не знае.

Майка ѝ направи недоверчива гримаса.

— Не, мамо, наистина. В момента той е в шок. Дойде му в повече, но после, като си отидете, ще има време да помисли. Винаги прави така.

— Ти му даде много материал за размисъл, това е вярно. — Майка ѝ се върна при дъската за сушене, сложи две филии черен хляб в една чиния и изсипа останките от марулята върху тях. — Перспективата за зет индиец. Това събуди в него някакъв Алф Гарнет, нали? Винаги е бил там, просто се е криел зад теоретичните идеи, които никога не докоснаха живота му. Но ти наистина го накара да се замисли.

— Е, да, но то бе само на теория, нищо повече — каза Ела, докато наблюдаваше как майка ѝ приготвя най-неапетитния сандвич в света.

— Не съм толкова сигурна.

— Не, всичко свърши — пророни Ела. Трябваше да приеме фактите и щеше да бъде най-добре, ако и хората около нея ги приемеха.

— Видях го как те гледаше. Вече знам какво изпитваш към него, но него наблюдавах много внимателно. Той е влюбен в теб и това ужасно го дразни.

Ела се разсмя.

— Да се дразни?

— О, да. Много. Това обърква всичките му планове. Той е почтен мъж, в това баща ти беше прав, и е поел някакъв ангажимент. Не иска да разочарова никого. Мисълта да предаде доверието на семейството си, очакванията на годеницата си, да опетни репутацията си с решение, което няма да получи никаква подкрепа от близките му, направо го ужасява. И най-вече няма никаква представа какво бъдеще го очаква, ако рискува с теб. Дава си сметка, че едва се познавате и това би било истински хазарт. Може накрая да падне по нос и всички около него ще му го натякват. Но в същото време, по някаква непонятна за него причина, е очарован от теб и знае, че е влюбен. Знае, че трябва скоро

да се ожени, а не е влюбен в жената, която трябва да стане негова съпруга. Това е достатъчно, за да подразни здравата един мъж.

Ела стоеше със зяпнала уста, а майка ѝ прекоси кухнята и отвори едно от шкафчетата.

— Имаш ли някакъв салатен сос?

— Мамо! — успя най-сетне да изтърси Ела. — Гледала си твърде много сапунени сериали.

— Не, скъпа. — Майка ѝ се отказа да търси салатен сос извади едно бурканче горчица и се взря в етикета. — Каква е? Френска?

— Ааа, не, английска. Много е лютива.

— Страхотно.

Тя бръкна с ножа в бурканчето и намаза обилно сандвича.

— Просто съм по-добра в анализирането на чуждите връзки, отколкото на своята. Също като теб. Мисля, че това е характерно за момичетата.

За пръв път от много време насам Ела спа спокойно. Уви се хубаво, отпусна се и се успокои. Камерата я нямаше — бяха махнали всичката апаратура от къщата — и проблемът с номер единадесети бе решен завинаги. Сигурно и Дорис хъркаше доволно в съседната къща. Ела потърка буза в хладната памучна калъфка, заслуша се в самотните призови на бухала от отсрещната нива и сънливо прекара през главата си събитията от изминалата вечер.

Злодеят изобщо не приличаше на Пит Посълтуейт. По-скоро на Кен, приятеля на Барби, е, доста по-изпотен. Наистина ли беше участвал във въоръжен грабеж? Тя се намести по-удобно в леглото. След като родителите ѝ си тръгнаха, баща ѝ все още с насълзени от сандвича с горчица очи, тя реши все пак да изпие чаша чай с Хелън, полицайката. Беше ѝ приятно да поговори за това с една млада жена. С нея нямаше защо да се прави на смела и можеха да си поговорят честно за това колко глупаво е било да се разхожда сама в тъмното и да предизвиква нападателите. Хелън ѝ говореше за защита на жертвите, психотерапия и курсове по самоотбрана. Ела не беше сигурна, че има нужда от това, но ѝ беше приятно, че някой ѝ го предлага. Може би щеше да държи под ръка някои телефонни номера, просто в случай че отново ѝ се наложи в бъдеще.

Също така опита да измъкне някаква информация за Джаз. Научи, че е бил преместен в тукашния клон от Лондон преди две години. Жените в управлението го харесвали, каза Хелън, защото не бил гадняр като останалите от Скотланд Ярд. Ела нехайно подхвърли, че е доста представителен, и Хелън само се усмихна в знак на съгласие. Каза ѝ, че на миналото коледно тържество са го обявили за най-сексапилния мъж в управлението. Все пак Ела не успя да измъкне много сведения за бившите му приятелки. Мъглявите ѝ подпитвания за романтични връзки в службата бяха посрещнати с дружелюбно свиване на рамене и обяснението, че той е много дискретен в личния си живот. После Хелън отново заговори за програмите за подкрепа на жертвите.

Всичко бе свършило и за момента това я задоволяваше, нищо, че Джаз бе изчезнал от живота ѝ. Ако майка ѝ бе права и той се интересуваше от нея, както тя от него, щеше да се върне. Ако пък не, щеше да го уважава, задето е направил всичко възможно да изпълни дълга си. Тази вечер се чувстваше твърде изтощена, за да има друг поглед, освен философски, за нещата.

Беше оставила бележки навсякъде из долния етаж, за да привлече вниманието на Фейт и Миранда. Беше твърде изцедена, за да ги чака да им даде някакви разумни обяснения, ако пожелаеха да разберат подробностите. А и сигурно щяха да се приберат, плувайки в розови облаци. Не ѝ се искаше да ги смъква на земята с разкази за нападения и ножове за хляб, а и не можеше да сподели романтичните им чувства. И утре бе ден. Беше им написала да не излизат, докато не се събуди да поговори с тях. Можеше да им разкаже всички страшни подробности и те само щяха да се зарадват, че не са били част от това.

Така че когато в ранните часове на сутринта чу захлопването на входната врата и тихите им гласове на долния етаж, тя се усмихна леко на себе си, радостна, че двете разговарят, и отново се отпусна в блажена забрава.

На сутринта стана първа. Нахрани Саймън и затрака силно с чайника и чашите, за да види дали ще успее да събуди другите две, но напразно. Накрая се отказа и изведе кучето да се разходят до будката за вестници.

Навън бе много спокойно. Жълтата лента вече я нямаше и ако не се смятаха следите от гуми по окаляната тревна площ, не се виждаха никакви признаци, че полицията е била тук. В къщата на Дорис бе тихо, а номер единадесети изглеждаше тъмен и празен, но може би защото тя знаеше, че е празен. Нивите бяха влажни и покрити с роса, от тревата се надигаше мъглица, а дърветата бяха целите в златно и зелено. Ела вдъхна дълбоко свежия въздух. Саймън душеше щастливо и дърпаше повода, а оздравелият му крак се свиваше и подскачаше не по-зле от останалите. „Ето така трябва да бъде — помисли си тя. — Дълги разходки на въздух, миризма на есен в дрехите, изгледи за кал под ноктите след цял ден градинарстване. Сега всичко ще си дойде на мястото точно както си го представях.“

Мат и Лорна щяха да се сдобрят. Трябваше. Лорна беше видяла, че тя не представлява никаква заплаха за нея. С малко късмет в понеделник Мат щеше да бъде жизнерадостен, както преди, да мотивира всички с пляскане на ръце и усмивки, да размахва ентузиазирано градинарските инструменти. А тя отсега нататък щеше да го държи на разстояние и да говори с него само за неща, които засягаха курса. Крайно време бе да се вземе в ръце и да направи всичко, каквото трябва. Имаше да прави планове и да размишлява за живота си. Все пак догодина ставаше на тридесет. Надяваше се дотогава да е разбрала какво иска.

Тя завърза хлабаво Саймън за една улична лампа, потърка го по носа и влезе в павилиона за вестници. Вътре имаше няколко души, които разговаряха оживено с продавача.

— Сигурно е имало сбиване — казваше един мъж в тънко яке. — Профучаха като луди през селото с пуснати сирени. Едва не ме блъснаха. Идиоти.

— Убиват повече хора с бясното си каране, отколкото всички останали, взети заедно — съгласи се другият. — Типично. Никакви ги няма, когато ти трябва, но после пристига цялата им проклета пасмина.

Ела си купи мълчаливо вестник, без да поглежда никого в очите. Чувстваше се в странно положение. При други обстоятелства щеше да остане да ги послуша, дори да се съгласи с мърморенето им за полицията, но сега изпита желание да им възрази.

— Чакай, ти не живееше ли в една от ония къщурки? — попита я неочаквано продавачът. — Какво ставаше там снощи?

Тя притисна вестника до гърдите си и поклати вяло глава.

— О, не знам.

— Не си си била вкъщи, така ли?

— Ами... — Тя кимна неясно с глава.

В отговор получи три изпитателни погледа.

— Е, както и да е — продължи продавачът, като се облегна на тезгяха. — Разчитам на вестниците. Те ще надушат какво става. Стариият Бил никога нищо не казва.

Ела изстена вътрешно. Само не пресата. О, не, не и когато всичко отново се връщаше в нормалното си русло!

— Трябва да е ставало дума за наркотици — каза мъжът с якето и впери поглед в Ела.

Тя сви разсеяно рамене. Малките му очички светнаха.

— Да, да, това е било. Като някаква болест са плъзнали. Аз викам, че са виновни имигрантите.

Ела погледна към трите глави, които кимаха многозначнически, и прехапа устни.

— Е, благодаря за вестника. До скоро!

— Тъй — отвърна продавачът и погледна равнодушно настрана. Когато обаче стигна до вратата, Ела го чу да шепне високо: — Правят се на важни клечки! Никога нищо не ни казват. А бас държа, че всичко знае.

— Големите клечки са най-лоши. Я виж аристократчетата. Смъркат кокаин и си бият разни инжекции. Твърде много пари и твърде малко мозък в главата, ето какво ще ви кажа.

Тя излезе навън, намери Саймън и побърза да се отдалечи от будката. Когато стигна до мястото, където от едната страна на пътеката имаше чинари, а от другата открито поле, тя отново види дълбоко. Добре, можеш да се престори, че не е чула това. Само преди минута беше в абсолютна хармония. Чувството ѝ се изплъзваше, но можеше отново да го върне. Тя се помъчи да мисли за хубави неща.

Можеше да се радва на новите отношения между Фейт и Миранда. „Значи през цялото време съм била права“, каза си доволно. Вярно, в началото имаше малка засечка. Малка, макар и доста продължителна засечка. Може би беше наивно да си мисли, че

Миранда ще се развълнува от лепящи се кукички и корнизи, но Фейт очевидно се радваше на тези неща и трите се разбираха чудесно. Един господ знае докога си бяха приказвали долу, преди да си легнат, но явно им бе приятно да са заедно. Ако не беше толкова изтощена, и тя щеше да слезе при тях. Това бе още едно момичешко нещо, което харесваше и което най-сетне бе започнало да действа при тях. Две приятелки, които можеше да останат заедно дълго време, а кой знае, може би дори след като се изнесяха от къщата. Но засега нищо нямаше да се променя и понеже вече се погаждаха, беше прекрасно. Можеха да ходят в „Направи си сам“, да гледат сапунени сериали, да прекарват съботните вечери с Канал 4 и бутилка вино и да съветват Фейт да размразява храната, преди да я сервира. Сега и трите се нуждаеха от малко спокойствие. Дори започваше да свиква с „ЕЛО“. Тя си затананика „Господин Синьо небе“, когато в облаците над главата ѝ се отвори пролука и листата по дърветата заблестяха като златни.

Влезе в къщата, подскачайки весело, и Саймън веднага се отправи към купичката си.

— Има ли будни? — подвикна тя с цяло гърло.

— Тук съм — долетя гласът на Фейт от дневната.

Ела влезе там и я завари да седи на канапето с чаша чай и кутия шоколадови десерти.

— Здравсти! — ухили се Ела, радостна да я види.

Фейт я погледна с мътен поглед и махна с ръка.

— Здравсти.

— Никога няма да се сетиш какво ми се случи вчера! — възкликна Ела и се хвърли на креслото. — Миранда станала ли е? Трябва да ви го кажа и на двете, за да не ми се налага да го повтарям.

— Вече я изпусна. Натовари един куфар на колата си и изчезна. Много бързаше.

Ела остана неподвижна. Вълнението ѝ започваше да избледнява. Как можеше да разкаже за голямото си приключение, щом Миранда я нямаше? И какво си въобразяваше тя, като изчезва с някакъв куфар, след като Ела им беше оставила стриктни инструкции да не мърдат, докато не поговори с тях?

— Къде може да е отишла?

— Не знам. Спомена, че внезапно изникнала някаква работа. Повикали я, без да я предупредят.

— Мамка му! — изруга Ела и се отпусна на креслото. — Трябва да е било дяволски внезапно. Нямахме ме само двадесет минути.

— Мисля, че така беше. Някакъв полет или нещо подобно. Ти знаеш с какво се занимава.

Ела въздъхна унило.

— Е, добре. Явно ще ѝ разправам, когато се върне. Не ѝ ли беше поне любопитно какво е станало? Оставих ви достатъчно загадъчни бележки.

— Да бе. Нещо от рода, че полицията била овладяла положението и да не мърдаме, докато не ни разрешиш.

Фейт лапна един сладкиш. Със синята си мъхеста пижама и без строгите очила изглеждаше далеч по-млада. И поне тя не се беше измъкнала, оставяйки Ела да умира от желание да разкаже историята си. Фейт вдигна дистанционното и включи телевизора.

— О, какво дават?

— Повторението на „Холиоукс“. — След това явно се сети, че Ела е при нея, и примигна. — Нямах нищо против, нали? През седмицата го изпуснах.

— Ами...

— Всъщност и аз имам да ти казвам нещо — рече Фейт и неочаквано се усмихна.

— Наистина ли? — попита Ела и се наведе напред. — За снощи? За теб и Пол?

— Пол ли? А, разбирам какво имаш предвид. Но, не, не е това. Той наистина е приятен. Много го харесвам, но не по този начин. Снощи, когато се прибрахме, с Миранда разговаряхме няколко часа за това. Тя също много ми помогна. Каза, че трябва да опитам.

— Какво да опиташ? — ококори се Ела.

— Смятам да уча за ветеринар. За лекар, не за сестра. Пол пръв го предложи, но очевидно Джайлс и Сюзън също смятат, че мога да го направя. А Миранда каза, че ще е глупаво да гния тук цял живот.

— О! — Ела тъкмо започваше да харесва живота си в селото, но разбираше какво има предвид Миранда. После изведнъж осъзна какво означава това. — Искаш да кажеш, че ще отидеш в университет да учиш толкова години?

— Ще трябва — кимна Фейт.

— Да му се не види! — възкликна Ела и отново се отпусна назад. Това не беше част от плана. Поне не от нейния план. — Но това означава, че ще ни напуснеш, нали?

— О, да — кимна щастливо Фейт. — Тоест не веднага, но възможно най-скоро. Миранда казва, че трябва тутакси да се махна. Но трябва да обмисля всичко и след това да кандидатствам. Ще ми помогнеш в това, нали? Все пак си била в университет.

Ела помълча малко, докато смели всичко, после вдигна глава и ѝ се усмихна топло.

— Да, разбира се, че ще ти помогна. Мисля, че това е страхотна идея. Може процедурата да се е променила оттогава, но ще порботим заедно по въпроса.

Тя погледа замислено Фейт. Беше се плъоснала на канапето, хрупаше бисквити и гледаше сериала, както я бе виждала да прави много пъти, но нещо в нея се бе променило. Изглеждаше щастлива, дори докато дъвчеше. Може би Ела трябваше да престане да чувства вина, задето двете с Миранда бяха пренебрегвали нуждите ѝ в началото. Може би все пак присъствието им ѝ се беше отразило добре.

И може би Фейт също им се беше отразила добре. Беше показала на Ела, че независимостта не се състои в това да се разхождаш из Лондон в делови костюм или да спиш с някого само защото така ти е хрумнало. Помнеше как Фейт се бе ужасила, че Мат, един женен мъж, е обект на нейните желания. Тогава си беше помислила, че Фейт е наивна и твърде много си позволява да съди хората, но тя всъщност владееше живота си. Знаеше всичко за подходящите бургии, стъкла и пирони и се грижеше за себе си по-добре от тях. Да, реши Ела, като гледаше с обич Фейт, тя беше най-независимата от трите. Едва сега го разбираше.

— Е, искаш ли да чуеш за моето вълнуващо приключение? — подкачи я Ела.

— О, ами давай.

Ела се наведе напред и започна. Малко по малко Фейт забрави за телевизора и насочи цялото си внимание към нея. Веждите ѝ се повдигнаха, устата ѝ зяпна, а бузите ѝ се зачервиха. Тъкмо когато Ела ѝ разправяше как наркопласъорът е обидил баща ѝ по телефона и Фейт едва се сдържаше да не прихне, на вратата си почука рязко.

Ела млъкна и подви крака под креслото.

— Господи, само дано не е някой репортер. Не мога да говоря за това. Дори не знам какво ми е позволено да кажа.

— Никога нищо не казвай на репортерите — посъветва я мъдро Фейт. — Говориха с мен след изпитите в основното училище и после ме цитираха ужасно.

— Ти отвори — нареди ѝ Ела. — След като не знаеш нищо, нищо и не могат да ти измъкнат.

— Да погледнем.

Фейт се изправи, отиде до предния прозорец, сви се в ъгъла и повдигна леко завеската.

— О!

— Какво?

— Това е онзи, дето си падаш по него.

— Кой... — Ела скочи и изхвъркна в антрето. Дръпна входната врата точно когато Джаз посягаше за втори път към чукалото. Той залитна напред и я погледна с повдигнати вежди. — Здравсти! — каза задъхано тя и отскочи назад, за да му направи път.

Той влезе. Днес носеше сини дънки. Това беше промяна. И носът му изглеждаше почти нормално, което бе голямо облекчение за нея. Когато Джаз последва протегнатия ѝ показалец и тръгна към дневната, тя хвърли един поглед към задните му части. Да, виждаше се защо са го обявили за най-сексапилния мъж в управлението.

— Чай? — попита тя, след като влезе на пръсти след него.

— Тъбъ... не, благодаря. Здравей, Фейт.

Фейт кимна от ъгъла на стаята, като все още държеше пердето.

— Здравей.

— Боя се, че съм дошъл по работа — каза той и погледна Ела. Изглеждаше много, много сериозен.

Тя потисна въодушевлението си и се опита също да бъде сериозна. Но отново го виждаше. Виждаше го след по-малко от двадесет и четири часа и това ужасно я радваше.

— Миранда тук ли е? — попита той.

— Не, страхувам се, че я изпусна — поклати глава Ела.

— С трите ни ли искаше да говориш?

— По дяволите! Кога е излязла?

— Ами преди около половин час, мисля. Фейт знае. — Фейт кимна в знак на съгласие. — Защо?

— Каза ли къде отива? — обърна се Джаз към Фейт с тих, но решителен глас.

— Ами да. Повикали я за някакъв полет. Събра малко багаж в един куфар и тръгна с колата — промълви Фейт с разширени очи.

Ела я погледна озадачено, после се обърна към Джаз, видя напрежението в очите му и сърцето ѝ заби по-бързо.

— Джаз — прошепна тя. — Какво има?

— Хийтроу — изрече той. — Трябваше да се досетя. После се завъртя на сто и осемдесет градуса и тръгна към вратата.

— Почакай, Джаз! — извика Ела и го сграбчи за ръката. — Какво става? Какво общо има Миранда с всичко това?

— Много — отвърна мрачно той. — Тя не само е замесена, ами е проклетият ключов свидетел. Вие двете останете тук. Ако се свърже с вас, веднага се обадете на този телефон.

И бутна в ръката ѝ една визитка. След това изхвъркна от къщата така внезапно, както беше дошъл. Пътьом извади мобилния си телефон и започна да говори по него.

— Джаз!

За най-голямо удивление на Ела Фейт я изблъска и се надвеси от вратата. Джаз спря рязко, притисна мобилния телефон с рамо, докато отваряше вратата на колата си, и повдигна въпросително брадичка.

— Мисля... — започна Фейт, после преглътна. — Мисля, че замина за Америка.

— Терминал трети — каза високо той. — Благодаря.

После затръшна вратата, двигателят забръмча, гумите изсвириха и той изчезна от погледите им, оставяйки ги да стърчат като шивашки манекени на прага.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Миранда се отдалечи с енергична крачка от гишетото, като същевременно успя да пхне билета си в паспорта и да го пусне в чантата си. После си погледна часовника. Имаше много време, макар че сега това не ѝ се нравеше. Тя взе отново слънчевите очила, сложи ги на носа си и огледа трети терминал. Имаше време за кафе, цигара и един повърхностен преглед на вестника. По-добре щеше да бъде, ако можеше да го направи във въздуха. Тази сутрин терминалът бе тих. Есенно време нямаше много пътници, а понеже беше неделя, нямаше и пътуващи по работа, макар че се виждаха няколко групи в добре изгладени костюми, които смятаха да летят до Ню Йорк, за да са готови за срещите си в понеделник.

Винаги ѝ се струваше странно да лети като пътник. Сравни се мислено с хората в униформи, които стояха зад гишетата, усмихваха се на пътниците и вършеха прилежно цялата досадна работа, за да може всичко да върви гладко. Две стюардеси минаха покрай нея, докато стоеше на гишетото за паспортна проверка, вече готова да мине от другата страна. Тя им се усмихна. Изглеждаха спокойни, лъскави, надменни. Миранда изправи рамене. Отдавна не беше носила униформа на някоя от големите авиолинии, но все още владееше походката. Тя погледна за последен път трети терминал, тръгна към гишетото и подаде любезно паспорта си. Мъжът зад гишетото само го погледна и ѝ махна да мине.

Нямаше много пътници за проверка на багажа. Тя взе ръчната си чанта от лентата, сложи я на рамо и метна якето на ръката си. Тръгна по гладкия мокет, мина покрай безмитния магазин и спря да си купи „Индипендънт“. След това намери една тиха маса, където можеше да пийне едно силно кафе и да прегледа заглавията, докато пуши.

Тази сутрин главата ѝ тежеше. Идеята да атакуват бутилката „Гиа Мария“ на Ела принадлежеше на Фейт и по някакъв начин двете почти я бяха изпили. Кое то наистина звучеше странно, понеже се беше върнала от срещата си с Джайлс, без да е изпила нито капка. Очите ѝ

се плъзнаха разсеяно по първата страница. Тя запали цигара, отпи глътка кафе, опря се с лакти на масата и впери празен поглед в пространството.

Ланс. Искаше ѝ се никога да не го е виждала, никога. Той я беше въвлякъл в това. И последната, смазваща обида, която ѝ беше нанесъл този път, изпращайки ѝ документите за развода. В това нямаше нищо лично, само едно хладно потвърждение, че е затънала толкова дълбоко, че няма смисъл да се опитва да се измъкне.

Наистина не знаеше как си позволи да се забърка в това. В началото бе вълнение. Бунтовният дух на едно момиче, изключено от Бененден, задето е пушило трева, се бе оживил отново. Очароваше я възможността да води таен живот, да мами хората с власт, които имаха наглостта да смятат, че я познават. Щеше да се прави на благопристойна стюардеса, а в същото време да им се надсмива вътрешно. Освен това беше влюбена в Ланс, влюбена до болка. Какъв шок бе за нея, когато научи, че синеокият пилот с гарвановочерна коса от Ню Джърси, по който всички жени си падаха, не е толкова безукорен и почтен, колкото изглеждаше. Но след шока дойде необикновено вълнение. Струваше ѝ се, че съучастничеството ще направи връзката им вечна. А и кой можеше да ѝ даде друг съвет? Нима някой някога ѝ бе показал разликата между хората, събрали се от любов, и онези, които ги свързваше някаква практична необходимост?

Сетне залозите се повишиха. Почувства се страшно поласкана, когато благодарение на връзките на Ланс я предпочитаха за частни полети. Имаше безукорно досие и характер, с изключение на „разбираемия“ бунт в тийнейджърските години. Тези полети ѝ дадоха възможност да се запознае с кого ли не, от рок звезди до ключови политически фигури на световната сцена. Но бракът ѝ започна да се разпада. Тя взе да прекарва все повече време в Англия. Точно тогава Ланс я вкара още по-дълбоко в играта.

Нуждаеше се от човек, на когото да има доверие. Някой, който да се грижи от негово име за хората, с които двамата се запознаваха по време на луксозните полети. За специалните клиенти, както ги наричаше, които се нуждаеха от дискретност, когато посещаваха Великобритания. Беше ѝ казал, че само тя може да се справи с тази задача, докато той върши своята част от работата.

Миранда дръпна дълбоко от цигарата, задържа дъха си, за да се успокои, и бавно издиша.

Копелето. Знаеше колко голямо е желанието ѝ да остави всичко това зад гърба си. Малко по малко отговорностите ѝ ставаха по-големи, доверието към нея нарастваше и тази работа ѝ ставаше все по-противна. Дори промени средата. По този начин се мъчеше да се освободи от предишните си навици. Къщата на Ела, временната секретарска работа в града, местната кръчма и вечно потиснатата Фейт, която в крайна сметка се беше оказала солидна опора, бяха част от новия ѝ живот.

Ъгълчетата на устата ѝ се отпуснаха тъжно, когато отпи следващата глътка кафе. Странен разговор бяха водили двете снощи. Фейт неочаквано бе започнала да ѝ разправя някаква история, предизвикана от едно споменаване на Майк. Да, сега си спомняше. Фейт ѝ беше казала колко се радва за нея, че не е продължила да се вижда с Майк. Тогава Миранда се засмя. Знаеше, че не би го направила. Просто наказваше себе си с ненужни свалки с още по-ненужни мъже, но не счете за нужно да го обяснява на Фейт. А Фейт неочаквано реши да ѝ разправи защо мрази Майк, Оливър, някоя си Трейси и неколцина други, чиито имена Миранда не помнеше, но Майк бе подстрекателят. Разказът наистина я потресе.

Беше малко объркано — не защото Фейт го разправи така, а защото махмурлукът ѝ пречеше да си спомни всичко. Оказа се, че в училище Фейт била изложена на постоянен тормоз и подигравки. Но върхът бил един ден, когато се справила отлично на някакъв изпит и я последвали до дома. Подигравали ѝ се, блъскали я и я изпратили да си върви без блуза. Била принудена да се промъкне вкъщи през задната врата и да притича нагоре по стълбите само по сутиен и пола. И грубияните били предвождани от Майк.

Миранда отпи и дръпна от цигарата. За разлика от друг път, нещо не успяваше да се успокои. Тревогата ѝ нарастваше. Не биваше да мисли за онази отрепка Майк, пъзливия грубиян, с когото бе преспала една нощ и който се бе опитал да потъпче надеждите на Фейт, увереността, живота ѝ. И наистина не биваше да мисли за това, че познаваше мрежата за разпространение на наркотици в селото. Как онези на тяхната улица продаваха на Майк, а той пласираше извън селото. Смяташе се за хитра акула в малко езерце, но всъщност се

оказваше, че е просто една попова лъжичка в нещо много, много голямо. Нямахте представа какъв е залогът или че Миранда, която вероятно смяташе просто за една разпусната жена, която по някаква случайност живее с тъжната стара Фейт, може да знае нещо за това.

И това, от което наистина ѝ се повръщаше, бе съзнанието, че действително има нещо общо с Майк. Че тя също купуваше от пласъорите на номер единадесети, че вземаше от тях достатъчно кокаин, за да го продава на клиентите, с които Ланс поддържаше връзка, докато бяха в Англия за гуляи, съвещания, ваканции или снимаха филми. Независимо от претекста, добрата стара Миранда имаше за задача да им осигурява необходимото, за да останат доволни. Те бяха достатъчно стари и грозни, за да решават сами за себе си, оправдаваше се мислено тя, докато Майк нямаше и представа на кого продава. Той го правеше, защото така печелеше допълнителни пари и се чувстваше силен. Миранда пък никога не се бе интересувала от парите. Вярно, получаваше малък дял, но го правеше заради Ланс и любовта си към него, а ако трябваше да бъде напълно честна, и заради евтино вълнение от риска.

Когато се изнесе от Лондон и каза на Ланс, че иска окончателно да се оттегли, той отказа да я пусне. Имаше нужда от нея и бе готов да прибегне до заплахи, за да я задържи. Попаднала в капан, тя нямаше друг избор, освен да се подчини. Не беше трудно да намери някой местен, от когото да купува. Околностите на Оксфорд се пукаха по шевове от пласъори. Каза на Ланс, че това е последната услуга, която му прави, но сърцето ѝ се свиваше. Имаше чувството, че това никога няма да свърши.

След това Джаз бе дошъл в къщата и бе поставил своите камери. Тя си уреди среща с Патрик, партньора на Ланс, и се опита да обясни.

Инструкциите на Ланс, които пристигнаха след това, бяха под мотото: „Най-добрият блъф е двойният блъф“. С чистото си досие и небудещото подозрения обкръжение, в което живееше, тя трябваше да съдейства на полицията във всяко отношение. Всякакви друго поведение от нейна страна можеше да се стори подозрително на полицаите, а Ланс не искаше да стигнат по някакъв начин до него. И накрая ѝ беше обещал, че ако направи това за него, ще намери начин да я освободи.

Тя вдигна отново чашата си, като стисна с побелели пръсти порцелановата дръжка. Чашката потрепери в ръцете ѝ и Миранда побърза да я остави, покашля се и загаси цигарата. След това кръстоса крак върху крак, озърна се и запали нова.

После бе срещнала Джайлс. Първият човек, който някога я бе гледал с интерес, при това истински интерес. Не беше заинтригуван от външността, фриволността или факта, че е лесна плячка, понеже беше готова да се измъкне всеки път, когато се появеше нещо противно и прекалено сложно, например чувство, а защото я харесваше и искаше да я опознае. С него можеше да се преструва, че нищо не се случва. Можеше да му говори за пътувания, за различни народи, за вълнението от това да изследваш нови места. Знаеше само, че ако успее да поддържа измамата само още няколко седмици, да лъже Джайлс, Ела, Фейт, полицията и всеки, който се приближеше до нея, ще може да се освободи. Наистина да се освободи точно както документите за развода обявяваха официално предстоящата ѝ свобода. И тогава щеше да опита да остави всичко това зад гърба си.

Рано тази сутрин ѝ се бяха обадили по телефона да тръгва. Нещо се беше объркало и трябваше бързо да се измъкне. На Хийтроу я чакаше билет. Трябваше да отиде там, да се отърве от колата и да се срещне с Ланс в Ню Йорк. Ако тревогата се окажеше фалшива, можеше да се върне в някой момент, но чак когато шумотевицата отминеше. Но най-добре бе, посъветва я той, да мисли за това като за дълго пътуване, което може да се проточи до безкрайност. Можеше по-късно да го обясни на съквартирантките си и те щяха да го сметнат за напълно нормално. Знаеха, че работата ѝ е непредсказуема и че тя живее непредсказуем живот. И без това едва я познаваха. Надали щяха да се интересуват къде е.

Димът започна да щипе гърлото ѝ. Тя загаси цигарата и си помисли дали да не тръгва. За полета беше още рано. Тя нагласи очилата и отново насочи вниманието си към вестника. Докато плъзгаше разсеян поглед по редовете на статията на първа страница, в съзнанието ѝ се появи образът на Фейт. В очите ѝ нямаше и намек за сълзи, слабост или самосъжаление. Беше казала на Миранда, че дълго е пазила тази тайна, но преди няколко вечери я е казала на Пол, а сега бе решила да я каже и на нея. Внезапно била почувствала, че може да ѝ се довери — дори Ела не знаела. Най-сетне, разговаряйки честно за

това, се беше освободила. Разбираше, че е била потискана от хора, които не струваха нищо. Те бяха отрепки и едва сега бе осъзнала колко по-добра е от тях и наистина бе започнала да вярва в това, откакто живееше в къщата на Ела. Това бе променило живота ѝ. Сега най-сетне продължаваше нататък и се опитваше да осъществи потенциала, който смяташе, че притежава. За пръв път вярваше в себе си и смяташе да предприеме нещо по въпроса.

— Много добре, момиче — прошепна задавено Миранда.

После пак си погледна часовника и се опита да се съсредоточи. Беше време да тръгва. Може би някога щеше отново да се свърже с Фейт, за да разбере дали е успяла да стане ветеринарен лекар. Може би тогава щеше да научи, че Ела има успешен бизнес с верига разсадници. Или да се свърже с Джайлс и... Не, не Джайлс. Той никога нямаше да ѝ прости, защото е изчезнала. Ако дотогава всичко отшумеше и тя бе в безопасност, той сигурно щеше да си е намерил друга. Е, беше оставила в порутената стара къщурка някои свои вещи. Дрехи, обувки, гримове, парфюми. Нямаше да ги види повече, но да не би да ѝ се случваше за пръв път? И дори куцото куче Саймън бе завладяло сърцето ѝ. Истински приятели, разхвърляна стая, семейно куче. Така би искала да продължи да живее, след като се разбереше веднъж завинаги с Ланс и излезеше от цялата тази бъркотия.

Съобщиха нейния полет по говорителите и тя се приготви. Сгъна вестника, пъкна цигарите в чантата и я метна на рамо. Поколеба се на мястото си и се усмихна към празното пространство, без да забелязва хората, които седяха наоколо и чакаха да съобщят полета им, или закъсняващите, които направо се втурваха натам. Значи Пол си падаше по Сюзън и тя по него, а никой от двамата нямаше представа, че чувствата му са споделени? Това бе един от по-забавните моменти, които споделиха с Фейт. Ето това ѝ се искаше да остане, за да наблюдава — как Фейт се превръща в Купидон. Вероятно щеше да се държи като слон в стъкларски магазин, макар че имаше голямото желание да бъде деликатна. И Миранда вече можеше да мисли с умиление дори за „ЕЛО“. Отсега нататък винаги когато чуеше тяхна песен, щеше да се сеца за Фейт. Саймън, потенциалният роман между Сюзън и Пол и „ЕЛО“ бяха незначителни щрихи от общата картина, но тя знаеше, че ще ѝ липсват. Може би скоро щеше да има такива неща в живота ѝ. Беше се опитала, но през цялото време едната ѝ ръка бе

вързана зад гърба. Следващия път, вече напълно свободна, щеше да живее живота си без страх, че някой я държи с нещо. С нетърпение очакваше този момент.

Отново съобщила полета ѝ по високоговорителите.

— Повикване за Америка — пошепна тихо тя, стана и тръгна по дългия просторен коридор, който щеше да я отведе до изхода.

Ела и Фейт седяха една срещу друга и пиеха чай.

— Нищо не разбирам — каза напрегнато Ела. — Дойдох тук, защото търсех простичък живот. Не знам какво се обърка.

— Гадна работа — съгласи се тихо Фейт.

— Харесвам Миранда! — продължи жално Ела, като вдигна ръка в знак на протест. — Вярно, малко е заядлива, но това не ме дразни. Винаги ме размива. И под цялото това лустро се крие един прекрасен човек. Станала е някаква ужасна грешка. Не разбирам как може изобщо да е замесена.

— Вероятно поредната каша на полицията — отвърна Фейт, като я погледна над ръба на чашата си. — Виж, знам, че си падаш по Джаз и така нататък, и не знам как точно е станало, но той вероятно греши. Знаеш, че понякога грешат. Всъщност доста често.

— Да — кимна Ела. Не знаеше кого да защитава сега, Миранда или Джаз. Харесваше и двамата, и то много. В този случай единият от тях постъпваше като отрепка и тя не знаеше кой от сценариите ѝ се струва по-лош. — Макар че досега не сме го виждали да бърка.

— Ама остави оня побъркан тип да прескочи оградата и да те държи тук с насочен към теб нож.

— Да, но това вероятно стана по моя вина — каза разсъдливо Ела. — Аз отидох там и се опитах да измъкна Дорис, когато тя трябваше да влезе в къщата и да даде на онези някакви пари.

— Добре.

— И ако Джаз не беше толкова разумен, когато говореше с онзи през прозореца, той можеше да изпадне в паника и да ме намушка или нещо още по-ужасно. Именно Джаз успя да задържи вниманието му, докато момчетата се промъкнат вътре и го заловят.

— Разбирам — съгласи се покорно Фейт.

— И се държа страхотно с родителите ми. Направи чай за всички ни.

— Вярвам ти — закима енергично Фейт.

— Така че не може да е отрепка. Само това казвам. Макар че в случая греша.

Ела отново се замисли. Как, за бога, можеха да си мислят такива неща за Миранда? Би било толкова глупаво от нейна страна да купува наркотици от къща, която се наблюдаваше. А тя бе всичко друго, но не и глупава. И колко любезно се беше държала с полицаите, когато дойдоха да им съобщят, че искат да наблюдават съседите от тяхната къща. Дори Ела се бе смутила в началото от тази идея, а Миранда я беше приела без никакви резерви. Никакви признаци за нервност или страх. Ела прехвърли отново спомените си от деня, в който бяха пристигнали Джаз и младият полицай, точно след нейния рожден ден, цареше истински хаос в къщата ѝ. Миранда лежеше на канапето с кръгчета от краставица върху очите. После просто стана и накара всички да се почувстват като у дома си. Не такава реакция можеше да се очаква от човек, който е замесен с наркотици. В никакъв случай. Освен ако не беше изпечена престъпница с огромен актьорски талант, а Миранда не бе нито едно от двете. Не можеше да бъде. Ами начинът, по който се отнасяше с Фейт? Беше безкрайно откровена. До болка. Държеше се нетактично, да. И понякога жестоко. А също и малко пренебрежително с чувствата на хората, това не можеше да се отрече. Но да е лъжкиня? Не. По никакъв начин.

— Снощи се държа страхотно с мен — изтърси Фейт ни в клин, ни в ръкав, повъртя очилата в скута си и отново си ги сложи. — Дълго разговаряхме за най-различни неща. Реших, че наистина я харесвам. Може да звучи странно, но наистина е така. Казах ѝ някои много лични неща и тя се държа страхотно.

— Наистина ли?

Ела грабна Саймън, който подскачаше около тях, и го плъсна в скута си. Той захапа ръката ѝ, очаквайки да си поиграят, но тя само го погали, за да го укроти. Това ѝ действаше като терапия, а имаше нужда.

— Вероятно ще ти разкажа за това друг път — продължи Фейт, — но най-интересна беше реакцията ѝ. Сякаш наистина се развълнува. Искам да кажа, не от съчувствие, а сякаш и на нея ѝ се е случвало

нещо подобно. Това не ми стана много ясно. Просто погледът ѝ беше странен.

— Така ли? — наостри уши Ела. Някой трябваше да разгадае това, а Фейт последна беше говорила с Миранда.

— Беше като... — Фейт се втренчи в пространството. Ела я гледаше с интерес. — Е, беше нещо като съпричастност. Нали се сещаш, нещо съвсем различно от съчувствието. Когато някой казва „ох, горкичката“, не е същото като погледа, с който ти казват „знам какво е“. И може дори да не ти го кажат, достатъчно е само изражението, но пак е различно.

Ела се наведе над Саймън.

— Та какво искаш да кажеш?

— Един господ знае — сви рамене Фейт. — Просто, че усещам разликата, а тя сякаш знаеше точно как се чувствам. Но няма начин Миранда да е била тормозена. Тя е твърде хубава.

— И?

— Ами не знам. Беше много вкисната. За нула време изпи доста от твоята „Тиа Мария“. Аз почти не пих, но тя постоянно надигаше чашката. И тази сутрин бутилката беше почти празна. Предполагам, че здравата е направила главата.

Ела отново се отпусна назад. Значи и това нямаше значение. Всеки можеше да изглежда искрен, когато се е гипсирал така.

— Вероятно просто е тръгнала за друг полет. Беше ми казала, че скоро ще лети за Щатите, а и преди се е случвало да я повикат без предизвестие. Не е голяма работа. Очевидно са сбъркали.

— О, не, не затова казах, че заминава за Америка. Направи ми впечатление начинът, по който говореше за това снощи.

— За Щатите ли? — намръщи се Ела и отново хвана ушите на Саймън. Той се подърпа малко, но вероятно вече бе свикнал.

— Да. — Фейт се отпусна назад и впери поглед в тавана. — Нека помисля. Говорехме за прогонване на призраци и тя каза, че когато реши да го направи, ще трябва да отиде в Америка. Аз тъкмо обяснявах, че всичките ми призраци са тук, когато подхвърли, че трябва да се махна. — Фейт кимна на себе си. — Да, точно така. И каза, че е странно, дето тя трябва да отиде там, за да се разправи със своите.

— Това е значи! — плесна се победоносно Ела по бедрата. Саймън подскочи, но тя го притегли обратно, мърморейки някакви извинения.

— Какво?

— Изобщо не е сложно. Всъщност е доста просто. Разговорът, който сте водили снощи, я е подтикнал да хване самолета, да се върне при Ланс и да поговори с него. Разстроил я е начинът, по който е подходил към развода им, чувства се отблъсната и е отишла там да приключи нещата. След това ще е в състояние да продължи живота си. Разбрах вече. Това звучи съвсем смислено.

Изведнъж Фейт се разкикоти и тялото ѝ се разтrese под синята пижама.

— Не, тук има нещо повече.

— Откъде би могла да знаеш това, Фейт? — Ела стана и положи внимателно Саймън в креслото, понеже изпитваше нужда да крачи из стаята. — Всичко това е много объркано. Горката Миранда е на самолета за Америка, където иска да оправи нещата с бившия си съпруг, а всички са настроени така подозрително. Твърде много филми си гледала. В това няма нищо странно.

— Виж, Ела, аз също я харесвам. — Фейт се поизправи на канапето и приглади реверите на пижамата си. — Не искам да мисля, че е замесена, както не искам да го мисля и за теб, но колкото повече мисля, толкова по-вероятно ми се струва тази сутрин да е духнала.

— И защо би си помислила такова нещо, след като работата ѝ е да скача в самолетите и да отлита без предизвестие? — поинтересува се Ела.

— Защото изглеждаше адски разстроена, когато тръгна. Искам да кажа, ако са ѝ се обадили за работа, защо ще изглежда разстроена? Преди никога не е изглеждала така на заминаване. Просто заминаваше и отново се връщаше. И защо ме прегърна и ми каза да се пазя? Защо ми каза, че мога да взема половинката шише „Коко“, което била оставила на тоалетката си, защото щял да мирише по-малко на котешка пикня от всеки друг парфюм, който съм имала? И ми каза да ти кажа „довиждане“? И защо беше толкова нещастна, задето не е успяла да се сбoguва със Саймън? Освен това на излизане ми каза, ако Джайлс я потърси, да му предам, че ще държи връзка с него. Не че ще му се обади, когато се върне, а че ще държи връзка. — Фейт поклати глава,

сякаш бе обхваната от лоши предчувствия. — Съжалявам, Ела, но като съпоставя нещата, мисля, че полицията е права. Не биха дошли да я търсят така, ако нямаха някаква информация. Знаят нещо, което ние не знаем. Може да не е тръгнала за Америка и аз да съм разбрала погрешно, но е заминала нанякъде. И не смятам, че някога отново ще я видим.

Ела престана да крачи и погледна Фейт. След това зашари с очи из стаята, по лепящите се кукички, които беше сложила на стената и които бяха започнали да се отлепват под тежестта на завесите, и голата крушка на тавана, останала след падането на абажура. Помисли си за експлодиралата стена на душ-кабината, за огледалото, което бе минало през стъклото на колата, за обърканата боя, която беше купила, Фейт не настояваше често на мнението си, но когато го правеше, винаги се оказваше права.

— Ами ако си права, Фейт? — Тя си пое треперливо дъх. Силите сякаш я напускаха. — Ами ако Миранда наистина е замесена?

— Мисля, че съм права — отвърна Фейт и сложи уверено длани на коленете си. — Наистина.

— Не, не може да го е направила нарочно. Тя не е такава. И двете с теб сме съгласни, че е добър човек под всичкото това предизвикателно държане. Подстрига ти косата и прическата още изглежда хубаво. Освен това има добро сърце. Не може да е виновна.

Фейт кимна. Двете прехапаха устни и се спогледаха окаяно.

— Може да се е набъркала, без да е осъзнавала какво прави — рече Фейт и погледът ѝ се проясни. — Не може да си отиде сега. Джайлс е идеалният мъж за нея. Той наистина е много свестен човек. В началото го мислех за надут задник, но не е. Нямахме да има приятел като Пол, ако беше такъв. Мисля, че Миранда просто е объркана.

— Да — кимна натъртено Ела. — Освен това аз отнесох онзи пакет с наркотици извън селото и го зарових в живия плет.

— Така е.

— И ти знаеше всичко. Дори ми каза, че непознаването на закона не е оправдание.

— Да. — Очите на Фейт вече светеха. — Ние също сме виновни.

— Затънали сме до гуша. Тя не е сама в тази работа. Някой по някакъв начин я е накарал, но не трябва да я оставяме сама.

— Точно така! — рече Фейт и се изправи. — Ужасно е да държиш тайна в себе си. Не е нужно тя да преживява това.

— И има нужда от малко подкрепа.

— Да.

Двете застанаха посред стаята и се спогледаха, докато Саймън хъркаше. Ела задъвка изтерзано долната си устна. Фейт въртеше копчетата на пижамата. Времето минаваше.

— Какво можем да направим по въпроса? — каза немощно Фейт, вече без каквато и да било решителност.

— Визитката!

Ела се хвърли към телефона, огледа с присвити очи визитката, която им беше оставил Джаз, и набра номера на мобилния телефон. После седна върху широката облегалка на канапето и затвори очи.

— Хайде — подкани го тя. После изведнъж се изправи. — Джаз? — Чу се гласът му, но много пращеше. Тя продължи решително: — Просто мислех, че трябва да го знаеш. Взех едни наркотици от кофата за боклук и ги скрих в един жив плет. А Фейт знаеше за това. — Ела изкриви уста, докато слушаше отговора. Доста прекъсваше. Тя повиши глас: — Така че и двете сме замесени. Не знаехме какво правим, но това няма значение, така че трябва да ни смяташ за съучастници. Очакваме те да дойдеш и да ни арестуващ, когато си готов. — Отдалечи слушалката, която зажука ядосано. После я долепи внимателно до ухото си. — Чуваш ли ме? Миранда не е лош човек. Да знаеш, че и двете ще свидетелстваме. Мислим, че някой я е принудил, следователно не е виновна. — Телефонът засъска и тя разтърси слушалката. — Чуваш ли изобщо нещо?

Съскането спря и бе заменено с настоятелно виене. Очевидно връзката бе прекъсната.

— Какво става? — попита напрегнато Фейт.

— Нищо — отвърна Ела и обезсърчено затвори слушалката. — Не мисля, че чу и думичка от онова, което му казах. За момента тя е сама.

Телефонът до лакътя ѝ звънна пронизително. Ела подскочи. Фейт също подскочи.

— Това е той, обажда ми се! — викна Ела и грабна слушалката.

— Ела? — прозвуча един измъчен женски глас.

— Миранда? — Ела скочи на крака.

— Лорна е. Просто исках да ти се извиня, задето те нападнах. Ти ме изненада, но не биваше да го правя, беше ужасно. Няма да заведеш дело, нали?

След като седна така, че да вижда изхода, намери си едно място до последните гишета за проверка и отново разтвори вестника, Миранда се опита да се успокои. Сега трябваше само да чака последното повикване. Едно от нещата, които беше научила от всичките си години летене, бе, че няма закъде да се бърза. Като бързаш, само бавиш себе си и другите. За нея летенето бе нещо толкова естествено, колкото да ходи из стая, и не разбираше онези, които го смятаха за надбягване.

Тя погледна съжалително през очилата си двамата бизнесмени, които тичаха задъхани, със зачервени лица по коридора, който ги делеше от редицата изходи, спряха и се спуснаха към стъкленото гише на „Бритиш Еървейс“, където един стюард късаше талоните от билетите на минаващите пътници. Може би го правеше от излишък на време или днес просто не бе в настроение, но това не ѝ се струваше забавно. Тя погледна към вестника, разтвори го и отново го сгъна.

Сетне го сложи в скута си, впери поглед някъде към будката за вестници и се замисли.

Това бе последното нещо, което правеше за Ланс. Повече нямаше да му позволи да се възползва от нея. Тя плесна вестника на коленете си, ядосана, че толкова време четете една и съща статия, а не е разбрала и дума от нея. Пишеше за някакъв филантроп, който беше умрял. Тя започна да четете внимателно статията. Безкраен низ от благотворителни дела, никаква мисъл за слава и богатство, живот, преминал в служене на страдащите. После погледна за момент снимката. Набръчкано, усмихнато лице с късогледни, но добри очи.

Тя свали рязко вестника на коленете си и примигна към решетестите плочи на високия таван. Не ѝ трябваша такива работи, не и сега. Трябваше да се държи спокойно, да се качи на проклетия самолет и да отлети за Ню Йорк. Така ставаше винаги. Някой дърпаше някаква струна и дълга редица от хора потрепваха. Не можеше да направи нищо за копнежа си по кучето, Джайлс, Ела или Фейт, преди да е показала на някои хора от миналото си, че просто не заслужават да

са живи. Размахваната опашка не можеше да се сравни с един щастлив живот. Или дори с живот.

Тя стисна устни и отново впери поглед във вестника. Лицето от първа страница я погледна от упор. Миранда захвърли вестника настрана. Името му грабна погледа ѝ. „Индипендънт“^[1]. Тя стовари длани в седалките, с което си спечели един учуден поглед от среброкосия мъж в костюм от туид в края на редицата. Миранда го изгледа свирепо, после, обхваната от гняв, му се изплези. Той побърза да извърне очи.

— Да, това е бунт — промърмори тя и стана. — Каква съм анархистка само!

После взе якето си, метна чантата на рамо и погледна през един от високите прозорци към пистите и елегантната осанка на самолета на „Бритиш Еървейс“, който щеше да я отведе към свободата. След това се завъртя на скъпите си токчета и тръгна уверено към служителите на гишето. Тъй като повечето пътници се бяха качили и редиците тапицирани столове около изхода бяха почти празни, те я посрещнаха с широки усмивки и любезни очи.

— Може ли да видим билета ви, моля?

— Индипендънт — каза Миранда.

Стъкленосините очи на младия мъж я погледнаха любезно.

— Моля, госпожо?

Миранда се покашля.

— Независима — повтори. — Ето каква ще бъда. Бих искала да се обадите на полицията, моля.

Сините очи издаваха, че предусещат назряващата криза. Миранда знаеше. Беше минала обучението и нямаше значение към коя авиолиния работиш. Разпознаваха рисковете от пръв поглед, а синеокият мъж и загорялата стюардеса, която му бе съучастница в разполовяването на билетите, се ориентираха в ситуацията толкова бързо, колкото Миранда очакваше. Дотук с късането на билети и сервирането на вечери. Тя ги аплодира мислено.

— Има ли някакъв проблем, госпожо?

— О, да — отвърна спокойно Миранда. — Има един човек, когото полицията много иска да разпита, и този човек е в списъка на вашия полет. Може би вече идват насам. Макар че ако това е така — огледа се вяло тя, — не разбирам защо толкова се бавят.

— Добре, госпожо, но ще ви помоля да изчакате, докато преминат останалите пътници. — Колежката му спокойно се оправи с последните няколко души, а младият мъж ѝ направи знак да мине настрана, като я наблюдаваше внимателно. — И бихте ли ни дали някакво описание на този човек?

Тя му се усмихна снизходително.

— Става дума за мен, глупчо. Смятам да се предам. Обади се на ченгетата и да приключваме.

Той кимна бавно и посочи в далечината. В същото време вдигна слушалката на звънналия телефон.

— Извинете ме само за момент.

— Предполагам, че това е за мен — каза му Миранда.

Той се заслуша в онова, което му говореха, без нито за момент да сваля очи от нея. Миранда се обърна с лице към коридора. Може би някой вече идваше насам? А, да. Сега виждаше в далечината двама мъже, които тичаха по пътеката край бавно движещата се лента с пътници. Хората, които се плъзгаха покрай тях с ръчния си багаж, се обръщаха и ги гледаха с любопитство. Двамата мъже блъскаха крачещите към други изходи пътници, криволичеха между препятствията и саката им плющяха зад тях. Цивилни дрехи, никаква униформа. Значи знаеха, макар че това вече нямаше значение за нея.

— Няма защо да бързате — промърмори тя.

Изчака спокойно, докато мъжете се приближат, влязат в малката чакалня на изхода и забавят крачка. Единият от тях, с голямо бирено коремче, бръкна под сакото си. Другият, по-мургав и по-слаб, го спря с ръка.

— Няма нужда от това — чу го Миранда да казва.

Тя потупа билета си в дланта, отброявайки последните няколко секунди, преди да се приближат. Накрая спряха пред нея. По-дебелият се беше зачервил от тичането. Сигурно беше от Интерпол. Задължително единият от тях беше, но във всеки случай не и хубавецът, който отметна назад черната си коса и я погледна ядосано.

— Здравей, Джаз. — Тя бутна очилата си по-надолу и го погледна над тях. — Защо се забави толкова?

— Миранда. — Той сложи задъхано ръце на хълбоците си. — Какви игрички играеш, по дяволите?

— Повече няма да играя — рече тя и му подаде билета заедно с паспорта си. — Искам свидетелска защита. Смятам да набутам няколко именити откачалки в лайната.

[1] Independent (англ.) — Независим. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За Ела следващите седмици минаха като в сън. Беше си го мислела за събитията преди арестуването на Миранда, но те дори не можеха да се сравнят с фантастичната серия, която последва.

Миранда беше арестувана и отказваха да я пуснат под гаранция. Ела и Фейт се слисаха и започнаха да протестираат пред всеки, когото смятаха за важен, че е нелепо да мислят, че тя би представлявала заплаха за някого. Въпреки това не ѝ позволиха да се върне у дома. Ела се скара с Джаз за това — една от няколкото свади през тези седмици, понеже често попадеше в негова компания, — но въпреки справедливия ѝ гняв, той оставаше невъзмутим и отговаряше едносрично на многобройните ѝ въпроси. Започваше да я отчайва. Как можеше да изпитва такива силни чувства към такъв твърдоглав, безчувствен кретен? Но тя ги криеше все по-старателно. Той само веднъж я докосна по ръката и каза: „Имай ми доверие“, но Ела го отблъсна. Не знаеше вече на кого да има доверие.

Двете с Фейт успяха да посетят Миранда и я завариха бледа и тъжна. Това ги разтревожи след резливото остроумие, с което бяха свикнали. Не можаха да получат от нея никакво разумно обяснение. Ела я сграбчи за ръката и ѝ обеща, че винаги ще пази стаята ѝ както си е и тя може да се върне при тях, когато и да я пуснат. А Фейт избухна в сълзи и каза, че ще поговори с Джайлс и ще направи всичко възможно той да разбере. Тогава Миранда се просълзи и им благодари с неясно, крайно нехарактерно за нея бърборене, че са чудесни приятелки, и им обеща, че ще ги почерпи с една ваканция, ако някога отново ѝ върнат паспорта, а ако не, можели да отидат без нея.

После, по пътя за дома, Фейт изброи ужасяващ списък с неща, които бе чувала, че се случват в женските затвори. Тогава Ела реши, че трябва да се предприемат някакви съгласувани действия. Започна да се обажда, да пише и да се среща с всеки, за когото мислеше, че може да пусне някакви връзки, но винаги стигаше до факта, че главния натиск може да окаже единствено адвокатката на Миранда — властна на вид

жена от Бирмингам, която никак не си падаше по празните приказки. Тя се държа много загадъчно, но увери Ела, че ще ги призоват в съда да дадат показания за характера на Миранда и показанията им ще бъдат много важни, но че иначе Миранда е по-добре да остане в ареста. Очевидно им оставаше само да се надяват, че присъдата ѝ ще бъде намалена за добро поведение. А адвокатката бе не по-малко тайнствена от Джаз, като твърдеше, че Миранда неизбежно ще влезе в затвора поради натрупаните срещу нея доказателства и просто трябва да се доверят на хората, които отговарят за това.

И така, когато не успя да постигне успех, Ела потърси облекчение в единствения възможен отдушник. След като я поканиха няколко пъти в управлението да даде свидетелски показания и най-сетне помогна да се обяснят нещата, тя откри, че там се отнасят крайно приятелски с нея. Беше разумна и им съдействаше. Показаха ѝ записа от онази вечер, когато я бяха нападнали пред къщата ѝ. Това стана в една затъмнена стая заедно с една полицайка и Джаз, който спря записа точно на мястото, където се виждаше добре, че я е нападнала Лорна, съпругата на Мат. Явно стоеше на пътеката пред къщата с писмо в ръка и се колебаеше дали да не го пхне в пощенската кутия и да почука. Точно тогава Ела се появи изневиделица и другата я цапардоса с празната винена бутилка, която измъкна от кофата за боклук. Ела реши да действа.

— Не искам да повдигам обвинения — каза тя. Струваше ѝ се поетично и справедливо, че беше ударена в главата с винена бутилка, имайки предвид колко пияна беше в нощта, която прекара с Мат. — Работата ви е достатъчно, така че не е нужно да се пилее полицейско време. Това е личен проблем.

— Сигурна ли си? — попита Джаз, като я гледаше учудено. — Това е нападение, откъдето и да го погледнеш. Ние я разпознахме, ти също. Предполагам, че дори и съпругът ѝ вече знае. Няма да учудиш никого.

Ела обаче поклати упорито глава и стана.

— Не. Тя няма да го направи повече.

— Но все пак не е ударила непознат. Било е отмъщение. Нямаш представа дали няма да продължи, ако не предприемеш нещо. Не знаеш на какво е способна.

— Да, знам. Всичко свърши. — Когато полицайката светна лампите и сви рамене към Джаз, Ела тръгна към вратата, но спря и се обърна към него. — Учудващо е какво може да направи човек в момент на страст. Това не означава, че би го направил отново.

После излезе, преди да му е подхвърлила още много значителни премъдрости. Времето течеше и сватбата му сигурно приближаваше. Той вече не говореше с нея за това и неясните сигнали бяха единственото решение.

Около седмица по-късно отново се скараха. Опитваше се да му внуши, че тя и Фейт са съучастници в скриването на намерения пакет с наркотици. Колкото по-малко можеха да помогнат на Миранда, толкова повече им се искаше да споделят поне част от вината с нея. Не се изживяваха като тримата мускетари, по-скоро като тримата бандити, бе заявила Фейт в прилив на вдъхновение, но духът си бе все същият. Той я откара до мястото, където беше скрила пакета, прескочиха заедно портичката, а тя отиде до живия плет, извади увитата с тиксо найлонова торба под пожълтелите шубраци и му я бутна под носа.

— Ето! Какво ще кажеш сега?

— Ще кажа, че си постъпила глупаво, но е било по-скоро реакция на паникьосан човек, нищо повече.

После взе пакета от ръцете ѝ, погледна към нивата с форма на обърнат купол и някак ни в клин, ни в ръкав отбеляза, че мястото е много красиво и разбира защо е спирала тук толкова често.

— Откъде, за бога, знаеш това?

— Виждал съм колата ти тук. — После, когато видя учудения ѝ поглед, добави: — Все пак съм ченге, забрави ли? Ние забелязваме такива неща. Понякога седеше в колата и просто наблюдаваше залеза. Друг път се облягаше на портичката, сякаш се мъчеше да се слееш с всичко наоколо. И с цвета на косата ти се получаваше. Беше голяма гледка, рошавата ти кестенява коса сред живия плет. Всеки път, когато идвах у вас, почти очаквах да се появиш, облечена в листа и плодове като някоя езическа богиня.

— Искаш да кажеш... че си ме виждал и преди да се появиш у нас? Че това не е бил първият път?

— О, да — отвърна някак разсеяно той. — Чудех се коя си. Направо се слисах, когато онази сутрин пред нас се появи самата есенна нимфа в ефирния си халат.

Ела се почувства объркана от странните комплименти, които очевидно ѝ правеше, но после се стегна и като си напомни за неговата сватба, за своята гордост и най-вече за самотната участ на Миранда, изправи рамене.

— Има още нещо, което трябва да знаеш за онази сутрин. Нещо, което не ти е известно.

— О, и какво е то?

— В пепелника имаше фас от цигара с марихуана. Предишната вечер бяхме пушили трева. Всичките — излъга тя, понеже си спомняше как ѝ се повдигаше от миризмата, а Фейт направо отиде да си легне от отвращение, но не в това беше проблемът. — Е, какво смяташ да направиш по въпроса?

Той се засмя тихо.

— Казах ти вече, не съм глупав. Видях фас в момента, в който седнах. Имахме да мислим за далеч по-важни неща и не смятахме да повдигаме въпроса без причина. Заслужаваше да те плеснат през ръцете, но знам, че не си имала нищо общо с това. Ти не пушиш трева.

— О, да, пуша! — разлюти се тя. Откъде, по дяволите, можеше да знае такива неща за нея? Не ставаше ли прекалено самонадеян?

— О, не, не пушиш — отвърна Джаз. — Можем да го повторим няколко пъти за ефект, ако искаш, но няма да ме убедиш.

После я погледна замислено. Залезът обагреше в златисто мургавата му кожа и му придаваше още по-екзотичен, още по-изящен вид. Ела пропъди мисълта.

— Добре, да вървим тогава — каза троснато тя.

— Ела? Оценявам това, което се каниш да направиш за Миранда. То говори много за теб. Ти си удивителна жена. Предана до гроб и абсолютно почтена, колкото и да се опитваш да се самонакажеш, но няма да те арестувам, каквото и да направиш.

— Каквото и да направя? — кипна тя. — На твоє място не бих разчитала на това, приятел.

Джаз я хвана за ръката точно когато тя се канеше да тръгне по сухите, неравни буци, оставени след плуговете.

— Моля те, повярвай ми. Миранда е в добри ръце. Има неща, които ми се иска да ти кажа, но не мога. — Духна вятър и косата ѝ се разхвърча. Той вдигна ръка и махна полепналия за устата ѝ кичур. —

Просто не знаеш кога някой се опитва да те предпази. Само това мога да ти кажа. Не прави глупости. Остави всичко на нас.

Ела го погледна, за пореден път объркана и разстроена, после издърпа ръката си.

— Да се махаме оттук. Студено ми е.

И тръгна към портата.

Изминаха още няколко седмици. Есенният вятър възвести началото на зимата и нощите започнаха да стават по-дълги. Ела и Фейт се утешаваха взаимно с всякакви хубави истории, за които успяваха да се сетят.

Лорна отново се беше върнала при Мат. Мат на свой ред бе започнал да избягва Ела, ограничавайки се до служебните им отношения, но тя именно това искаше. По някое време получи кратка бележка от Лорна. Беше пристигнала по пощата в обикновен плик и красиво изписан адрес. В нея пишеше само „Благодаря“. Ела я сгъна, развълнувана от неочаквания жест, и я пхна в едно чекмедже, за да си я запази за спомен. Беше постъпила правилно, прощавайки на Лорна гневната постъпка, и Лорна оценяваше това. До известна степен можеше да се каже, че са квит. Дали Мат знаеше за инцидента и изхода от него, не беше нейна работа. Всичко бе свършило и те продължаваха живота си. Постепенно страните му добиваха предишния си цвят, макар че веселото настроение, с което бяха свикнали, не беше се възвърнало до край. Ела се надяваше, че и това ще стане с течение на времето, когато занятията им приключат и тя изчезне от живота му. Смяташе да остане да живее в къщата, но ако решеше да продължи обучението си, щеше да го направи другаде.

Сюзън, както се оказа, беше влюбена в приятеля на Джайлс — Пол, още от първия момент, в който го бе зърнала на някакъв бал година преди това. Очевидно чувствата им бяха взаимни. Това много учуди Ела не защото знаеше всичко за тях, а защото бе абсолютно сигурна, че между Пол и Фейт става нещо хубаво и романтично. Вярно, Фейт непрекъснато отричаше, но тя предполагаше, че просто се стеснява. Явно беше сбъркала. А Фейт, по своя слонски начин, очевидно бе поставила въпроса пред Сюзън една сутрин, докато

подреждали консумативите в един от кабинетите, казвайки: „Знаеш, че Пол си пада по теб, нали?“.

И това било, разказа ѝ после Фейт. Сюзън се изчервила от удоволствие и потвърдила чувствата си към Пол. Оттам нататък Фейт просто му се обади в един студен, дъждовен и ветровит ден, когато двете с Ела седяха на канапето и пиеха горещо кафе, а Саймън, мокър от дългата разходка, се гушеше между тях.

— Пол? — усмихна се Фейт, докато Ела ѝ намигаше насърчително. — Право в целта. Изпрати ѝ цветя или нещо подобно. Работата е готова.

После една съботна сутрин на тяхната врата пристигна огромен букет цветя. Двете затърсиха трескаво картичката.

— За теб е, Фейт — рече Ела, след като огледа плика.

Фейт извади картичката.

— Пол. Той е такъв прекрасен човек. И аз сторих нещо, с което го направих безкрайно щастлив. Това е страхотно.

През следващите дни бузите ѝ розовееха, а очите ѝ блестяха от постигнатия успех. След това Фейт се върна една вечер от работа и започна да отваря с трясък вратите на долния етаж, търсейки Ела.

— Ела?

— Горещ съм.

— Къде?

— В банята — извика Ела от ваната, където се мъчеше да отмие от себе си събраната през деня кал. Тъкмо в момента си играеше с малкия гумен кит, който всмукваше вода и след това я изхвърляше право нагоре, и размишляваше върху живота, калта и неочакваните обрати. Вратата на банята се отвори с трясък, Фейт влетя вътре и се стовари на тоалетната чиния със светнало от вълнение лице.

Ела се поизправи във ваната, покрита с пяна, където трябваше, и я погледна слисано.

— Какво има?

— Майк — каза с треперещ глас Фейт. — Арестували са го!

— Какво? — Ела хвърли гумения кит във водата и опита да се съсредоточи.

— Чух да си говорят на работата. Закопчали са го. Пласирал е. Наркотици. Хванали са го.

— О, боже! — възкликна Ела с преbledняло лице.

— Да — потвърди Фейт с блеснали очи. — И ще отиде в затвора за това. Копеле! Толкова съм щастлива. Никога не съм била толкова щастлива.

— Леле! — Устата на Ела остана отворена, но мозъкът ѝ работеше трескаво. — Я чакай малко! Ами Миранда? Миранда и Майк. Мислиш ли, че имат някаква връзка?

— Ще ти кажа какво мисля — заекна Фейт с почервеняло лице. — Имах цял ден да умувам върху това, а после и докато се прибирах насам. Мисля, че най-сетне го проумях. Много сме тъпи.

В това нямаше нищо ново, имайки предвид миналите събития, реши Ела.

— Защо? — попита едва чуто тя.

— Миранда знае всичко за Майк и за това какво се случи с мен. Знаеше и за бандата, как той ги подстрекаваше. Всичко, което ти казах, всяка подробност, бях казала и на нея. Помниш, че ти споменах с колко тъга и съчувствие ме гледаше. Мисля, че тук има голяма връзка. Само дето през цялото време сме я разбирали погрешно. Помисли малко.

Ела се замисли. Мехурчетата се пукаха около нея, а китът подскачаше във водата. Въпреки това не можа да измисли нищо.

— Помогни ми малко. Ти си мозъкът в тази къща.

— Цялата тази загадъчност от страна на Джаз и адвокатката, и Миранда, която не ни обясни нищо, когато отидохме да я видим, и не отговаря на писмата ни.

— Да?

— И тази работа, дето ни пазели от неща, за които било по-добре да не знаем. И дето не я пускат под гаранция, и абсолютно никой не взема под внимание онова, което им казваме. А сега и това. — Фейт млъкна, като дишаше тежко.

— Е, и какво?

— Тя го е издала. Просто го е издала.

— Искаш да кажеш — промълви Ела, — че смята да го повлече със себе си? — Беше чувала тази фраза по филмите и очевидно натам биеше Фейт. Така че моментът бе подходящ да я употреби.

— Не — поклати глава Фейт. — Тя ще влезе в затвора, да, но само наужким. За да я предпазят, не виждаш ли? Останалите никога няма да разберат, че е дошло от нея. В полицията и без това са знаели достатъчно, за да я приберат. Всичко, което може би е направила, е да

потвърди онова, което Старият Бил вече е знаел, и вероятно да добави още едно-две имена. Но това е. Ето какво става и защо не можем да нищо да проумеем. Сега вече знаем. Това е единственото обяснение. Тя ще бъде съдена заедно с другите и ще отиде в затвора като тях. Но полицията ще направи нещо, не знам какво — ще я изведат бързо или ще я преместят другаде. Да, точно така ще стане. Всички ще си мислят, че е преместена от затвора, но всъщност ще бъде освободена. Гледах го веднъж в един филм. Понякога правят такива неща. Само почакай и ще видиш.

— Да му се не види! — ахна Ела.

— Но колкото до Майк — продължи припряно Фейт, — знам, че това е нещо лично. Не знам защо, но съм абсолютно сигурна. Тя го е направила за мен, Ела. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и рукнаха бавно по пламналите ѝ бузи. — Другото може да е направила заради себе си, за да започне отново на чисто, но това с Майк го е направила заради мен.

Ела мълчеше вцепенено. Едва сега разбираше. Разбираше, че беше така, това обясняваше всичко. Миранда бе ключов свидетел и съдействаше. Ела грабна кита, напълни го с вода и пръсна тънка струйка към шампоана си. Мозъкът ѝ пулсираше от идеи.

— Значи... значи Джаз знае за всичко това?

— Разбира се, че знае! — разпери ръце Фейт. Чантата се изплъзна от рамото ѝ и тя отново я дръпна нагоре. Още беше по шлифер, а раменете ѝ бяха изпръскани от дъжда. — Джаз я е арестувал на летището. Той е ръководил цялата операция. И се нуждае от нея, за да може да събере достатъчно доказателства. Той пръв е разбрал.

— Значи... значи не е такъв гадняр, за какъвто го мислех?

— Правилно — отвърна търпеливо Фейт. — Отново доказа, че не е такъв гадняр, за какъвто го мислиш.

— Но... но Джайлс не знае.

— Не бива и да разбира — поклати мрачно глава Фейт. — Ако сме прави, а аз съм сигурна, че сме прави, ще трябва да си мълчим за това. Това е абсолютна тайна. Иначе Миранда няма да бъде в безопасност.

— Не, права си. Няма да кажа и думичка.

— Не можеш, заради нея. А и Джайлс не иска да говори за това нито с мен, нито с никого. Казах му, че тя не е престъпница по душа и

че някой я е подвел, но той очевидно не желае да го обсъжда. На работата само мълчи и изглежда доста нещастен. Мисля, че все още е в шок.

— Горкият Джайлс!

— Да. Страшно ми е жал за него. Има доста традиционни възгледи. Това го е потресло до дъното на душата му.

— Сигурно. — Ела едва не изсумтя, но се сдържа и само изпръска с вода кранчетата. — Не я е познавал много добре. Не като нас. Всъщност се чудя и ние доколко сме я познавали.

— Познаваме я, и то по-добре от всеки друг — наежи се Фейт и очите ѝ засвяткаха. — Тя не е страхливка и не е от онези, които биха станали доносници. Има си причина да го направи. Не съм сигурна каква, но определено е свързана по-скоро с отмъщение, отколкото със страх. Тя не се бои от никого. Може да е бясна на един-двама души, но не и уплашена.

— Ланс — прошепна Ела. Името беше изникнало съвсем спонтанно в ума ѝ.

— Ланс — повтори уверено Фейт.

Двете седяха неподвижно и гледаха като хипнотизирани как китът изхвърля вода нагоре и струйките се стичат по плочките. Около тях се носеше пара, която замъгли очилата на Фейт. Тя ги обърса, за да може да вижда.

— Каква невероятна жена е — каза по едно време.

— Вярно.

— Искане ми се да можех да направя нещо за нея.

— Да — каза замислено Ела, като си играеше с водата. — Всъщност мисля, че можеш.

— Какво?

— Ами няма как да кажеш на Джайлс, че Миранда помага на полицията, но можеш да го обработиш по своя си начин, докато накрая не се предаде и отиде да я види. Знаеш, че умира да го направи. Просто е объркан от цялата тази работа. Мисли я за злодей, но тя всъщност не е и когато я види, сам ще се убеди. Ще ѝ повярва.

— Мислиш ли? — попита недоверчиво Фейт.

— Да. Може да отнеме известно време, но ми се струва, че той именно от това има нужда. Виж какво можеш да направиш. Но остави глупостите от рода на „моята приятелка си пада по теб“. Трябва да

бъдеш много, ама много деликатна. Обработвай го ден след ден, седмица след седмица, докато не го изтощиш. Накрая ще отиде да я види.

На другата сутрин Джайлс дойде рано в службата. Фейт тъкмо поставяше книгата със записаните часове на бюрото и се приготвяше за ранните обаждания, когато той влезе, погледна я разсеяно с уморени очи, повъртя се в приемната и отново напусна стаята.

Фейт се замисли. Телефонът звънна, но тя скочи от стола си и хукна след него. Настигна го на стълбите към подземиеето.

— Ей, Джайлс!

— Ммм? — Той се обърна и погледна нагоре към нея.

Фейт видя тъмните кръгове около очите му, разчорлената коса и хлътналите му бузи. Кого се опитваше да заблуди? Беше луд по нея и бе крайно време някой да му влее малко разум в главата. Тя си пое дъх, погледна го ядосано и кресна:

— Трябва да отидеш да видиш Миранда!

Той дълго стоя неподвижен. После примигна.

— Защо ми крещиш?

— Защото си мекотело!

— Наистина ли?

— Да. Престани да се самосъжаляваш и направи нещо по въпроса. Трябва да отидеш да я видиш, и то възможно най-скоро.

Джайлс я гледаше вторачено, сякаш се опитваше да чете по устните ѝ. После се почеса озадачено по главата.

— За... тоест защо да го правя? Защо ѝ е да ме вижда?

— Защото е луда по теб, идиот такъв, и има нужда да си до нея!

— Луда е по мен?

— Да. И го знам със сигурност, така че и през ум да не ти е минало да спориш. Би трябвало да я подкрепяш морално, а си се разхленчил като бебе.

Фейт млъкна и зачака. Телефонът в приемната спря да звъни и тъй като наоколо не се мяркаше никой, се възцари тишина, нарушавана само от приглушения лай долу. Фейт имаше чувството, че ще се пръсне от напрежение. Джайлс дълго стоя неподвижен. След това се

обърна и тръгна нагоре по стълбите. Фейт побърза да отстъпи от пътя му. Той изхлузи бялата си престилка и я хвърли на пода.

— Добре — каза накрая. — Добре. Значи трябва да ми кажеш къде се намира и да ме покриеш пред Майкъл.

На лицето на Фейт бавно се разля усмивка, която постепенно стигна до ушите ѝ.

— Няма проблеми — каза услужливо тя.

Вече беше изминал половината път до изхода, когато Фейт му подвижна:

— Джайлс?

— Какво? — обърна се нетърпеливо той.

— Не знаеш къде се намира.

— А, да. Ами часовете за свиждания? Ще ме пуснат ли при нея?

— Всичко ли трябва да правя вместо теб, голямо ревливо бебе такова? Просто иди и уреди нещо.

Животът бе много по-прост, отколкото Ела предполагаше, помисли си Фейт и поклати тайничко глава, заслушана в хрущенето на чакъла и бръмченето на двигателя отвън. Джайлс бе тръгнал веднага след като му надраска указанията върху половинка от лист. Тя взе другата половинка и я замачка между пръстите си.

После въздъхна доволно и се облегна назад. Жалко, че не можеше да помогне и на Ела. Но тази вечер щеше да я убеди да отидат в „Ралото“, за да пийнат по нещо. Барманът Кевин доста флиртуваше с Ела напоследък и макар че тя не го приемаше сериозно, беше забавно. Вече беше свободна да се впуска в такива неща.

Под прозореца мина група ученици, които бърбореха и се надвикваха. Фейт стоеше неподвижно, заслушана в постепенно заглъхващата врява. Беше време, когато не можеше да чуе деца да се смеят, без да ѝ се свие сърцето, но сега, когато гласовете се стопиха в далечината, се чувстваше спокойна. Беше в хармония със света и най-вече със самата себе си. Картината със зачервеното, разкривено лице на Майк, който ѝ крещеше, дърпаше я и се кискаше на нейната несръчност, се мярна за момент пред очите ѝ. Тя вдигна една писалка и описа кръг на лист хартия. После нарисова свински очички, голям нос и една крива линия за уста. Прибави и гадни малки мустачки. Сетне вдигна листа във въздуха и го набучи на шилото за бележки. То се показа по средата като някакъв дълъг, остър нос, а кривогледите очи,

които беше нарисувала, се втренчиха безнадежно в пространството.
Тя въздъхна дълбоко.

— Падна ми най-сетне.

После обърса длани в бедрата си и отново се залови за работа.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше късен ноемврийски следобед. Студеният влажен въздух обгръщаше като мъгла курсистите, които се събраха около Мат, за да им демонстрира как се разреждат тревистите растения.

Ела полагаше всички усилия да се съсредоточи. Бяха минали теорията в класната стая и сега той натисна вилата с ботуша си, измъкна хелиопсиса с корените, вдигна го и го изтръска от пръстта, преди отново да забие вилата в буците. След като направи това упражнение няколко пъти, Джон изненадващо пристъпи напред, вдигна една вила от купчината на тревата и пожела пръв да опита.

— Стана ти интересно, а, Джон? — попита Мат, като се облегна учудено на вилата си.

— Ами да. Ако не можеш да победиш някого, по-добре мини на негова страна. А и вече става време да си ходим. Хайде да приключваме по-скоро.

Мат си погледна часовника.

— Има още няколко минути. Всеки ще опита по веднъж, после си тръгваме.

Докато Джон се напъваше с вилата, вниманието на Ела бе привлечено от една кола, която влизаше в двора. Тя надникна над главите на другите. Не беше от таратайките, каквито студентите обикновено караха, нито пък от микробусите, които идваха по това време да приберат живеещите в Оксфорд, а лъскав, матовозелен модел с ниско купе и дълъг капак.

Тя се отдръпна от групата и направи крачка напред, за да я огледа по-добре. Колата сви в двора и спря.

— Джаз — прошепна тя.

Сърцето ѝ спря за миг. Отдавна не го беше виждала. Доколкото знаеше, всичко между тях бе свършило. Какво ли правеше тук?

Опита се да помисли, докато го гледаше. Нужно ли бе идването му да има нещо общо с нея? Ами ако имаше интереси, за които тя не знаеше? Видя го как слиза от колата и се оглежда наоколо.

Ела изпита желание да му махне, но това щеше да бъде глупаво. Той не беше от хората, на които можеш просто да подвикнеш. Видя го как съзира групата им, после забелязва и нея, но само ѝ кимна. После се облегна на колата си, сякаш чакаше нещо или някого. Ела си погледна тайничко часовника. Почти пет. Само още няколко минути. Ако беше дошъл по друга работа, щеше да го изпусне. Можеше да изчезне с някого, докато прибираха инструментите в навеса. А след пет тя нямаше никакво основание да остава повече тук.

Тя се обърна към другите, затаила дъх.

— Мат, трябва само да...

Никой не ѝ обърна внимание. Мат беше дал на всеки по един участък от лехите, за да ускори нещата. Пиер и Валъри се мъчеха да освободят преплетените зъби на вилите си, а Мат се беше навел над Ема и я поздравяваше за прецизността. Никой нямаше да забележи, ако тя се измъкнеше.

Ела отново се обърна, като хапеше замислено долната си устна. Джаз вече се беше обърнал с гръб към нея и наблюдаваше двата коня в заграденото място, които лудуваха в последните минути, преди да се появи някой и да ги затвори в конюшните. Дали не си се представяше как язди единия с ласо в ръка през пасищата? Беше готова да заложи последния си долар, че е така.

Тя се измъкна полекичка от групата и когато вече не можеха да я видят, се затича. Заобиколи покрай храстите и зад навесите, за да не може някой да я повика неочаквано, и най-сетне се озова на асфалтираната алея. Тръгна към колата му. Джаз вече беше отишъл до оградата. Облегнат на нея, той протегна ръка към жребеца и го погали по носа.

— Красиво животно.

Изглеждаше така, сякаш говори на коня или на себе си, но не и на нея. Ела се поколеба. Очевидно не чуваше, че тя се приближава. Покашля се дълбоко и продължи да върви към него. Той се обърна, изправи се и застана с лице към нея.

— Здравей — каза любезно тя. — Какво прави добро момче като теб на подобно място?

На лицето му се изписа полуусмивка.

— Бих могъл да идвам тук само за да гледам конете, фантастични са. Винаги съм искал да имам кон. Някой ден може да си

купя.

— Ще трябва да спестиш доста джобни пари, за да го постигнеш. — Тя се пресегна непохватно през оградата и конят изпръхтя заплашително в отговор — Ау! Много са темпераментни.

— Просто трябва да знаеш как да се държиш с тях.

— А ти си експерт по отношение на темпераментните създания, нали? — попита тя и го изгледа косо. — Как е носът ти? Надявам се, че вече напълно се е оправил.

— Дори и темпераментните създания могат понякога да ме изненадат.

Той погали още малко коня по челото, отдръпна се и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. Днес носеше хубав, скъп костюм. Ела пък беше облечена в избелели дънки, покрити с пръски засъхнала кал, раздърпан пуловер и яке. Косата ѝ беше небрежно прибрана в конска опашка, от която навсякъде изпадаха кичури. За пръв път го виждаше облечен официално и през главата ѝ преминаха две мисли едновременно. Първата беше, че изглежда фантастично, а втората, че със сигурност е дошъл тук по работа.

— Е, стига сме увъртали, Джаз. Какво те води в колежа?

— Днес бях в съда. Приключих по-рано и реших да мина с колата по този път.

— И какви са новините по нашия случай? — Той я погледна объркано. — Нали се сещаш, чудех се дали това няма връзка с Миранда или онзи противен тип, когото тя накисна. Помислих си, че искаш да ми предадеш някакви... новини.

Тя млъкна и стисна устни. Не смяташе да прозвучи толкова осведомено. В никакъв случай не би изтървала нещо такова пред случаен човек, но Джаз бе наясно с играта и това някак ѝ се изплъзна. От доста време вече не го смяташе за гадняр.

Той я погледна недоумяващо. Толкова недоумяващо, че го усети как блъфира. Беше странно, че в един момент тя съдейства на полицаите, а след това очаква от тях да съдействат на Миранда, но така се беше получило. Все пак не биваше да изглежда така, сякаш иска да му измъкне информация.

— Извинявай — рече тя.

— Извинение? Отдавна не съм чувал подобно нещо от твоята уста — засмя се Джаз.

— Да, но се получи доста странно. Просто съм те разбрала погрешно и превърнах живота ти в ад. Тоест направих всичко възможно, за да го превърна в някакъв ад. Но сега вече знам, че просто съм те разбрала погрешно.

Той не отговори на въпроса ѝ. Ела и не очакваше такова нещо, но беше впечатлена от начина, по който прекъсна разговора. Беше добър в работата си, не можеше да не му се възхити. Миранда беше в добри ръце. Точно това ѝ бяха повтаряли от самото начало и тя знаеше, че е истина. Джаз нямаше да се издаде дори с трепване на окото. Ела започваше да го разбира.

— Случаят в съда нямаше нищо общо с Миранда — продължи непринудено той. — Просто си спомних, че часовете ти свършват долу-горе по това време, и помислих, че няма да е лошо да намина да видя с какво се занимаваш. Това е всичко, наистина.

Тя попи безмълвно информацията, като го гледаше, без да знае какво да каже.

— Така значи. Ами ето. — Тя махна с ръка, сочейки неопределено към сградите, оборите, навесите, бараките, в които водеха занятия, и нивите. Предполагаше, че в неговите очи всичко изглежда кално и порутено.

— Страхотно е — кимна той, сякаш наистина беше. — И аз обичам да съм на открито. Това е едно от нещата, които най-много ми харесваха в началото, когато постъпих в полицията. Да съм навън, на въздух, да се разхождам, да посещавам всеки път нови места. Но когато започнат да те повишават, всичко се променя. Повече писане, повече отговорности, по-малко време за патрулиране. А знаеш ли, аз обичам да работя навън.

— Наистина ли?

Ела го слушаше, наклонила глава на една страна, като се стараеше да проумее намеренията му. Защо бе дошъл така внезапно и ѝ споделяше такива неща?

— Да. Това беше истинското ми аз, а не някакво мимолетно преживяване. Единствената утеха в работата ми е, че все още се случва да излизам.

— Утеха? Но аз мислех, че си женен за работата си!

Прехапа устни, когато Джаз я погледна внимателно при думата „женен“. Ела я остави да увисне във въздуха. Той я погледа безизразно,

после извърна очи.

— Все повече започва да става такава, каквато ми харесва. След време можеш да оставиш своя отпечатък върху нея, имаш думата за начина, по който ръководиш своя екип, и за ролята си в него. Като че ли всичко си идва на мястото.

— Самостоятелност. Ето какво ще имам и аз, когато регистрирам своя фирма — каза тихо тя, наблюдавайки конете, които спряха да тичат по меката пръст и застанаха, опрели шии един в друг.

— Никой не работи сам — каза той, като също гледаше към конете. — Дори съществата, които смятаме за самотници, не са такива. Всъщност никой не е.

— Е, да. — Тя потърка изстиналите си ръце и ги пхна в джобовете на якето. — Но ти няма да имаш този проблем, нали? Изненадана съм, че още не си заминал на меден месец. Всъщност не си ми казал точната дата на сватбата си, но ако не е минала, значи ще е скоро. Така че не вярвам да останеш самотник.

— Права си, няма — отвърна той, все още взирайки се в конете, сякаш тя се намираще на километри от него. — Няма, и всъщност никога не съм бил.

— Е... — Ела помълча, чудейки се какво да каже. — Предполагам, че си се представяш как препускаш в галоп като някакъв герой от Дивия запад, нали? Всички имаме мечти. Но това не означава, че можем да ги превърнем в реалност.

Той отново се засмя. Конете се размърдаха и погледнаха към тях, после отново сведоха глави.

— Знаеш ли, заради теб отидох и си купих един албум на „ЕЛО“. Ела направи гримаса.

— Заради мен? О, моля те. Фейт е луда по тях, не аз.

— Все пак ти ми каза, че не съм герой от Дивия запад. Затова отидох и изслушах тази песен. Както и всички останали. Включително „Хорас Уимп“. Ти наистина ми влезе под кожата с това.

Ела изправи рамене и се загърна плътно с якето. Започваше да се ядосва и не можеше да се спре. На всичките им срещи напоследък я бе гледал безизразно като при игра на покер, сякаш онази нощ просто не съществуваше. Започваше да се вбесява, че той очевидно приема кратката ѝ намеса в живота му като някакъв вид дразнител.

— Е, много съжалявам. Последното, което исках, бе да ти вляза под кожата. Това, че прекарахме заедно най-невероятната, най-удивително страстната нощ, която някога съм имала, не е причина да искам дори за момент да ти причиня безпокойство.

Усещаше как ноздрите ѝ се разширяват и се помъчи да ги овладее. Не искаше да изглежда като състезателен кон, с какъвто я сравняваше майка ѝ, особено след като до тях се разхождаха два застаряващи екземпляра. Но защо беше дошъл? Какво смяташе, че прави? Ако не беше по работа и нямаше нищо общо с Миранда, каква бе целта му, по дяволите? Защо трябваше да го интересува къде ходи на курс или по какъв начин прекарва дните си?

— Беше невероятно, нали? — попита той, като я гледаше изпитателно.

— Точно това казах и аз, нали? — кипна Ела.

— Защо си толкова опърничава? — попита учудено той.

— Дори когато изричаш думите, които един мъж копнее да чуе, успяваш да ги запратиш към него като копие.

— Е, сега, когато успя да ги измъкнеш от мен и самочувствието ти се повдигна, можеш да се върнеш при Саша като победител, нали?

Просто не можеше да се удържи. Ето го, стоеше пред нея в тъмния си костюм, с меката черна коса, огромните си очи и гладката мургава кожа, която тя копнееше да докосне. Хубостта му я дразнеше. Мъжете обичаха да погъделичкат самочувствието си, преди да се оженият за друга жена, но тя нямаше желание да участва в това.

— Така че е по-добре да продължиш живота си, нали? — Думите просто се изплъзнаха от гърлото ѝ. — А аз моя. Имам... трябва да разреда лехата.

— Ела?

— Млъкни! Не искам да чувам и дума повече.

Тя се завъртя рязко на дългите си ботуши с налчета по посока на мястото, където преди това стоеше класът, готова да се отдалечи. Но там нямаше никого. От навесите се чуваше приглушено тракане. Явно бяха свършили и сега прибираха инструментите. Тя сви устни. Все трябваше да има накъде да тръгне. Ако това бе последният път, когато го виждаше, предпочиташе да напусне елегантно сцената. Затова тръгна към бараката, където слушаха лекциите, нищо, че се намираще в съвсем друга посока. Това означаваше, че трябва да мине покрай

него, но бе по-добре, отколкото да се запъти към празната морава, очевидно без никаква цел.

— Ела? Ще ме изслушаш ли?

— Сбогом, Джаз.

Тя направи решителна крачка по асфалтовата пътека, закачи с ботуша си една кравешка торта и залитна, но бързо възстанови равновесие.

— Ела, почакай, моля те!

— Сбогом. Тръгвам си. Най-добре и ти си върви.

Тя отново направи крачка, този път, без да се подхлъзне.

— Добре тогава.

Той я сграбчи през кръста. Ела извика изненадано. Джаз я вдигна във въздуха и я метна на рамо. Беше толкова стъписана, че няколко секунди вися неподвижна, но след това започна да размахва гумените си ботуши във въздуха.

— Джаз Сингх, веднага ме свали долу, иначе ще те изритам там, където най-много боли и след това няма да имаш никакъв брачен живот. Обещавам ти!

Без да отговори, той закрачи далеч от заграденото място и двата коня заподскачаха пред очите ѝ. Носеше я така, сякаш тежеше колкото една възглавница. По някое време я пусна на земята. Ела се озова с гръб към колата му. Беше опрял ръце от двете ѝ страни, за да ѝ попречи да избяга. Светът се завъртя за момент пред очите ѝ, после отново застана на едно място. Черните му очи се впиваха в нея.

— Ще викам — предупреди го тя.

— Не, няма да викаш — каза уверено той. — Сега е твой ред да млъкнеш и да ме изслушаш. Изобщо не съм дошъл по работа. Дойдох да те намеря и да поговоря с теб, и твърдо възнамерявам да го направя.

Тя отвори уста, но видя погледа му и отново я затвори. Беше повишил глас. Всъщност доста. Достатъчно, за да долови смътно, че студентите, които чакаха микробуса, ги загледаха с интерес. Всеки момент хората от нейната група щяха да се появят в двора, преди да се сбогуват и да се разотидат.

Но най-силно впечатление ѝ направи фактът, че го беше ядосала. Макар че доста пъти в миналото го бе провокирала, сега за пръв път го постигаше. И то как! Но кръвта ѝ все още кипеше твърде силно, за да осъзнае какво означават думите му.

— Какво има? — попита предизвикателно тя.

— Влюбен съм в теб — каза яростно той. — Направих всичко възможно, за да прогоня това чувство, но не мога. Случи се още когато те видях за пръв път да мечтаеш до колата си на проклетия хълм, а косата ти беше цялата... обагрена в червено и златно от залеза. И оттогава става все по-лошо. Всеки път, когато те видя и те опозная още мъничко, чувствата ми стават по-силни. И вече просто не мога да се отърва от тях.

— Опитай да се ожениш — почти изкрещя тя. Думите му отскачаха от съзнанието ѝ като хартиени фунийки. — Така ще се отървеш от тях, по дяволите!

— Не мога вече да се оженя! — избухна той в отговор.

— И защо, ако смея да попитам?

— Защото преди около месец Саша развали годежа ни. Вече нямам за кого да се оженя!

Ела примигна глуповато. Все още му бе твърде ядосана, задето я беше метнал на рамо, за да реагира с нещо друго, освен с възмущение.

— Толкова по-добре за нея! — тросна му се тя, но млъкна под настоящия му поглед.

Остана неподвижна, като дишаше тежко. Той също се беше задъхал, но изражението му изведнъж омекна. Една по една думите му започнаха да попиват в мозъка ѝ. Тя облегна безсилно гръб на колата. Джаз отпусна първо едната, после другата си ръка и я погледна неуверено. Постепенно дишането ѝ започна да се успокоява.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Защо? — попита тихо Ела.

— Защото... — Той млъкна, за да си поеме дъх, и отново пъкна ръце в джобовете си. — Защото каза, че не би било честно нито към нас, нито към семействата ни. Срећнала някого в работата си и била твърде привързана към него. Както изглежда, индиец. Но двамата се харесвали твърде много, за да се разделят.

— О, господи!

Джаз въздъхна толкова дълбоко, сякаш въздишката идваше изпод калния асфалт.

— Така реагира и баща ми, когато научи. Все пак успях да загледа нещата. Уверих ги, че така ще бъде по-щастлив. Не биваше да

хвърлям цялата вина върху Саша. Тя просто изрече първа онова, което и двамата си мислехме тайно, а аз се погрижих всички да разберат, че е било взаимно.

Ела преглътна. Беше толкова заета да се отбранява, че не бе имала време да помисли за неговите чувства. Сигурно бе имал някакви мечти, планове и надежди. Стомахът ѝ се сви от жалост.

— А наистина ли си по-щастлив така, Джаз?

Той ѝ се усмихна криво.

— Интересува ли те?

— Всъщност, да.

От гнева ѝ вече не бе останала и следа. В момента бе загрижена единствено за него и когато го осъзна, в сърцето ѝ покълна някаква нова топлина. Тя протегна пръсти и го докосна внимателно по ръката, сякаш се страхуваше да не го нарани.

— Изпитвам облекчение, Ела. Не знам в какво ни предстоеше да се забъркаме със Саша, но ми се струваше, че не е редно. Бях решил въпреки това да го направя. Това изглеждаше единственият възможен избор, предвид надеждите и очакванията на другите, но, слава богу, не се стигна дотам. Беше чудесно, че можах да обсъдя това с теб. Ти си единствената жена, с която мога да разговарям. Не знам защо. Може би защото се надявам, че няма да ме съдиш строго. Гледните ни точки си приличат. Подходът ни към живота е кажи-речи еднакъв.

Сега лицето му се различаваше коренно от другото, професионалното, което обикновено ѝ показваше. Очите му бяха пълни с живот. Този мъж бе зърнала за малко в нощта, която бяха прекарвали заедно. Тогава бе успяла да види душата, която се криеше в коравата черупка. Това бе съвсем различен човек. Ела харесваше и двамата, но се бе отдала на този с душата. Отдавна копнееше за неговото завръщане и ето че отново бе тук, пред нея.

— Не мога да си представя какво ти е — каза несмело тя. — Нямам опит в тези неща. Би било твърде самонадеяно да потвърдя, че знам какво изпитваш.

— Благодаря ти — отвърна Джаз. — Нямах представа какво означават за мен думите ти, но ще се опитам да ти обясня. Между нас със Саша можеше да се получи, може би щяхме да бъдем добри партньори и може би между нас щеше да се породи някаква привързаност. Но и на двамата ни е давана твърде много свобода.

Светът, в който живеем сега, е като калейдоскоп. Доста е сложен. Не можем повече да се държим така, сякаш може да бъде организиран и контролиран. Той се е променил. Не можем да се преструваме, че си е все същият.

Ела кимна. Може да ѝ говореше за един непознат свят, но поне разбираше чувствата му. Те важаха със същата сила и за света, който тя познаваше. А и усилията ѝ да организира собствения си живот се бяха оказали комично безплодни.

— Лека нощ, Ела.

Силният глас на Джон, който долетя от другия край на двора, прекъсна мислите ѝ.

— О, лека нощ, Джон!

— Сложих ти папката в шкафа. Ще си я намериш там утре.

— О, много хубаво. Благодаря ти.

Тя опита да се съсредоточи в разговора, но отново отвлякоха вниманието ѝ.

— Лека нощ, Ела — извика Пиер, който вървеше към паркинга, прескачайки купчинките тор. После погледна многозначително Джаз през рамо. — Ние го измислихме, но вие го пр-хави по-добре от нас!

Сетне Пиер се засмя и тръгна към реното си.

— Мисля, че има предвид соса бернез^[1] — промърмори Ела и понеже очакваше, че и останалите ще поискат да се сбогуват с нея, извика: — Лека нощ, Вал, Ема, Кати, Нев. Господи, все едно че сме някакво многодетно семейство. — Тя надникна над рамото на Джаз към плещестата фигура, която крачеше към административната сграда, и добави тихо: — Мат.

— Да се махаме — рече Джаз. — Тук не е подходящо място за разговори.

Тя впери очи в него, търсейки повече информация.

— А мислиш ли, че трябва да разговаряме?

— Ти как смяташ?

— Ами...

Ела спря. Чувстваше се пречистена, сякаш за пръв път разбираше самата себе си. Винаги щеше да му бъде благодарна за това. Тя обмисли внимателно думите си.

— Джаз, притеснявам се, защото аз съм самотна, а ти не си. — Говореше напълно искрено. Надяваше се той да я разбере и да ѝ

повярва. — Но не искам да си отидеш, защото си част от живота ми. Ако можем да се опознаваме постепенно, ще бъда много щастлива. Мисля, че именно в това е смисълът на живота. Поредица от преживявания, които ти носят радост или болка, а знам, че ти ми носиш радост. Не мога да ти обещаая щастлив край, но бих искала да му се порадвам, докато мога. Твърде научно ли прозвуча? — После добави стеснително: — Съжалявам. Ти попита. Това е, което чувствам.

Джаз вдигна ръка и я погали с пръст по бузата. Гледаха се дълго. Ела имаше чувството, че потъва в тъмните му очи. Той доближи устни до нейните.

— Джаз...

Тя вдигна ръце да го докосне. Отчаяно се нуждаеше от това. Притегли го отново към себе си и го целуна с всичката сдържана досега страст. Усети го как ѝ отвърща. Той я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Йеее! — Хорът на чакащата микробуса тълпа бе придружен от възторжени подсвирквания.

Джаз се отдръпна бавно от нея със замъглени очи.

— Да се махаме оттук — каза нетърпеливо той.

— О, да, моля те.

— У вас или у нас?

— У вас. Не искам „ЕЛО“ повече да играе роля в отношенията ни.

— Съгласен — отвърна той и я целуна припряно още веднъж.

— Да — рече дрезгаво тя. — И ще продължим разговора в някой момент. Когато можем.

Измина цяла година от онази луда нощ, която се оказа една от най-прекрасните в живота ѝ. Сега нещата се бяха променили коренно и тя бе направила крачка напред.

Когато завърши курса, реши да не учи повече, а да насочи търговския си нюх към начинанието, в което нямаше търпение да се гмурне. Ема и Джон ѝ бяха съдружници. Ема показваше кураж и издръжливост, а Джон работеше отлично, с подновена целеустременост, която вдъхновяваше двете жени. Засега по всичко личеше, че макар и толкова различни, са добър отбор. Бяха купили

заедно един разсадник, комбинирайки заеми и капитал, и бяха твърдо решени да успеят.

Беше бурна вечер в края на ноември. Вятърът се блъскаше в стъклата, когато Ела реши да седне до телефона и да сложи Саймън в скута си. Тежкото му туловище се стовари върху бедрата ѝ. Щеше да бъде много любезно от страна на Фейт, ако ги беше предупредила колко голям ще стане, но Ела се радваше на това. Все пак продължаваше да мърмори на Фейт. Когато имаше възможност де.

Фейт се обаждаше все по-рядко, тъй като новият живот в университета я увеличаше във водовъртежа си точно както можеше да се предположи, че ще стане. Но сега Ела можеше да взема Саймън в леглото си, без никой да ѝ се кара, и да премята ръка върху него в дългите нощи, които прекарваше сама. Все още пазеше ревниво двете стаи на приятелките, които толкова ценеше, но сега поне можеше да си позволи да не взема наемателки. Фейт отсядаше в своята всеки път, когато решеше да се отбие, което се бе случвало на два пъти, макар да караше още първия си семестър, а стаята на Миранда стоеше недокосната, както ѝ бяха обещали. Имаше всички изгледи скоро да се върне, макар че тогава най-вероятно щеше да се изнесе и да се устрои другаде. Можеше да разчита на безусловната преданост на Джайлс и това страшно радваше Ела.

— И ти имаш безусловната ми преданост, нали, бебчо? — После целуна Саймън по главата и той изхърка доволно. — Знаеш, че никой никога няма да застане между нас.

Усмихна му се добродушно, спря звука на телевизора, вдигна слушалката и като набра един номер, се намести до широката облегалка на канапето, готова за междуградски разговор.

— Мамо? — каза въпросително веднага щом чу да вдигат от другата страна.

— Не, страхувам се, че съм аз — засмя се баща ѝ и се покашля.

— Е, радвам се. Отдавна не съм имала възможност да поговоря с теб. Надявам се, че мама те държи в течение на всички новини?

— О, да. А разказа ли ти как изгоря на слънцето? Макар че започва да ѝ минава.

— Това е хубаво.

— Ама че глупава жена — каза топло той. — Излиза посред пладне, облечена само в някакви парцали. Бях направо сащисан.

Предупредих я за тропиците, но държеше да го изпита на свой гръб.

— Бас държа, че е изглеждала страхотно, нали? Каза ми, че си е купила бански от две части специално за случая. Не бих могла да ти пожелаая нищо по-добро на тази възраст от жена с нейната фигура.

— О! Ами да. Наистина изглеждаше страхотно. — Баща ѝ отново се покашля и Ела се усмихна. Беше чула версията на майка си за ваканцията и как се бе отразила тя на отношенията им. Знаеше, че баща ѝ никога не би ѝ разправил подобно нещо.

— Все пак нали и двамата сте вкъщи?

— Разбира се, че майка ти е тук, прави някакви коктейли в кухнята. Била намерила рецептата в една готварска книга. Очаквам ги с нетърпение.

— О, добре, значи ще кажа първо на теб, а ти ще ѝ го предадеш.

Ела се поколеба. Първо потърка ушите на Саймън, но после, когато чу баща ѝ да вика майка ѝ, ги дръпна. Саймън дори не се помръдна. Сигурно вече бе свикнал с номерата ѝ, предположи тя, като гледаше с нервна усмивка отпуснатото му тяло.

— Какво има, Ела? Какво имаш да ни кажеш?

Усети вълнението в гласа на баща си. Това ѝ достави удоволствие, но думите спряха на езика ѝ. Искаше да им се наслади. Имаха такъв чудесен вкус. Щеше да бъде много щастлива, вече знаеше това. Майка ѝ също. Моменти като този идваха само веднъж в живота на човек, и то само ако имаше късмет. Тя лично не беше очаквала да ѝ се случи, но ето че сега седеше на канапето, обаждаше се на родителите си и всеки момент очакваше да чуе завъртането на ключа в ключалката и човекът, когото обичаше с цялото си сърце, да влезе и да я прегърне. А по-късно, след като си кажеха новините от деня, щяха да се качат горе и да се отдадат на споделените си чувства. Винаги го правеха, в неговата къща или в нейната, каквито и да бяха служебните им ангажименти. Винаги намираха начин и тогава се прегръщаха, както в първата си нощ заедно, сякаш всеки от тях се страхуваше, че другият може да изчезне, ако не го държи достатъчно здраво. Две независими същества, които заедно бяха по-силни, отколкото някога си бе представяла. Сега се чувстваше независима, но не и самотница, както беше очаквала. Съзнанието за това я изпълваше с радост.

Но тази вечер, когато чуеше завъртането на ключа в ключалката и той влезеше, Ела знаеше, че ще ѝ разкаже как е съобщил на

родителите си. Тя също трябваше да му разкаже как е съобщила на своите. След като го направеха, щяха да преминат може би в друг живот, но тези моменти си оставаха лично техни, нейни и негови.

Точно това бе казала Фейт при последното си гостуване:

— Ела, щом искаш да живееш простичко, защо не спреш да си представяш живота сложен?

Баща ѝ мълчеше и чакаше.

— Е, татко, нали си спомняш онзи шивач на сватбени облекла, когото така високо ценеше?

— Да? — обадиха се два гласа.

Представяше си родителите си, седнали един до друг, готови да обърнат коктейлите си, и двамата притиснали ухо до телефонната слушалка. Тя потисна бликналото в душата ѝ чувство и се помъчи да изрече с равен глас следващите думи:

— Случайно да знаеш дали не правят тюрбани с твоя размер?

[1] Пикантен сос, който се прави с бяло вино, естрагон, дафинов лист, зелен лук и др. Обикновено се поднася с говеждо. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.